BESTSELLER

Jude Deveraux

ADEMENITOR CA PĂCATUL

EDITURA MIRON

JUDE DEVERAUX
ADEMENITOR CA PĂCATUL

Someone to Iove by
Jude Deveraux

Traducere:
Lucia Ostafi lliescu

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii: MIRON

Editura
MIRON

1

Margate, Anglia

Casa era enormă, înspăimântător de urâtă şi Jace Montgomery tocmai dăduse pe ea patru milioane şi jumătate de dolari.

În timp ce trecea încet cu maşina prin porţile de fier forjat, aflate între coloanele pătrate din cărămidă, cu câte un leu de piatră în vârf, visa privind casa. Priory House era acum a lui, dar nu prea-şi amintea multe, din singura vizită pe care o făcuse împreună cu operatorul de la agenţie. Aleea pietruită ce şerpuia prin parc era destul de plăcută. I se spusese că grădinile au fost înfiinţate în 1910, de un faimos arhitect peisagist. Acum copacii erau maturi, arbuştii înfloriţi erau bine consolidaţi şi iarba perfectă. Dacă ar fi fost călăreţ, ceea ce nu era cazul, parcul ar fi fost un vis devenit realitate.

Când se apropie de un stejar mare, trase maşina pe margine, o opri şi coborî. În curând, casa îi va apărea în faţa ochilor şi era nevoie să se pregătească pentru aşa ceva. Pentru a rămâne solvabil, a împrumutat banii pentru tranzacţie de

la unchiul lui, miliardarul. Deoarece casa fusese de vânzare timp de peste trei ani, Jace ştia că, atunci când va sosi momentul să o vândă, îi va fi greu să scape de ea.

Încercase să o închirieze, dar proprietarul n-a fost de acord. Omul voia să se descotorosească de monstru, pentru totdeauna.

— Bine, îi spusese Jace operatorului, sau agentului imobiliar cum i se spunea în Anglia, ce nu e în regulă cu casa? Ce altceva mai are, decât că e urâtă? îşi imagină ţevile care se fisurau în permanenţă, jgheaburile care se înfundau, vecinii afurisiţi. Până la urmă o descompunere asigurată.

— Se pare că există şi o fantomă, rosti Nigel SmithThompson, cu aerul unui om care nu credea în astfel de lucruri.

— Nu toate casele vechi din Anglia au câte o fantomă? întrebă Jace.

— Ni s-a spus că această fantomă e deosebit de insistentă. Apare destul de des şi îi plictiseşte pe proprietari.

Îi sperie de moarte, vrei să spui, se gândi Jace.

— De aceea a trecut casa din mână în mână, aşa de des? Când Jace l-a rugat pe unchiul lui să-i împrumute banii pentru cumpărarea ei, unchiul Frank a făcut nişte investigaţii serioase. De la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, casa nu a rămas în proprietatea cuiva mai mult de trei ani

consecutiv. Concluzia unchiului Frank a fost că era o investiţie proastă şi Jace nu trebuia să cumpere casa. Acesta n-a scos un cuvânt, doar i-a înmânat unchiului său plicul pe care îl găsise într-o carte ce-i aparţinuse lui Stacy. Frank scoase din plic fotografia casei, o privi dezgustat, apoi o întoarse pe dos. Pe spatele ei cineva scrisese: „Din nou a noastră. Împreună pentru totdeauna. Ne vedem acolo pe 11 mai 2002.”

Îi luă lui Frank o vreme, pentru a pune totul laolaltă.

— Stacy a murit în…?

— În ziua următoare. Jace inspiră adânc. Pe doisprezece mai, Stacy Evans, logodnica mea, s-a sinucis într-o cameră aflată deasupra unui birt din Margate, Anglia. Frank luă plicul şi citi ştampila poştei.

— A fost trimis din Margate şi ştampila e datată opt aprilie. Jace dădu din cap.

— Cineva i l-a trimis, înainte de plecarea noastră în Anglia. Se gândi la călătoria aceea, care i-a schimbat viaţa. Jace activase în afacerea familiei, cumpărarea şi vânzarea unor companii, din ziua în care absolvise colegiul. Cu mai puţin de o săptămână înainte de a se însura cu Stacy, unchiul său Mike, fratele lui Frank, l-a sunat şi i-a spus că proprietarul unei fabrici de utilaje din Anglia şi-a scos uzina la vânzare. Dacă se întâmpla aşa ceva, trei contracte de export vor

falimenta şi aproximativ o sută de persoane vor rămâne fără lucru. Deoarece Jace fusese cel care negociase tranzacţiile, era singurul care putea să rezolve şi situaţia aceasta. El i-a comunicat lui Stacy că îi pare rău, dar trebuia să zboare până în Anglia, l-a promis că va munci ziua şi noaptea şi se va întoarce, cât mai repede posibil. Însă Stacy l-a surprins, când l-a rugat să meargă cu el.

— L-am spus că nu cred că e o idee prea bună, să vină cu mine, afirmă Jace. Adevărul e că nu voiam să am de a face cu mama ei vitregă. Stacy suferise de suficient stres din cauza ei, fără a se mai arunca într-o călătorie în străinătate.

— Da, îmi amintesc, rosti Frank. Dacă Stacy nu era de acord cu nişte margarete purpurii, doamna Evans începea o campanie în masă, în favoarea margaretelor purpurii. Orice, numai să provoace probleme – şi să atragă atenţia asupra ei.

Jace îşi mută privirea o clipă. Nu existase dragoste între tânără şi frumoasa doamnă Evans şi fiica ei vitregă, care era doar cu puţin mai tânără decât ea, dar cu mult mai frumoasă – şi cu mult mai elegantă. Stacy era genul de femeie, care putea să fie îmbrăcată într-un pulover, şi totuşi lumea îşi dădea seama imediat că provine dintr-o familie cu bani şi cu educaţie. Tatăl ei a fost un om, care a ajuns departe prin propriile

puteri, mama îi provenea dintr-o familie fără un ban, dar cu strămoşi străvechi.

Doar după moartea lui Stacy şi-a declarat mama dragostea pentru fiica ei vitregă şi i-a transformat viaţa lui Jace într-un infern. La funeralii, doamna Evans a strigat în gura mare că Stacy s-a sinucis din cauza lui Jace.

— Ai ucis-o! a ţipat ea în faţa tuturor. Ai găsit pe cineva care ţi-a plăcut mai mult, aşa că ai scos-o pe Stacy din ţară, departe de familia ei, pentru a o putea duce în secret la moarte.

Totul era o absurditate, desigur, dar cu toate acestea făcuse răni adânci. Jace o iubise pe Stacy din toată inima şi nu avea idee de ce s-a sinucis, cu câteva zile înainte de căsătoria lor.

— Tu crezi că această casă are ceva de a face cu moartea lui Stacy, nu-i aşa? întrebă Frank.

— Nu am nimic altceva de care să mă agăţ. Jace se ridică şi începu să străbată camera. De trei ani numai la asta mă gândesc. Momentul acela, când sora ei mi-a aruncat biletul de sinucigaşă în faţă şi mi-a spus că i-am ucis sora, mă chinuie în fiecare oră a fiecărei zile.

— Psihiatrul ce a spus? întrebă blând Frank.

Jace dădu din mână.

— Am încetat să mai merg la el. Am petrecut şase luni vorbind despre Stacy şi despre mine. Ce rană adânc îngropată şi hidoasă i-am făcut în secret – secret chiar şi pentru mine însumi – de a

făcut-o să-şi ia viaţa? A fost frustrat, pentru că nu puteam să-i dezvălui nimic altceva, aşa că a început să întrebe despre familia mea. Şi când a ajuns la concluzia că mă simt ca un nemernic, pentru că m-am născut într-o familie bogată, am plecat de la el.

Frank îl privi pe Jace cu duritate.

— Aşa că, după ce cumperi acest elefant. De casă, ce se va întâmpla?

Jace se ridică în picioare.

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că trebuie să fac ceva, ca durerea aceasta să înceteze.

Când îşi privi unchiul, ochii lui erau plini de o atare suferinţă, încât lui Frank i se tăie respiraţia o clipă. De trei ani nu m-am atins de o femeie. De fiecare dată când ies cu cineva, mă gândesc numai la Stacy.

— Nimeni nu crede că a fost cu adevărat vina ta. Eu cred că Stacy a avut o fire instabilă. Ea…

— Asta spune toată lumea. Jace se ridică din nou, furia începând să clocotească în el. Dar nu era instabilă. Era dulce şi amabilă şi nostimă. Obişnuiam să râdem de cele mai prosteşti lucruri. Nu-i păsa de renumele familiei mele. A râs când revista For bes ne-a declarat una din cele mai bogate… Se opri brusc şi-şi trecu mâna peste faţă. Am discutat toate astea de mii de ori, în gând şi cu doctorul.

— Şi cu familia ta.

— Da, rosti Jace. Cu fiecare. Ştiu că am fost plictisitor, chiar o pacoste, dar parcă eram prins de un vârtej. Nu puteam să urc, nu puteam să cobor, nici să merg, nici înainte, nici înapoi, nicăieri. Dacă aş putea să dau această problemă la spate, aş reuşi. Continuă să-ţi trăieşti viaţa, îmi spune toată lumea. Jace căzu pe un scaun. Dacă aş putea să-mi dau seama ce s-a întâmplat şi de ce, poate aş putea să merg mai departe.

— Şi ce se întâmplă, dacă vei descoperi ceva ce nu-ţi va face plăcere?

— Vrei să spui că aş putea afla că sunt un astfel de monstru, încât ea ştia că dacă ar fi vrut să anuleze căsătoria aş fi refuzat? Sau poate voi afla că singurul mod de a scăpa de mine era să se sinucidă?

— Tu nu crezi asta şi nimeni dintre cei care te cunosc nu crede. Ce te frământă cu adevărat?

Jace îşi mută privirea o clipă, apoi se întoarse spre unchiul lui, cu faţa sumbră

— Am nevoie să înţeleg ce. S-a întâmplat. Oroarea lucrului în sine e destul de îngrozitoare, dar misterul acesta mă înnebuneşte. Stacy şi cu mine ne aflam într-un hotel din Londra şi ne-am certat. Inspiră adânc. Fără niciun motiv, mi-a spus că nu vrea să avem copii. Mintea mea era preocupată de ideea că omul acela trebuia să ne vândă nouă compania. Ceruse verificarea situaţiei financiare a familiei noastre, pe o

perioadă de şapte ani. Adevărul era că, omul era snob şi cred că realmente voia doar să cunoască arborele noastre genealogic, timp de şapte generaţii. Eram cufundat în muncă şi încercam frenetic să termin până la nuntă. Stacy a trebuit să facă afirmaţia de două ori, înainte ca eu să o aud, apoi am crezut că glumeşte. Mi-a spus că a tot amânat să-mi spună, dar nu mai putea să întârzie. Jace inspiră adânc, apoi expiră. A fost o ceartă ce a scăpat de sub control. Tot ce spuneam eu, părea că o face din ce în ce mai furioasă. Când am afirmat că s-ar putea să-şi schimbe părerea, mi-a spus că în felul acesta o acuz că e o fiinţă care nu poate să ia o hotărâre. În final am declarat că e în regulă, că o iubesc mult şi că, dacă nu vom avea copii, nu va fi nicio nenorocire. Atunci a fost momentul când a început să plângă şi a ieşit în fugă din cameră. N-am ştiut, dar închiriase deja o maşină.

Jace se opri, epuizat să spună din nou aceeaşi istorie. A fost de acord să fie hipnotizat, în încercarea de a-şi aminti mai multe din acea noapte, dar şi în transă întâmplările au fost aceleaşi.

A doua zi dimineaţă Jace s-a trezit şi şi-a dat seama că Stacy nu se întorsese în camera lor de la hotel. La ora aceea fusese mai mult furios decât îngrijorat şi şi-a petrecut ziua cu proprietarul companiei de fabricarea utilajelor.

Seara, după o zi lungă şi grea, s-a înapoiat la hotel, doar pentru a afla că Stacy nu se întorsese. Şi atunci a sunat la poliţie.

Între timp, sora lui Stacy din Statele Unite a fost informată de poliţia engleză despre moartea aparent prin sinucidere a surorii ei. Stacy înghiţise toate pastilele de dormit dintr-o sticluţă, dintre cele ce-i fuseseră prescrise. Paşaportul se găsea în geantă şi persoana indicată ca fiind cea mai apropiată era sora ei.

Lui Jace nu i s-a permis accesul la cadavru şi poliţia îl privea ca şi cum el ar fi ucis-o. În trei zile, dintr-un om fericit, care aştepta să se însoare, Jace ajunse un om ponegrit de familia logodnicei lui moarte.

De atunci n-a mai existat viaţă pentru el. Dormea, mânca şi uneori chiar muncea, dar nu era realmente viu. Întrebările: de ce s-a întâmplat asta? Şi ce s-a întâmplat cu adevărat? îl hărţuiau fără încetare, încercase tot ce a putut pentru a scăpa de dubiile care îl copleşeau, dar n-a fost în stare. Şi-a dat şi câteva întâlniri, dar n-a fost el însuşi. Era politicos până la răceală şi prima întâlnire nu s-a transformat niciodată în a doua.

Jace fusese convins că el şi Stacy erau o pereche fericită. Crezuse că nu au secrete. Stacy era secretară la un vechi birou de avocaţi cu sediul la New York, şi conform şefilor ei aproape

că ea conducea biroul. Îşi amintea unde se afla fiecare scrisoare şi fiecare dată stabilită. Şi rafinamentul ei se potrivea cu imaginea lor despre ei înşişi. Întotdeauna o lăsau să-i întâmpine pe noii clienţi. Toţi tinerii avocaţi încercaseră să-i dea întâlnire, dar cu niciunul din ei n-a ieşit. Obişnuia să zâmbească graţios şi să spună că, atunci când îl va întâlni pe bărbatul visurilor ei, îl va recunoaşte.

Şi iată cum s-a întâmplat. Jace intrase în camera de şedinţe a biroului de avocaţi, cu o geantă plină de hârtii, privind o clădire din Greenwich Village cumpărată de compania lui, şi când ridică ochii o văzu. Împărţea fiecărui avocat nişte documente, dar era cu ochii la el, şi imediat depuse documentele în mâinile unui avocat şi părăsi încăperea.

Jace nu mai putu să se concentreze. Pentru prima oară în viaţă, îşi pierdu şirul gândurilor şi semnă contracte, pe care nici nu le citise. Era conştient de zâmbetele pline de subînţeles ale avocaţilor din jurul lui. Toţi încercaseră să se apropie de frumoasa şi eleganta Stacy, dar ea, politicoasă şi fermă, îi respinsese. Acum vedeau că zilele ei de fecioară neprihănită luaseră sfârşit.

După terminarea treburilor, Jace rămase în faţa camerei de şedinţe uitându-se după ea. Zâmbind, o altă secretară i-a arătat drumul,

după care s-a îndreptat spre biroul ei. Îl aştepta cu haina pe ea, aşa că au plecat amândoi la masă.

După asta, au fost nedespărţiţi. Vorbeau şi râdeau şi timp de trei ani s-au cunoscut unul pe altul. Jace crezuse că şi-au spus totul unul altuia, despre vieţile lor.

Dar n-a fost aşa. El i-a spus totul, dar se pare că i Stacy şi-a păstrat secretele.

Jace îşi întoarse privirea spre unchiul Frank.

— Nu pot să merg mai departe, până ce nu voi face tot ce pot, pentru a afla ce s-a întâmplat şi de ce.

— Şi crezi că această casă are ceva de a face cu ce vrei tu?

— Poate că nu casa, dar în mod sigur cel cu care s-a întâlnit în noaptea aceea. Stacy a avut nişte legături cu satul acela şi cu cineva din el. Oamenii de acolo ştiu lucruri pe care nu le-au spus încă.

— N-ai fi putut să angajezi…?

— Un detectiv particular? M-am gândit la asta, dar cred că, dacă cineva intra în satul acela mic şi începe să pună întrebări, oamenii se vor inhiba.

— Dar cum te va ajuta cumpărarea unei case scumpe şi urâte?

Jace ridică din umeri.

— Poate că nu ea. Însă am să spun că scriu o

carte despre istoria locală. În această casă a locuit o femeie care jefuia diligente şi se spune că acum o bântuie. Scrierea unei cărţi va fi o scuză pentru a pune întrebări.

— Ai grijă. Doamna-tâlhar la drumul mare s-ar putea să se dovedească că e unul din strămoşii noştri.

— Niciuna dintre femeile familiei noastre n-ar fi făcut asta, rosti Jace şi aproape zâmbi.

— Ai auzit de strămoşul nostru supranumit „călăreţul”, nu-i aşa?

— Sigur că dă. Jace se uită semnificativ la unchiul, lui. O să mă ajuţi sau nu?

— N-ai fi putut doar să o închiriezi?

Jace îi aruncă unchiului o privire dură. Avea banii lui proprii, chiar mulţi, dar marea lor majoritate era implicată în investiţii pe termen lung. Ar fi putut să se ducă la o companie de ipotecare, dar familiei lui îi plăcea să-şi rezolve treburile singură. Lui Jace nu-i plăcea că trebuia să împrumute bani, dar totodată nu-i plăcea nici că unchiul lui îl trata ca pe un puşti.

— Am să-ţi dau banii, rosti Frank.

— Ai să-mi împrumuţi banii.

Frank dădu din cap, apoi se uită la ceas.

— Am o întâlnire. Spune-mi câţi şi unde să-ţi fie viraţi..

Credincios cuvântului dat, Frank i-a trimis banii. Apoi Jace i-a restituit o parte din ei, după

vânzarea casei pe care o cumpărase pentru Stacy şi pentru el. Fusese nelocuită ani de zile, parţial mobilată şi gata să primească mireasa şi ginerele. Când au vizitat-o, a trecut-o pragul în braţe râzând amândoi şi prefăcându-se că încercările nunţii trecuseră. Au băut şampanie în timp ce stăteau pe noua sofa, pe care o aleseseră împreună, şi au vorbit despre viitor. Stacy l-a surprins spunându-i că voia să-şi continue studiile şi să-şi ia diploma de avocat. Jace fusese de acord bucuros. Îi plăcea ideea de a avea un avocat ca soţie.

Revenit în actualitate, se uită la cer. Soarele strălucea cu putere; era o zi frumoasă. Trebuia să se întoarcă la maşină şi să se ducă la casa cumpărată. Îi lipsea deja familia, îi lipsea grija lor şi eforturile de a-l înveseli. În anii de după moartea lui Stacy, familia lui nu încetase niciodată să-l asculte şi să încerce să-l înţeleagă. Dar el ştia că le era greu. De câte ori putea cineva să asculte aceeaşi poveste? Cât de mult vă putea să stea pe loc şi să nu meargă mai departe? Luna trecută unchiul lui, Mike, i-a spus că ori trebuie să-şi continue viaţa, ori să moară.

— Asta e ceea ce vrei să faci? întrebase Mike cu privire furioasă. Ai idolatrizat-o într-atât pe Stacy, încât vrei să mori odată cu ea?

Jace nu putu să-şi privească unchiul în ochi şi atunci şi-a dat seama că trebuia să facă ceva.

Bun sau rău, trebuia. Câteva zile mai târziu, căuta o carte, când trase afară un volum ce căzuse în spatele rafturilor. Încă mai locuia în micul apartament pe care el şi Stacy îl împărţiseră. După funeralii, sora ei furioasă, a intrat în apartament şi a luat tot ce a crezut că i-a aparţinut lui Stacy. Jace s-a înapoiat într-un apartament curăţat, aproape ca şi cum Stacy n-ar fi locuit niciodată acolo, împreună cu el.

Când cartea căzu pe duşumea, văzu că era una pe care Stacy o citea chiar înainte de a pleca în Anglia. Pentru o clipă, Jace uită că nu mai era şi aproape o strigă cu glas tare. Când îşi dădu din nou seama că e moartă, închise cartea şi căzu pe un scaun.

Se uită la ea, la coperta vulgară, şi zâmbi. Obişnuia să o tachineze pe Stacy că avea „gusturi proaste” când era vorba de romane. „Citesc hârtii oficiale în cea mai mare parte a timpului, afirmase ea, aşa că acasă am nevoie de o lectură distractivă. Ar trebui să le încerci şi tu. Sunt grozave.”

Se ridică intenţionând să pună cartea pe noptiera lui, dar ceva căzu pe podea. Când ridică plicul, inima aproape i se opri. Purta ştampila poştei din Margate, satul în care murise Stacy.

Şi înăuntru se afla fotografia unei case urâte, pe spatele căreia cineva scrisese că el sau ea se va întâlni cu Stacy în noaptea dinaintea morţii ei.

— Lată de ce a vrut să meargă în Anglia, rosti el tare. Nu pentru că a vrut să fie cu mine, ci pentru că avea întâlnire cu altcineva. Cu cine? De ce? Era vorba de un bărbat?

Zile întregi nu se gândi la nimic altceva, decât la fotografie. Păstrase în memorie cuvintele „Din nou a noastră”. Ce însemna asta? Că Stacy fusese mai de mult proprietara casei? Jace petrecu nopţi fără somn recapitulând tot ce îi spusese Stacy despre viaţa ei. Părinţii ei au divorţat când ea avea trei ani. Mama s-a mutat cu ea în California, în timp ce tatăl ei a rămas la New York, cu treburi. Când Stacy avea şaisprezece ani, mama ei a murit de cancer. Într-o zi a avut o durere puternică de cap, de care n-a mai scăpat, aşa că s-a dus la medic. După şase săptămâni era moartă. Stacy s-a dus să locuiască cu tatăl ei, un om pe care nu-l văzuse decât de câteva ori în viaţă. Obişnuia să râdă când povestea că la început „nu s-au înţeles”. Acesta era un fel moderat de a vorbi. Era adolescentă şi furioasă că i-a fost răpită mama şi mai furioasă că a fost silită să stea cu tatăl ei, care era în permanenţă ocupat şi nu avea niciodată timp pentru ea. Stacy spunea că reuşise să se simtă aşa de rău, încât după un an tatăl ei a trimis-o înapoi în California, să stea la sora mamei ei.

După ce a absolvit Berkeiey, Stacy şi tatăl ei au devenit în sfârşit prieteni. Dar prietenia aproape

a sucombat un an mai târziu, când tatăl ei s-a însurat cu o femeie profund geloasă pe Stacy.

Jace încercă să-şi amintească toate locurile pe unde Stacy spusese că a fost. Cât a urmat colegiul, vara obişnuia să meargă cu un grup de elevi în Europa, „pentru peisaje”. „Perioada mea hippie” spunea ea râzând. Oare atunci a văzut casa? se întrebă Jace. Atunci a fost „a lor”?

A vrut să-i pună întrebări tatălui ei, dar domnul

Evans a spus că De fapt, Jace nu voia să-şi amintească ce i-a spus tatăl lui Stacy în ziua funeraliilor.

Dintr-un impuls, Jace căută pe Internet şi la început a găsit numele unui agent imobiliar din Anglia, apoi a tastat „Margate” ca locaţie. Casă era de vânzare. Recunoscu fotografia, identică cu cea din plic, şi fu sigur că aceasta fusese scoasă dintr-o broşură de oferte.

Jace apelă broşura şi citi cu grijă fiecare cuvânt. Era o casă foarte veche, o parte din ea fiind clădită pe rămăşiţele unei mănăstiri înfiinţată la începutul anilor 1100. Când s-a dispus desfiinţarea mănăstirilor, în 1536, broşura spunea că a fost transformată într-un „conac grandios”.

Când văzu a doua oară casa, Jace ştia ce are de făcut. În inima lui era convins că secretul sinuciderii lui Stacy se afla în casa aceea. Ea fusese acolo şi înainte. Se întâlnise cu cineva,

care era aşa de important pentru ea, încât atunci când el/ea i-a scris doar câteva cuvinte, Stacy a căutat modul de a se duce acolo, pentru a-l întâlni... pe el. Jace era aproape sigur că s-a întâlnit cu un bărbat. Da, era gelos, dar era şi suficient de sănătos la minte să-şi dea seama că ac fi putut să fie şi alte motive, în afară de dragoste, care să-i explice acţiunile.

Când Jace s-a hotărât să cumpere casa, n-a spus nimic familiei, deoarece ştia că indiferent cui i-ar fi spus, ar fi venit cu acelaşi motiv sensibil: de ce să n-o facă. Până la urmă, singura persoană căreia i-a comunicat a fost unchiul lui, Frank, deoarece el avea banii, pe care avea nevoie să-i împrumute pentru a cumpăra casa aceea mare.

Când Jace intră în biroul agentului imobiliar de la Londra, acesta s-a purtat rece şi politicos, dar el a avut impresia că omul şi colegii lui de birou vor bea şampanie, dacă vor reuşi să vândă în sfârşit odioasa casă veche. Totuşi s-ar putea ca operatorul să fi avut o criză de conştiinţă, deoarece i-a dat lui Jace un teanc mare de broşuri, despre alte case din Anglia ce erau de vânzare. Jace zâmbi politicos, îi mulţumi, apoi le aruncă pe bancheta din spate a nou-nouţului său Range Rover şi le lăsă acolo.

Văzu casa doar o dată, înainte de a o cumpăra. Era într-o duminică după-amiază, afară ploua cu

găleata şi curentul electric era întrerupt. Întunericul făcea casa mai mohorâtă şi mai deprimantă. Dar nu conta, Jace o privea hotărât. Însă nu se uita la ceea ce îi arăta operatorul. Oare Stacy a stat pe scaunul acela de la fereastră şi a privit afară? se întreba el. A urcat scările acelea?

Pentru că era duminică, n-a întâlnit-o nici pe menajeră, nici pe grădinar. Operatorul i-a spus că, era desigur liber să-şi angajeze personalul pe care îl dorea, dar cei doi au lucrat în casa aceea mulţi ani şi…

— Da, am să-i reţin, rostise Jace. Nu intenţiona să rămână suficient de mult pentru a trece prin neplăcerea de a angaja personal nou.

Aşa că acum era gata să între în posesia casei şi a conţinutului ei. Pentru o sută de dolari în plus, operatorul l-a convins pe fostul proprietar să lase în casă o mare parte din mobilier şi articole de menaj. Câteva antichităţi, ornamente fără valoare, unele divane, scaune, pături şi porţelanuri au fost lăsate pe loc. În perioada negocierii preţului, proprietarul folosise mai mult timp tocmindu-se pentru mobilier, decât pentru casă. Frustrat, Jace se adresase negociatorului:

— Spune-i că fantoma s-ar putea să se fi ataşat de mobilă şi să plece odată cu ea. A spus-o în glumă şi operatorul a făcut declaraţia tot cu

umor, dar proprietarul n-a râs. Imediat, a încetat să se mai tocmească şi a cedat cererilor lui Jace.

Acum, Jace urcă în maşina cea nouă, puse în funcţie motorul şi continuă să şofeze. Când în faţa ochilor îi apăru casa, oftă. Da, era tot atât de hidoasă cum şi-o amintea. Pe dinafară, arăta ca o fortăreaţă dreptunghiulară enormă, cu trei etaje şi turnuleţe masive de cărămidă la fiecare colţ. Adevărul era că, clădirea avea o gaură în mijloc – sau cel puţin acesta era felul în care gândea el. Deşi arăta ca un monolit, când intrai prin spaţiul dintre două corpuri, te trezeai într-o curte mare, pietruită.

Înăuntru, părea că sunt două case, una pentru proprietar şi una pentru personalul necesar deservirii unui astfel de loc. Două laturi ale dreptunghiului formau o casă normală, cu camere mari, dintre care mai multe aveau tavane frumoase. Celelalte două laturi aveau camere mai mici, cu încăperi de serviciu, inclusiv spălătoria şi o bucătărie mare. Tot aici se aflau şi două apartamente, pentru personalul care locuia în ea.

Deasupra părţii unde locuia proprietarul, două etaje erau formate din dormitoare şi băi. Dormitorul stăpânului era enorm, şi comunica cu două dormitoare mai mici, pe care foştii proprietari le-au folosit drept dressinguri uriaşe. Cel de al treilea etaj era paradisul copiilor, cu

patru dormitoare, două băi şi un dulap în peretele de sub streaşină, ce putea fi folosit ca „ascunzătoare”.

Jace conduse maşina prin spaţiul larg dintre cele două corpuri de clădire şi intră în curtea interioară. Până acum nu văzuse pe nimeni, nici pe grădinar, nici pe menajeră, nici chiar vreun puşti cu o maşină de tuns iarba. Nu văzuse nici animale. Erau animale pe terenurile acestea? Câini? Oi? Poate vaci? Pentru o clipă rămase în maşină şi-şi aminti că acum era proprietarul moşiei şi trebuia să ştie dacă avea sau nu un şeptel pe pământul lui.

Când auzi un ciocănit în geamul maşinii, sări ca ars, aşa de tare, încât se lovi cu capul de tavan. Întorcându-se, văzu afară o bătrânică. Era scundă şi durdulie, cu obrajii roz şi un şorţ plin de fasole verde. Apăsă butonul şi coborî geamul.

— Ei bine, haide, rosti ea cu un accent puternic, ce părea că omite jumătate din fiecare cuvânt. A trebuit să aştepte o secundă, înainte de a o înţelege. Ai de gând să stai acolo toată ziua, sau vii înăuntru să iei masa? Azi servesc Jamie.

Cu aceasta, trecu grăbită pe sub un arc de cărămidă, cu acoperiş ascuţit. Jace ezită o clipă, apoi sări afară din maşină şi o urmă. Viaţă! cugetă el. Era primul semn de viaţă pe care l-a văzut în locul acela, în afară de asta, se temea că

femeia va dispărea şi nu o va mai vedea. Pe de altă parte, nu cumva era o fantomă? Totuşi, nu arăta ca fanfaroana aia de hoaţă la drumul mare.

În interiorul casei, nu era nici urmă de oameni. Era o linişte mormântală. Pereţii groşi de cărămidă şi de piatră înăbuşeau sunetele. Se afla în principalul hol de primire şi în faţa lui se vedea o minunată scară de stejar lustruit. La jumătatea scării exista o fereastră înaltă cu vitralii, în care era încastrat un cerc mic şi o pereche de lei. Unde a putut să plece? se întrebă el, în timp ce stomacul îi scoase un chiorăit. Nu mâncase de azi dimineaţă devreme şi acum era trecut de trei.

Nu-şi putea aminti planul parterului, prezentat de agent când i-a arătat casa. O luă la dreapta şi merse pe un coridor, uitându-se la camerele pe lângă care trecea. Văzu un living mare cu pereţii lambrisaţi cu stejar, pe trei sferturi din înălţimea pereţilor. Lângă el se afla o bucătărie. Eureka! exultă el, dar acolo nu era nimeni. Dulapurile erau frumoase, pardoseala era de gresie, ferestrele aveau pervazul de piatră. Deschise frigiderul. Era gol. Poate că femeia gătea afară. Poate pe un grătar.

Vag, Jace îşi aminti că operatorul i-a spus că existau două bucătării, una pentru familie şi una pentru doamna Browne. Omul nu i-a spus niciodată „menajera”, întotdeauna s-a referit la

ea spunându-i pe nume, ca şi cum era cineva foarte important.

Jace se întoarse spre dreapta şi trecu pe lângă o altă cameră de zi mică, apoi de al doilea salon. Pe un perete se aflau ferestre uriaşe, din podea până în tavan, în timp ce pe celălalt perete nu era nimic.

— Acolo am să pun rafturi pentru cărţi, rosti el tare. * Dacă am să stau aici. Tavanul era rotund şi acoperit cu picturi murale delicate. Nu exista nicio uşă, cu excepţia celei prin care intrase.

Întorcându-se, se retrase până dădu iar de holul de la intrare. De data aceasta o luă spre uşa veche de stejar din stânga. Aceasta ducea într-un coridor îngust ce cotea ascuţit la stânga. Trecu pe lângă o spălătorie, suficient de mare pentru a deservi echipajul unui submarin, un birou, o cămăruţă ce conţinea o altă scară, o debara, o toaletă şi o uşă spre exterior. Pusese tocmai mâna pe buşonul uşii, când nasul îl determină să o ia la stânga. Intră astfel într-o bucătărie mare, ce arăta ca scoasă dintr-o revistă istorică. Nu semăna cu alte bucătării pe care le văzuse. În primul rând, nu avea dulapuri în perete. Pe lângă pereţi erau înşirate un fel de garderobe înalte şi un bufet de bucătărie galez, pe care era expus un sortiment uluitor de farfurii. Pe un perete, exista o chiuvetă veche, una din cele îndrăgite de englezi, care

funcţionau dintotdeauna, o plită Aga lungă, cu multe uşi pe celălalt perete şi o masă uriaşă de stejar în mijlocul camerei. Picioarele mesei aveau treizeci de centimetri în diametru şi erau formate din sfere uriaşe.

Doamna Browne se afla la chiuvetă, cu spatele la el.

— Ai găsit cu greutate locul, nu-i aşa? întrebă ea.

— M-am pierdut cu desăvârşire, rosti Jace.

Ea se întoarse şi-l privi.

— Tu eşti marele mahăr, nu-i aşa? în mână avea o farfurie cu un sandvici lung pe ea. Eşti aproape la fel

” de frumos ca prinţul nostru, William. Dar nu la fel de frumos ca Jamie al meu. Acum aşează-te acolo şi mănâncă. Arăţi hămesit. Îmi imaginez că în State trăiţi doar cu cârnaţi şi burgeri. Acum, stai jos şi mănâncă o hrană ca lumea.

Ca un copil, Jace făcu ce i se spusese, trăgând un scaun vechi de stejar şi aşezându-se. Sandviciul pe care i-l pusese înainte era divin: friptură de vacă, ceapă călită şi brânză, toate pe ceea ce era gata să parieze că e pâine făcută în casă.

— Bun, rosti el cu gura plină. Excelent.

— E de la Jamie al meu.

— E fiul tău? întrebă Jace după ce înghiţi.

— O, Doamne, nu! Aş vrea eu să fie, toţi am

dori ca Jamie să fie fiul nostru. Ea făcu un semn cu capul spre fotografia înrămată de pe perete. Pentru că era pe jumătate ascunsă sub cratiţe, prosoape de vase şi funii de usturoi, de abia putu să o vadă. Fotografia era a unui tânăr frumos, blond, cu ochi albaştri şi care i se părea vag cunoscut. E Jamie Oliver, continuă ea şi părea că se aşteaptă ca Jace să ştie cine e. Şi cum el habar n-avea, ea îi aruncă o privire dezgustată, cu ochii încreţiţi la colţuri. Jace se gândi că, indiferent de vârsta ei, nu se potrivea cu felul de a arăta al bătrânelelor. Se gândi că ori era cu mult mai bătrână decât părea, ori cu mult mai tânără. Jamie Oliver! repetă ea tare, ca şi cum Jace era pe cât de surd, pe atât de ignorant.

Cum privirea lui continua să fie lipsită de expresie, ea luă o carte groasă de pe blat şi o puse pe masă lângă el. Era o carte de bucate şi pe copertă se afla tânărul din fotografia de pe perete.

— Oho, rosti el, un bucătar.

— Julia Child e bucătar, afirmă doamna Browne mergând la dulapul de lângă chiuvetă

— Dacă sandviciul ăsta e un exemplu al felului cum poate găti Jamie Oliver, atunci aş spune că e un artist.

Ea îl privi o clipă, ca şi cum încerca să-şi dea seama dacă minte, apoi zâmbi dezvelindu-şi spaţiul gol din locul caninului stâng de sus, care

lipsea. Părea încântată şi se întoarse la plită să mestece într-o tigaie.

Jace zâmbi, simţind că trecuse Testul Numărul Unu şi luă o gură bună, din ceea ce presupunea că e bere. De obicei nu bea bere după masă, dar nu voia să o ofenseze pe doamna Browne – din nou. Lichidul cafeniu era într-adevăr bere, dar era atât de puternic aromată şi atât de alcoolizată, încât îşi închipui că e gata să se sufoce. Doamna Browne stătea cu spatele la el mestecând în tigaie, în timp ce îi povestea totul despre Jamie Oliver, ce magnific bucătar e şi cum îi respecta reţetele cuvânt cu cuvânt. În spatele ei, Jace rămase mut, încercând să-şi revină după gura de bere. Ochii îi lăcrimau şi capul i se învârtea. Avea impresia că ar trebuia să se întindă pe pardoseală, pentru a-şi reveni.

Doamna Browne se întoarse şi-l privi, cu ochii îngustaţi, ca nişte fante.

— Berea asta e prea tare pentru stomacul tău american, nu-i aşa? i-am spus lui Hatch că n-o să ţi se potrivească. „Asta e bere englezească” i-am spus eu „yankeii beau chestii despre care pe sticlă scrie „uşoară”. Nu beau amestecul ăsta al tău făcut în casă.” Uite, am să ţi-o iau.

Când întinse mâna după pahar, Jace simţi că e reprezentantul întregului regn masculin american şi reţinu paharul.

— Nu, rosti el, apoi, dregându-şi glasul, până

vocea nu-i mai sună ca un scheunat: Nu, e bine. Îmi place. Vezi? întrebă şi apucând paharul îl goli.

Când termină, îi trecu prin minte că s-ar putea să moară, dar prin puterea voinţei, rămase pe loc şi se uită la ea. Spera că ochii nu i se roteau în cap, aşa cum îi simţea de fapt.

Doamna Browne zâmbi uşor. – Pentru că ştia exact ce se întâmplă, apoi se întoarse la cratiţa ei clocotindă.

— Ei bine, poate că am greşit în legătură cu voi yankeii. Du-te şi spune-i lui Hatch că îţi place berea lui şi are să-ţi mai dea.

— Ar fi un tratament ideal, rosti Jace în barbă, apoi încercă să ia în mână sandviciul, dar nu reuşi. Mâinile: e duceau într-o direcţie, sandviciul în alta. Cine e Hatch?

Se întoarse spre el cu mâinile în şolduri.

— Nu ţi-a spus nimic agenţia aia băgăreaţă? Hatch o grădinarul. Desigur nu e aici de tot atâta timp ca mine şi nu am idee ce au făcut rudele lui înainte de a veni, totuşi e aici de ceva vreme.. Va avea nevoie de instrucţiuni din partea ta, imediat ce termini.

Jace încercă din nou să pună mâna pe sandvici, dar nu reuşi nici acum.

Încruntându-se, doamna Browne mută farfuria sub mâinile lui. Când în sfârşit apucă sandviciul, Jace îi zâmbi recunoscător pentru ajutor.

— Instrucţiuni despre ce? întrebă el încercând să muşte din sandvici. Dar îşi muşcă degetele de două ori, însă era prea amorţit pentru a simţi ceva.

Doamna Browne îl privea şi clătina din cap.

— Despre grădină. Hatch va dori să ştie ce vrei să se facă cu grădina.

— N-am idee, rosti Jace în timp ce-şi înfigea dinţii în sandvici. Faptul că degetul mic de la mâna stângă fusese muşcat nu-l deranja. Nu ştiu nimic despre grădini.

— Atunci de ce ai cumpărat acest loc uriaş şi plin de flori?

— Ca să văd fantoma, răspunse Jace mestecând şi întrebându-se cât a mai rămas din degetul cel mic.

Doamna Browne zâmbi cald.

— Va fi încântată de companie. Ultimile două familii s-au speriat de moarte din pricina ei. Biata fiinţă.

— Deci tu ai văzut-o?

— Nu, răspunse ea întorcându-se la tigaie. N-am văzut-o şi nici n-am auzit-o niciodată. Nu sunt „sensibilă”, cum se spune. Unii oameni pot să o vadă, alţii nu. A vorbit cu puţini dintre ei, dar toţi au fost îngroziţi şi au plecat. Trebuie să fii calm, când soseşte zdrăngănind pe scări, la ore mici.

— Poate că îi voi da nişte bere de a domnului Hatch. În felul acesta şi-ar pierde lanţurile.

Doamna Browne râse. Era un sunet hârşâit, ca şi cum nu râdea prea des.

— Acum du-te şi uită-te peste tot. Dacă nu cumva ai nevoie să te întinzi puţin, din cauza berii englezeşti.

Jace se ridică greoi, mai mult cu ajutorul braţelor, deoarece era mort de la mijloc în jos.

— Spune-mi, doamnă Browne, sângerez pe undeva?

Se auzi din nou sunetul acela mic şi ruginit.

— Du-te acum. Îmi petrec după-amiaza cu Jamie, pentru ca tu să ai o cină bună. Hatch face şi vin, nu numai bere.

— Dumnezeu să mă păzească, murmură Jace în timp ce doamna Browne îşi puse mâinile puternice pe spatele lui şi îi dădu un brânci. Când deschise ochii, era afară şi uşa fusese închisă în urma lui. Lumina soarelui ameninţa să-i crape ţeasta până la creier.

— Deci ai venit să mă vezi, nu-i aşa, domnule Montgomery? rosti o voce blândă în spatele lui, o voce de femeie.

Jace se întoarse cât de repede putu, dar având în vedere starea trupului său, n-a fost chiar aşa de repede. Nu era nimeni, însă avu impresia că simte un miros. De flori şi fum de lemn, se gândi el. Nu dură decât o secundă, apoi dispăru.

Se întoarse înapoi, îşi duse mâna la ochi şi privi peste grădină. Copaci verzi, iarbă verde, flori. Le

văzu pe toate, dar nicio fiinţă. Oare tocmai vorbise cu o fantomă? Zâmbi. Poate că ar fi trebuit să fie îngrozit, dar în loc de asta avu un gând straniu. Putea să-i spună orice unei moarte şi nu trebuia să fie îngrijorat de consecinţe.

— Nu poţi răni pe cineva, care e deja mort, rosti el tare.

— Asta dovedeşte că nu l-ai întâlnit pe băieţaşul acela obraznic, care a locuit aici în 1912, se auzi vocea femeii, aşa de încet încât fu aproape înăbuşită de vântul ce bătea printre ramuri.

Jace scoase ceva ce semăna cu un hohot de râs, primul care îi părăsea buzele de ani întregi. Îşi băgă mâinile în buzunare şi încercă să-şi ridice capul, aproape la fel de amorţit ca picioarele, şi plecă în căutarea grădinarului.

2

A doua zi, când Jace se trezi, îşi simţea gura parcă ar fi fost folosită ca filtru într-un uscător. Mai rău, pentru un lung moment nu putu să-şi amintească unde se afla. Printre perdelele grele se strecura destulă lumină, pentru a şti că era dimineaţă, dar nu-şi putea aminti cum ajunsese acolo unde era.

Rămase liniştit în pat, clipind în semiîntuneric. Îşi aminti de prânzul doamnei Browne, apoi cum

a fost scos afară, unde l-a întâlnit pe domnul Hatch, grădinarul. Era un om cât un pitic, aşa de scund că îl făcu pe Jace, la 1,90 în ai lui, să se simtă ca un gigant. Dar cu toată statura lui mică, domnul Hatch era în mod sigur puternic. Când îl văzu Jace, tocmai se folosea de un fierăstrău pentru a tăia o ramură groasă, ce se rupsese dintr-un copac şi căzuse pe cărare.

— N-ai vrea să apuci de capătul ăla? rosti omul cu un accent faţă de care cel al doamnei Browne părea de salon. Ajutorul meu e liber azi, pentru că e bolnav. Dacă mă întrebi pe mine, ceea ce-l îmbolnăveşte e prietena aia a lui. Prea obraznică, tipa. Îl face pe băiat să creadă că e ceva ce nu e. Fii atent la vorbele mele, va fi distrugerea lui. Încrezută, deşi curăţă closetele de la şcoală. Ce se întâmplă cu tine, băiete? Nu poţi să ridici o creangă? Ce vă învaţă la şcoală?

Jace îşi privea mâinile. Putea să le vadă, dar nu le simţea, aşa că nu putea să ridice capătul ciotului aceluia greu.

— Nu ştiu despre ce şcoală vorbeşti şi nu am putere, pentru că doamna Browne mi-a băgat pe gât o sticlă întreagă de bere, din aceea făcută de tine.

Omuleţul se ridică drept şi sub pielea lui bătută de vânt Jace crezu că vede o urmă de roşeaţă.

— Eşti noul proprietar!

— Yankeul, cum îmi spune doamna Browne.

Jace Montgomery. Întinse mâna pentru a i-o strânge, dar omuleţul n-o luă.

— Cer iertare, sir, am crezut că eşti flăcăul pe care mi-a spus vicarul că-l trimite să mă ajute. Cum eşti un tip mare şi voinic, am crezut că... Se depărtă, părând că nu ştie cum să iasă din încurcătură.

— Am s-o iau drept un compliment, rosti Jace căutând să-l liniştească. Să mai încercăm o dată cu butucul ăsta?

— Nu, sir, o să apară în curând şi flăcăul. E unul din actele de caritate ale vicarului.

El l-a salvat pe băiat, indiferent dacă a vrut sau nu să fie salvat.

— Poate că a fugit cu prietena celuilalt ajutor al tău şi o să scapi de amândoi odată.

Domnul Hatch schiţă un zâmbet şi Jace încercă din nou să ridice capătul buşteanului. De data aceasta, concentrându-se puternic, putu să ajute să fie mutat într-o parte, mai departe de cărare.

— Unde duce asta? întrebă Jace privind cărarea pietruită.

— Încolo. De fapt, nicio cărare nu duce nicăieri, dar la un moment dat se întâlnesc şi se întorc înapoi spre casă. Au fost făcute pentru o doamnă, care nu călărea. Nici grajduri nu există pe proprietate, aşa că dacă vrei un cal, va trebui să construieşti un loc unde să-l ţii. Dar, n-o să stai destul de mult, pentru a construi ceva, aşa

că nu trebuie să te îngrijoreze.

— Şi de ce n-am să stau?

— Din cauza fantomei. Se uită la Jace încreţindu-şi faţa ridată şi bătută de vânt în ceva ce Jace îşi dădu seama că înseamnă groază. O adevărată sperietoare, asta e.

— Cum aşa? întrebă Jace.

Domnul Hatch se uită în jur, să vadă dacă tânărul pe care i-l trimitea vicarul a apărut, însă erau tot singuri.

— Vino cu mine, să bem un pahar din vinul meu şi am să-ţi spun tot. Sunt aici de treizeci de ani şi ştiu tot ce e de ştiut.

Jace nu rezistă tentaţiei de a-l întreba:

— Ştii mai multe decât doamna Browne?

— Hm! Aia? îşi petrece zilele salivând după un băiat de la televizor. Bucătarul ăla. Acum, să nu crezi, sunt tot atât de deschis la minte ca oricine, dar oare gătitul e o treabă potrivită pentru un bărbat? Şi care se numeşte pe el însuşi „şef-bucătar independent”. Este asta treaba cea mai bună pe care o poate face un bărbat?

Lui Jace îi trecu prin minte să-l întrebe dacă a planta narcise galbene era o ocupaţie de bărbat, dar gândindu-se mai bine renunţă.

Când ajunseră la o magazie din cărămidă, domnul Hatch intră în interiorul întunecos şi se întoarse cu o sticlă albastră şi două căni murdare de ceramică.

— Aici, sub copacul ei, zise el. Ne odihnim puţin şi eu îţi spun tot ce vrei să auzi.

Am să regret asta, se gândi Jace în timp ce luă cana de vin. Era făcut din zmeură şi era delicios, dar şi mai letal decât berea. Domnul Hatch dădu pe gât câte două căni pline, la fiecare jumătate de cană a lui Jace, dar şi aşa, după patruzeci şi cinci de minute Jace şi-ar fi dorit să se ghemuiască sub copac şi să doarmă.

Cu toate insistenţele lui, domnul Hatch nu i-a spus nimic despre fantomă. A vorbit îndelung despre sădirea unui strat de dalii, dar fantoma n-a menţionat-o – şi se sustrăgea când Jace încerca să-l întrebe. Jace avea impresia că domnul Hatch era aşa de convins că el, un american, va sta la Priory House atât de puţin, încât nu avea de gând să facă prea multe pentru grădină, înainte de a fi pusă din nou în vânzare casa. Şi nu voia să-i grăbească plecarea vorbind despre fantoma care i-a speriat pe mulţi.

Poate că era doar o impresie că jucau acelaşi joc, dar nici Jace nu menţionă că fantoma i-a vorbit şi că nu semăna cu ceea ce credeau toţi, că ar fi fost tâlhar la drumul mare.

— A, iată-l, rosti domnul Hatch golindu-şi cana pentru a patra oară. Îi spun să te ajute să te duci în camera ta.

— Sunt bine, rosti Jace şi puse mâna pe copac încercând să se ridice. Picioarele care cândva

fuseseră amorţite dar funcţionaseră, acum se transformaseră în cauciuc. Sunt bine, vreau să aflu despre fantomă şi despre

Acesta a fost ultimul cuvânt, pe care şi-l aminti Jace când se trezi într-o cameră ciudată, cu limba transformată parcă într-o omidă. Surprinzător, capul nu-l durea, dar mintea îi era confuză. Până la urmă, îşi aminti cele două comentarii făcute de o voce necunoscută.

— Eşti aici? şopti el, dar nu auzi nimic. Stătea întins, ascultând şi gândindu-se la ceea ce auzise. Ieri, între două sesiuni de băutură, a crezut că aude vocea unei femei. Chiar glumise cu el. S-a putut întâmpla aşa ceva, sau a fost doar efectul chefului îngrozitor căruia i se dedase? Te rog, răspunde-mi, continuă el. Dacă eşti aici, te rog vorbeşte cu mine. Vreau să iau legătura cu cineva. Până n-a rostit cuvintele cu glas tare, n-a realizat că le gândise. Îi spusese unchiului Frank, că o fantomă în casă nu-l va deranja, dar acum vedea că, chiar îi plăcea ideea unei fantome. Poate că ar putea să o contacteze pe Stacy, în numele lui. Voia să o întrebe, ce a existat în viaţa ei aşa teribil, încât n-a putut să suporte să mai trăiască.

Cum nu primi niciun răspuns la întrebări, Jace începu să se simtă cam prost. Nu avea idee unde se afla. Îşi amintea că dormitorul stăpânului avea un pat enorm, cu patru stâlpi. Cel care a

restaurat casa în 1850 a cumpărat patul de la un duce decăzut, care îşi scosese mobilierul la licitaţie. Patul era din stejar sculptat, albit de vreme, iar salteaua avea 25 în pătraţi. Pentru a se asigura că patul va rămâne în casă, restauratorul a clădit camera în jurul lui. Singurul mod de a-l scoate afară era să-l taie în bucăţi. De-a lungul anilor, patul a trebuit să fie inclus în vânzare, ca ferestrele şi chiuvetele.

Acum însă, Jace se afla în altă cameră. Pe jumătate cât dormitorul principal şi mult mai frumoasă. Pe două laturi avea ferestre, un grup formând un alcov drăguț, unde fusese amenajat un loc de stat la fereastră. Şi-o putea imagina pe Stacy ghemuită acolo cu o carte în mână, în timp ce ploaia se izbea în geamuri. Întotdeauna i-a plăcut ploaia.

Pentru prima oară de la moartea ei, Jace simţi o senzaţie de pace. Închise ochii vrând să adoarmă din nou, dar ştia că nu va putea. Cât de mult a dormit? De când îşi pierduse cunoştinţa, sub ceea ce domnul Hatch numea copacul „ei”? Omul a spus că intenţionează să-i vorbească despre fantomă, dar n-a făcut-o. A folosit scurtul timp petrecut împreuna înşirând tot ce era nevoie de făcut pe afară. Şanţuri ce trebuiau curăţate, plante ce trebuiau înlocuite, gunoi de grajd ce trebuia cumpărat.

— Ai nevoie de nişte animale pe aici, rostise

domnul Hatch, golindu-şi cana cu vinul acela tare. Ne trebuie îngrăşământ. Un loc de această mărime, care însă trebuie să cumpere bălegar, nu e deloc în regulă. Jace află că existau o mulţime de lucruri, pe care domnul Hatch le considera că „nu erau în regulă”.

Acum, întins în pat. Se gândi că cineva face asta. Cineva mă face să mă simt calm. O parte din el considera că e ceva absurd, dar altă parte ştia că nu se simţise aşa calm de când murise Stacy.

— Dacă eşti aici, te rog vorbeşte cu mine, rosti el.

Se auzi un foşnet lângă fereastră şi se întoarse, aşteptându-se să vadă o formă albă transparentă, dar nu văzu nimic. Totuşi, în cameră nu era curent, care să facă perdelele să se mişte.

Oftând, Jace îşi dădu picioarele jos din pat. Era complet îmbrăcat, doar pantofii şi şosetele îi fuseseră scoase. Mă întreb cine mi le-a scos? reflectă el.

Apoi plecă în căutarea celei mai apropiate băi. Un lucru pe care îl învăţase despre casele englezeşti era că, indiferent cât costau, o baie care nu era „pe hol” era un lucru rar. Pe Internet văzuse case de douăsprezece milioane de dolari, cu trei etaje, care aveau şapte dormitoare şi numai o toaletă. Pentru a face baie, oamenii

trebuiau să coboare la parter.

Găsi totuşi o baie de apartament, aşa cum spun englezii, ceea ce însemna că avea o uşă ce se deschidea în dormitor. Cum capul începea să i se limpezească, realiză că locul în care dormise era unul din dormitoarele pe care proprietarul precedent le folosise drept dressing. Când Jace văzuse camera, era plină de cutii mari de împachetat şi rafturi pline de haine în genţi cu fermoar. Vizita lui fusese superficială şi mintea nu-i fusese la casa însăşi, aşa că nu realizase că această cameră era aşa de frumoasă.

Când văzu că obiectele lui de toaletă erau la chiuvetă, realiză că se afla în baia principală. Era încântat să vadă că era şi un duş, precum şi o cadă uriaşă. Îşi scoase hainele, făcu un duş îndelungat, se spălă pe dinţi de unsprezece ori, apoi îşi puse un prosop în jurul mijlocului şi plecă în căutarea hainelor, în timp ce dormise, cineva îi scosese valiza din maşină şi o despachetase.

Deodată calmul lui dispăru, înlocuit de panică. Unde era valiza? Cu o crescândă presimţire rea, îşi căută valiza, l-a trebuit o vreme, dar a găsit-o în fundul unui dulap în perete, din unul din dormitoarele mai mici. O trase afară şi o deschise, apoi cercetă căptuşeala. Când simţi cutia de piele cu fotografia, scoase un oftat de uşurare. Adusese doar o singură fotografie a lui

Stacy şi o ascunsese în căptuşeala valizei. Hotărâse că ar fi fost mai bine să păstreze secretul despre ceea ce face şi de ce anume. O să le spună tuturor că era interesat de lăudăroasa lor fantomă, nu de o femeie care s-a sinucis acum câţiva ani. Lui Jace îi era teamă că, dacă arăta fotografia şi punea întrebări, cineva o va avertiza pe persoana cu care se întâlnise Stacy în oraş. Nu era sigur cum va reuşi să facă asta, dar ştia că întrebările lui trebuiau să fie subtile şi să acţioneze spre ceea ce voia de fapt să ştie.

— Deci, m-ai găsit! rosti doamna Browne, când Jace ajunse în sfârşit în bucătăria ei.

— N-a fost nicio problemă, minţi el. Făcuse iar o mişcare greşită. Apoi frustrat, a ieşit afară şi a încercat alt mod de a intra. Pentru o casă aşa mare, existau extraordinar de puţine uşi exterioare. Până la urmă, a trebuit să înconjoare întreaga casă, înainte de a găsi uşa prin care doamna Browne îl împinsese afară, cu o zi înainte. Observând că îndelunga plimbare i-a accelerat bătăile inimii, ştia că făcuse alegerea potrivită, când s-a îmbrăcat în trening. Joggingul în jurul celor şaptezeci şi doi de acri ai proprietăţii va fi perfect pentru el.

— E târziu, dar cred că pot totuşi să-ţi pregătesc micul dejun, rosti doamna Browne.

El se uită la ceasul din perete. Era ora 8,05

dimineaţa.

— Ar fi foarte amabil din partea ta. Luă loc la masa cea mare din mijlocul încăperii. Unde locuieşti? Ştia că erau două apartamente în aripa aceea a casei. I se spusese că menajera locuia în unul, celălalt fiind vacant. Voia să fie sigur că n-o să pătrundă din întâmplare pe teritoriul privat al doamnei Browne.

Ea stătea la cuptor cu spatele la el şi când o văzu înţepenind, ştiu că-i interpretase greşit întrebarea.

— Vrei să mă dai afară?

— Să o alung eu pe fata lui Jamie? Cum aş putea să fac aşa ceva? Ea îi răsplăti gluma cu o urmă de zâmbet şi o farfurie de mâncare: trei cârnaţi, trei ouă prăjite, ciuperci fripte şi roşii, precum şi două felii groase de pâine prăjită. Totul era însoţit de o cană de ceai, suficient de tare pentru a face peştii să plutească. Jace se uită la ea surprins. Asta e tot Jamie?

— Nu, ăsta e un mic dejun englezesc. Dar dacă e prea mult pentru cei ca tine… Întinse mâna să ia farfuria.

Jace o opri. Locuind singur, de obicei mânca la micul dejun doar un plictisitor bol cu cereale, dar pentru că dormise în timpul cinei de aseară, era mort de foame.

— Mă descurc, rosti el luând în mână furculiţa.

— Vezi ce faci. Eşti puţin cam slab pentru a trăi

în Anglia.

Jace se uită la spatele ei şi se gândi că indiferent ce ar realiza în viaţă, pentru doamna Browne va fi oricum un învins, datorită locului unde s-a născut. Mâncarea era delicioasă. Avea o groază de calorii, încărcătură de colesterol şi deci rea pentru el, dar gustul era minunat.

— Deci, unde locuieşti?

— Vizavi, afirmă ea fluturându-şi mâna, în general, în direcţia „afară”.

Jace ar fi vrut să întrebe mai multe, da chiar atunci doamna Browne văzu o fată umblând prin curte.

— Iar a apărut fata aia afurisită! Fii atent la vorbele mele: fură zmeură. Bătrânul Hatch spune că o ciugulesc păsările, dar eu cred că sunt băgaţi amândoi în treaba asta. O vinde, iată ce cred. Dacă am s-o prind vreodată, am să o dau afară. Cu asta, ieşi în grabă din bucătărie fugind spre uşa exterioară. Câtva minute mai târziu, Jace o văzu alegând prin curte după biata fată, care părea că se face vinovată doar de faptul că scutura o carpetă de praf.

Jace se folosi de ocazia oferită de absenţa doamnei Browne, pentru a se uita prin bucătărie. Existau trei uşi, una era cea de la intrare, aşa că se uită la celelalte două. Una conducea într-o cameră plină de dulapuri şi o chiuvetă. O privire rapidă îi demonstră că dulapurile erau încărcate

cu farfurii. Niciuna nu părea să fie din porţelan „fin”. Nu aveau inscripţionate nume ca Herend, sau Spode, sau chiar Wedgwood, dar erau destule pentru a putea da o petrecere cu o duzină de persoane, sau mai mulţi. Dacă aş cunoaşte pe cineva, se gândi el.

Se întoarse în bucătărie şi o văzu pe doamna Browne, care încă mai striga la biata fată care făcea curăţenie, apoi se îndreptă spre cealaltă uşă. Era o cămară, cu trei ferestre înguste pe un perete, iar pe celălalt cu rafturi. Bidoane, saci şi cutii umpleau poliţele, ca şi borcane de gem şi murături făcute în casă. Exista un borcan mare cu eticheta „piersici în rom” ce arăta interesant.

— Am să devin alcoolic, rosti el, apoi auzind un zgomot se uită afară, pe ferestrele înguste. Vizibilitatea era aproape obturată de sfori, de care atârnau ierburi şi cârnaţi, dar el se uita la drumul de acces în curte. Interesant, se gândi el. Nimeni nu poate intra sau ieşi, fără ca doamna Browne, care tronează în bucătărie, să nu afle. O văzu grăbindu-se prin intervalul dintre clădiri, dar o luă la stânga, spre o uşă îngustă. Apartamentul ei, rosti Jace zâmbind şi simţind că rezolvase un mister.

Când ea reveni în bucătărie, Jace se afla iar la masă, terminându-şi farfuria cu micul dejun. Se uită la ea pentru a o lăuda, dar ea tocmai îngânase „hmmm”, într-un fel care îi devenise

familiar.

După ce termină masa, ieşi pe uşa exterioară şi intră în grădină. Din câte văzuse, terenurile erau minunate şi domnul Hatch făcuse o treabă splendidă menţinându-le aşa. Micul dejun îi căzuse greu la stomac şi încă mai simţea efectele berii şi ale vinului din ziua precedentă, dar una peste alta, se simţea mai bine decât fusese, ei bine, în ultimii trei ani. Din nou se gândi că a fost ceva, ce i s-a făcut sau i s-a spus, care l-a determinat să se simtă bine.

Hoinărind pe terenul de lângă casă, fu uimit de ceea ce vedea. Existau multe straturi cu flori, luxuriante şi încărcate, fără urmă de buruieni. Exista şi un bazin frumos plin cu peşti mari aurii şi înconjurat din trei părţi de tufe înalte şi permanent verzi. Preferaţii lui erau un şir de arbuşti ornamentali, tunşi sub formă de animale. Erau patru: o lebădă, un urs, un peşte mare şi ceva ce putea fi un balaur, dacă te uitai la el dintr-un anumit unghi.

— Se plimbă pe sub o pergolă lungă cu colonade pătrate din cărămidă şi deasupra cu grinzi din lemn. Corzile viei aproape acopereau în întregime grinzile. Exista o grădină de trandafiri şi peste tot, băncile păreau ascunse în locuri răcoroase şi frumoase.

În fundul grădinii de trandafiri se afla un tânăr care săpa o groapă, dar era ceva în felul în care

săpa, care-l făcu pe Jace să se gândească că băiatul fusese gata să fie prins făcând altceva. Şi edificator era faptul că, pentru a săpa, tânărul folosea o greblă.

— Bună dimineaţa, rosti Jace.

— Bună dimineaţa, sir. Sunteţi noul stăpân?

Jace zâmbi auzind termenul demodat, apoi urmări privirea băiatului aruncată spre copaci. Se mişca ceva.

— Eşti cei cu prietena, care va deveni distrugerea ta? Care te va duce pe căi greşite? în spatele lor o fată chicoti.

— Da, sir, eu sunt, rosti băiatul. Sunt Mick, primul ajutor de grădinar.

Tânărul era înalt, puternic şi arăta inteligent.

— Plănuieşti să preiei funcţia, după ce pleacă domnul Hatch?

Mick râse, ca şi cum aşa ceva nu era posibil, dar fata ieşi dintre copaci, îl luă posesivă de braţ şi spuse:

— Da, aşa va face.

Jace se gândi că, dacă tânărul Mick are vreo ambiţie, aceasta i se datora ei. Era ceva la ei care îl determină să-i placă.

— Deci, pe când nunta?

Mick îşi privi picioarele, dar fata zâmbi.

— În toamnă. După ce termin cursurile de secretară, pentru că tata nu mi le va plăti dacă mă mărit.

Jace îşi aminti că domnul Hatch a spus că fata „curăţa closete”, aşa că bănui că ea îşi plătea cea mai mare parte din taxe. Avea ambiţie şi energie: admira asta.

— Înţeleaptă decizie. Aşa că, între timp, unde vă întâlniţi? Când Jace îl văzu pe Mick că se întoarce nervos, ştiu că se întâlneau în casa lui. Şi de ce nu? Fusese goală ani de zile.

— Mick, rosti Jace, şi…?

— Gladys.

— Nu se află un apartament gol deasupra bucătăriei doamnei Browne? V-ar plăcea să locuiţi acolo, după căsătorie?

Ochii lui Mick se deschiseră mari şi neîncrezători, dar faţa lui Gladys deveni roşie de plăcere.

— O, da, sir, rosti ea. Şi n-aţi avea nevoie şi de o secretară?

— Gladys, interveni Mick. Ceri prea mult.

— De fapt, afirmă Jace, chiar am nevoie de o secretară. Poate că voi doi aţi putea să vă uitaţi puţin la biroul acela de lângă…

— Spălătorie, rosti Gladys. Da, sir, îl ştiu bine.

Când se priviră unul pe altul, Jace ştiu că acesta fusese planul ei de multă vreme. Da, cu ea în apropiere, Mick se va descurca bine.

— Poate că ai putea să întocmeşti o listă, cu ce am nevoie pentru a amenaja un birou – calculator, imprimantă, toate astea – şi să-mi dai

şi o listă de preţuri. Apoi comunică-mi care sunt pretenţiile tale salariale. În felul acesta vom avea totul gata, să începi imediat după absolvire.

— O! rosti Mick, poate să înceapă chiar înainte de absolvire. Poate lucra seara, dacă asta e în regulă pentru tine, sir.

— Perfect. E în regulă. Acum, Mick, ar fi mai bine să încetezi de săpat groapa aia, altfel domnul Hatch vă va descoperi ascunzătoarea şi, apropo, după câte ştiu eu, trebuie săpat cu o cazma, nu cu o greblă.

Gladys râse, dar Mick roşi.

Îi părăsi, pentru a-şi continua turul grădinii. Simţea că tocmai îşi făcuse o pereche de prieteni şi că, câştigase o secretară care să aibă grijă de toate facturile de plată şi de… Nu era sigur de ce avea nevoie de o secretară, dar ştia că voia mai multă lume în casă. Deşi apartamentul lor nu ar fi fost undeva aproape de corpul principal, cu toate că era legat de el printr-un coridor, lui îi făcea plăcere să fie prin apropiere. Sunetul vocilor şi râsul poate că îl vor ajuta să nu-i mai fie dor de familia lui aşa de tare.

Stând în fundul acestei grădini englezeşti, chiar înainte de a începe crângul cu pomi, Jace se uită înapoi, la casă. Da, era hidoasă, dar acum că văzuse cu adevărat totul, erau lucruri care o înfrumuseţau. Pentru mintea lui americană, era ciudat să ai două bucătării, dar mama lui spunea

adesea că nu exista pe pământ o bucătărie suficient de mare, pentru a găzdui două femei. Dacă în casă locuia o familie, reflectă Jace, ar fi plăcut să existe un loc, care să fie doar pentru soţ, soţie şi copiii lor.

Lui Stacy i-ar fi plăcut casa, mai gândi el. Duminica, atunci când nu lucra, putea să facă clătite pentru copii şi…

Încetă să se mai gândească. Se pare că Stacy cunoscuse casa, dar nu i-a spus şi lui. Iar în ce priveşte copiii, disputa aceasta a declanşat totul.

Merse de-a lungul cărării din crâng, cu sute de metri de poteci frumos îngrijite, umbrite de copaci bătrâni fabuloşi. Văzu fag roşu, sicomor, castan sălbatec, ca şi stejar şi ulm. Pe cea mai mare parte dintre copaci nu-i cunoştea şi-şi dădu seama că erau exotici, specimene ce nu creşteau în mod obişnuit în Anglia.

Cineva a iubit acest loc foarte mult, se gândi el.

La o încrucişare de cărări o luă la stânga şi ajunse la un perete înalt de cărămidă, în care exista o uşă de stejar. Deschizând-o, descoperi o frumoasă grădină de legume. Straturi perfecte de legume erau înconjurate de garduri vii din merişor, înalte de 30 cm. La un capăt se afla o seră lungă şi tot acolo părea să fie cam o jumătate de pogon de ţarcuri-cuşti, care ţineau păsările departe de fructele plantate înăuntru.

În timp ce Jace se uita în jur, o văzu pe fata

drăguţă pe care o gonise doamna Browne alergând de la o tufă înaltă de fasole la alta. Era urmată de altă fată. Nu-l văzuseră, aşa că Jace se ascunse după seră şi le privi.

Una dintre tinere era rotofeie şi drăguţă, cealaltă scheletică şi urâtă şi se furişau spre ţarcul cu zmeură. Deschiseră încet portiţa, astfel încât balamalele să nu scârţâie, şi păşiră înăuntru în vârful picioarelor. Pentru că grădina era uriaşă şi înconjurată de un perete înalt de cărămidă, se întrebă cine îşi închipuie ele că ar putea să le audă.

Jace stătu ascuns şi le privi umplând nişte căldăruşe cu zmeură coaptă. Existau acolo rânduri-rânduri de tufe, toate atârnând de greutatea fructelor, îşi aminti cum se plânsese doamna Browne că se fură bobiţele, dar cum el şi angajaţii lui nu puteau să le mănânce pe toate, de ce să nu lase fetele să le culeagă?

Deschise uşiţa ţarcului, observând unsoarea ce lucea pe balamale, băgă o zmeură în gură şi spuse:

— Sunt bune, nu-i aşa?

La auzul vocii lui, fetele săriră în sus, apoi cea drăguţă păru că e gata să plângă. Cea slabă afişă un aer sfidător.

— Putem să le plătim, rosti ea privindu-l fix.

— O să chemaţi poliţia? întrebă cealaltă.

— Eşti…?

— Daisy, sir, răspunse cea drăguţă. Am ajutat să fii pus în pat, aseară. Ţi-am scos pantofii şi şosetele, deşi domnul Hatch a spus să te las aşa cum eşti.

— Mulţumesc. Se întoarse spre cealaltă. Şi tu?

— Erin.

— Munciţi amândouă pentru mine?

— Da, sir, afirmă Daisy. Facem curat în casă.

— Şi toate celelalte sarcini dezgustătoare, pe care doamna Browne le născoceşte ca să ni le pună în cârcă, adăugă Erin uitându-se să vadă reacţia lui Jace la această declaraţie.

Instinctul nu-i permitea să aibă încredere în aceste fete, aşa cum avea în Mick şi în Gladys. Îi era frică că îi vor spune doamnei Browne tot ce zicea el.

— Şi ce faceţi cu zmeura?

Fetele schimbară o privire şi păreau că s-au hotărât să spună adevărul.

— Mamele noastre fac tarte cu zmeură, rosti Daisy, apoi le vând în prăvălia locală.

— Pot să-mi închipui că acelaşi lucru îl faceţi şi cu… Privi în jur celelalte tufişuri, fără să aibă idee ce erau.

— Căpşuni, mure, agrişe, completă Erin.

— Şi cu mere, gutui, moşmoane, caise, piersici, pere şi cireşe, adăugă Daisy.

— Şi dude, continuă Erin. Mama face gem de dude şi-l vinde la Harrods.

— Impresionant.

Erin făcu un pas înainte.

— Dar singurul mod de a scoate un profit este ca fructele să fie gratis. Nimeni n-a locuit aici ani de zile, aşa că fructele se risipeau. Se uită la ţarc. Nici chiar păsările nu pot intra înăuntru.

— Ce ştie domnul Hatch despre toate astea?

— Totul. Nu am fi putut să facem nimic fără el.

— Şi doamna Browne? Fetele schimbară din nou priviri, dar nu răspunseră. Dacă ar şti, v-ar concedia în mod sigur, nu-i aşa?

— Da, afirmă Erin. Dacă ne-ar prinde aici, ne-ar da imediat paşaportul.

— Ce ar fi dacă i-aş spune că nu poate să vă concedieze? Eu sunt proprietarul locului, să ştiţi.

Fetele zâmbiră.

— Vă cerem iertare, sir, dar aţi face asta? Proprietarii vin şi pleacă, dar domnul Hatch şi doamna Browne rămân. Ei stabilesc regulile.

— Îmi dau seama cum s-a întâmplat. Nu mai spuse, dar ştia că şi el va pleca în curând. Poate că dacă îi spun doamnei Browne, că voi două aveţi aprobarea mea să culegeţi toate fructele pe care le vreţi

— O, nu, sir! interveni Daisy. Ne-ar face viaţa un iad şi nu putem accepta să fim concediate, deoarece mamele noastre au nevoie de fructe şi toţi avem nevoie de bani. Există şase femei, care lucrează în afacerea asta, şi toate cu copii. Fără

bărbaţi. Tatăl meu e bolnav şi al lui Erin a fugit cu soţia poştaşului, aşa că…

Erin îi aruncă o privire, care o făcu să se oprească.

— Vrea să spună, sir, că avem familii de hrănit şi, deşi e amabil din partea voastră că să oferiţi ajutorul

— Ar fi mai bine dacă nu mi-aş băga nasul.

— Exact, sir, afirmă Daisy făcând în obraji nişte gropiţe drăgălaşe.

Privind-o, Jace simţi că în mod cert într-un an de zile va fi măritată şi însărcinată..

— În regulă, rosti el zâmbind. N-am vrut

— Şase! Erin o apucă pe Daisy de braţ şi se ghemuiră amândouă printre tufe.

Neştiind ce se întâmplă, Jace rămase în picioare, apoi văzu că doamna Browne tocmai intrase în grădină, cu un coş împletit pe braţ.

— O să ne trădezi? şopti Daisy uitându-se în sus la Jace, cu ochii ei mari şi albaştri.

El dădu din cap şi făcu un pas mai departe, dar Erin îl apucă de pantalon.

— Va veni aici şi o să ne vadă. N-ai putea să-i distragi atenţia, pentru ca noi să putem pleca?

— Poate dacă îţi scoţi cămaşa, sugeră Daisy, apoi îşi duse mâna la gură să-şi înăbuşe chicotitul.

Jace simţi cum roşeşte. Fetele nu aveau mai mult de optsprezece ani şi la cei treizeci şi doi ai

lui, l-au făcut să se simtă un libidinos.

— A roşit, şopti Erin apoi o înghionti pe Daisy ca să-şi înăbuşe râsul.

Doamna Browne culesese nişte fasole şi acum se îndrepta direct spre ţarcul cu zmeură. Jace trebuia să o distragă, dar cum?

În timp ce se gândea ce să facă, văzu o imagine extraordinară. Spre stânga, silueta transparentă a unei femei intra prin zidul de cărămidă. Doamna Browne tocmai se oprise să taie ceva dintr-o plantă şi se aplecase, aşa că nu vedea figura.

Femeia se opri la câţiva centimetri de doamna Browne, apoi întinse mâna şi luă ceva de pe zid. El nu putea să vadă ce este, dar ea îl ţinu în căuşul palmelor. Când doamna Browne se ridică, femeia – spiritul – desfăcu mâinile în faţa doamnei Browne şi aruncă în ea ce avea în ele. Pentru o fracţiune de secundă, Jace văzu că părea să fie un păianjen, care zbură din mâinile femeii exact pe faţa doamnei Browne.

În următoarea clipă, doamna Browne îşi dădu o palmă peste faţă. Apoi dădu drumul coşului cu legume şi alergă la uşă, pleznindu-se în continuare, în timp ce fugea. În spatele lui, Daisy şi Erin se ridicaseră şi priveau spectacolul râzând.

Dar ochii lui Jace erau îndreptaţi spre femeia, care stătea lângă zid şi zâmbea. Putea să vadă

prin ea. Purta o bluză albă cu guler înalt şi mâneci lungi; mijlocul ei subţire era încins cu o curea lată peste fusta lungă până la glezne şi avea ghete moi, cu şireturi. Părul lung şi negru era tras spre ceafă, formând o coadă groasă care atârna pe spate aproape până la talie. Faţa îi era în profil, dar putu să vadă formele delicate, nasul perfect şi ochii cu gene lungi. Prin ea, putea să vadă cărămizile zidului.

Daisy şi Erin schiţau paşi de dans râzând, dar Jace rămăsese înţepenit pe loc, fără măcar să clipească, în timp ce o privea pe femeie.

Zâmbind, femeia-spirit se întoarse şi se uită la Daisy şi la Erin, care păreau că nu o văd. Dar când descoperi că Jace se uita la ea, deschise ochii mari de surpriză şi pentru o clipă privirile li se întâlniră. Era frumoasă într-un mod dulce, ca cineva dintr-o veche reclamă de şampon sau de săpun. Ochii ei erau de un albastru întunecat şi gura era mică şi cu formă perfectă.

Când realiză că Jace putea să o vadă, fu surprinsă, apoi timp de aproximativ trei secunde trupul ei căpătă mai multă substanţă. Nu era ceva solid, dar acum putea să vadă mai mult din ea şi mai puţin din cărămizi. În următoarea secundă dispăru. Niciun fel de estompare, pur şi simplu era acolo, apoi nu mai era.

Jace rămase liniştit o clipă, fără să se mişte, înainte de a realiza că Daisy şi Erin îl priveau fix.

— Arătaţi ca şi cum aţi fi văzut o fantomă, sir.

Cu părere de rău, îşi luă ochii de la zid.

— Nu, doar mă recuperam după un mic dejun de cinci kilograme. Voi, mai bine v-aţi lua boabele şi aţi ieşi de aici, înainte ca doamna Browne să se întorcea.

— Da, sir, mulţumim, sir, rostiră ele şi fugiră afara din ţarcul cu zmeură. La uşa din zidul de cărămida, Disy se opri, zâmbi frumos şi zise:

— Dacă aveţi nevoie de ceva, spuneţi-mi. Orice. Un masaj la picioare, poate. Sau o... Erin o apucă de braţ şi o trase dincolo de uşă.

— Fă asta vreo şase luni şi ai să fii însărcinată, bombăni Jace.

Pentru o vreme, rămase înăuntrul ţarcului cu fructe şi se uită la locul unde fusese spiritul femeii. Le-a protejat pe cele două fete chicotitoare, care alergau pe cărare, se gândi el. A luat un păianjen de pe zid şi la aruncat în faţa doamnei Browne, astfel încât ea să plece în fugă şi să nu vadă fetele furând zmeură.

Ceea ce îl uimi era că nici fetele, nici doamna Browne, n-au văzut nimic din ceea ce fusese atât de clar pentru el.

— Tu erai, auzi el în dreapta şi se întoarse, pentru a o vedea pe doamna Browne deschizând uşiţa ţarcului. Am crezut că văd pe cineva pe aici.

— Da, mărturisesc. Mâncam zmeură. Se uită

din nou la locul unde apăruse femeia. Parcă te-am văzut ţopăind cu puţin înainte?

— Poţi să-i spui şi aşa. Un păianjen a căzut de pe zid pe faţa mea. I-am spus lui Hatch ce cred eu despre grădinăritul lui. Le permite băieţilor ălora să trândăvească pe aici. Nu fac nimic.

— Nu ca fetele tale.

— Eu le pun la treabă, dacă asta e ceea ce vrei să spui. Încerca să ajungă la zmeura din spatele lui, dar Jace se priponi locului. Ai aşa o expresie pe figură.

— Ce fel de expresie?

— Expresia fantomei. Ai văzut-o? O să pui acum casa la vânzare?

Jace se uită la ea.

— La vânzare? Şi să mă lipsesc de micul dejun pregătit de tine? Cum aş putea face aşa ceva?

Scoase micul ei râs răguşit.

— Eşti un om calm, nu-i aşa, domnule Montgomery? De ce nu ai soţie şi copii? Umple casa asta cu tineret. De asta are nevoie.

— Îmi faci o propunere? întrebă el zâmbind.

— Du-te acum, găseşte ceva de făcut şi lasă-mă să-mi fac treaba.

Jace se îndreptă spre portiţa ţarcului, apoi se întoarse.

— Doamnă Browne, rosti el serios, în legătură cu fantoma. Oamenii au văzut-o în casă sau afară?

— În casă. N-am auzit pe nimeni să o fi văzut pe afară. O! Hatch s-ar speria de moarte, dacă i-ar apărea pe aici.

— Dar nu mi-ai spus că unii oameni pot să o vadă şi alţii nu? Poate că apare şi afară, dar n-a văzut-o nimeni – sau n-au putut să o vadă la lumina zilei.

Doamna Browne îl privi chiorâş.

— Încerci să-mi spui că ai văzut-o pe Lady Grace afară din casă? Poate că aici în grădină?

Jace zâmbi.

— Încerc să te folosesc ca un instrument de cercetare. Dacă intenţionez să scriu o carte despre Lady Grace, am nevoie să aflu tot ce pot despre ea, nu-i aşa?

— Să scrii o carte despre o femeie care nu a plecat încă de pe pământ? E bine, dacă asta e ceea ce vrei să faci, eu am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

— Deci nimeni n-a văzut-o pe afară?

— Nu, după cât ştiu eu şi eu ştiu

— Tot ce e de ştiut, completă Jace cu un oftat. S-ar putea să ştie unele lucruri, dar e dificil să scoţi informaţii de la ea. Se temea să încerce să afle ceva despre Stacy. Dacă

Stacy s-a întâlnit cu cineva aici şi doamna Browne ştia, mai curând va primi o lecţie de morală decât informaţii.

— Cred că mă duc să alerg, spuse el. Să-mi

consum micul dejun şi să mă pregătesc pentru prânz.

— Avem friptură de pui Jamie, afirmă ea. Cu rozmarin.

Zâmbind, Jace îşi începu alergarea. Când ajunse la locul din zid pe unde păşise fantoma, se prefăcu că îl doare glezna. Doamna Browne îl privea intens. Un timp îşi fricţionă piciorul, apoi ridicându-se pipăi zidul. Era vechi şi solid. Nu exista nicio uşă acolo şi nu credea să fi existat vreodată.

3

Jace alergă prin parc peste o oră. Adesea se oprea pentru a se uita în jur. Când o bucată de pământ a fost ocupată timp de aproape nouă secole, oamenii şi-au lăsat amprenta pe ea. Trecu pe lângă patru magazii încuiate şi rămăşiţele a încă două. Descoperi un umbrar frumos din piatră, cu o cupolă deasupra şi pardoseala de marmoră ce începuse să se crape. Pentru a pătrunde în el a trebuit să se lupte cu viţa căţărătoare şi să alunge o familie de creaturi mici şi furioase, care se mişcară prea repede pentru a putea să-şi dea seama ce erau. Alături se aflau nişte pietre rotunjite, unde i se spusese că a fost albia unui râu acum secat. Călugării îşi ţinuseră peştii în bazine de piatră.

Când se întoarse acasă, avu timp să facă doar un duş, înainte de prânz. Mâncă în bucătăria doamnei Browne şi fu supus unor lamentări nesfârşite, în legătură cu tufele de zmeură prădate. Apoi îl chestionă atent despre ce anume văzuse. Minţi fără remuşcare. Desigur, să-i spună adevărul ar fi fost mai rău decât să mintă. Să-i spună că o fantomă a aruncat cu un păianjen în ea? Nici într-un caz.

După prânzul delicios, urcă la etaj şi-l sună pe Nigel Smith-Thompson, agentul imobiliar, pentru a-i pune întrebări. Ce voia el să ştie era dacă precedentul proprietar a închiriat casa cuiva, sau nu, în cei trei ani de când era scoasă la vânzare. Cine a stat acolo? Operatorul l-a asigurat că nimeni. Proprietarul şi familia lui au plecat din casă într-o noapte, întorcându-se în ţara natală, fără să o mai viziteze de atunci.

— Eşti sigur că nu a închiriat casa cuiva? insistă Jace.

— Pot să sun să-l întreb, rosti agentul, dar era clar că n-ar fi vrut să o facă.

— Te rog, fă asta, rosti Jace apoi îi dădu numărul lui de celular. Vreau să ştiu cine a avut voie să stea aici.

— La asta pot să răspund eu. Numai menajerei i s-a permis să stea. Grădinarul locuieşte într-o căsuţă în capătul de sud al proprietăţii.

— Poate că proprietarul a avut un prieten, care

a folosit casa?

— Precedentul proprietar ne-a lăsat nouă casa în grijă şi pot să te asigur că nu am permis nimănui să o folosească. Vocea lui devenise tensionată, ca şi cum Jace l-ar fi acuzat de ceva rău. Eu cred, domnule Montgomery, că ar trebui să vorbeşti cu doamna Browne. Dacă cineva, care nu trebuia să stea acolo a făcut-o, doamna Browne ştie.

— Am să vorbesc cu ea, rosti Jace oftând, deoarece ştia că nu va obţine nicio informaţie de la femeia aceea. Dar tu sună-l imediat pe fostul proprietar şi întreabă-l.

— Da, rosti agentul plictisit. Am să sun.

Jace îi mulţumi, apoi închise telefonul şi se îmbrăcă să iasă. În drum, se opri la bucătărie şi o întrebă pe doamna Browne dacă a stat cineva în casă, cât a fost goală. Aşa cum ştia că se va întâmpla, păru ofensată şi îi spuse că n-a stat nimeni acolo. O părăsi în mijlocul prelegerii ei şi plecă în căutarea maşinii. Afară, ascuns în spatele unui turn al casei, se afla un garaj pentru trei maşini, pe care într-un fel nu reuşise să-l vadă.

Îi luă o vreme pentru a-şi găsi cheile într-o cutie mică de pe perete. Când descuie maşina văzu covoraşul de pe podea curăţat, şi pe locul pasagerului se afla un dosar. Înăuntru era o coală de hârtie dactilografiată, pe care erau

înşirate rechizitele, calculatorul şi alte echipamente necesare pentru utilarea unui birou. Jace zâmbi, când văzu că articolele proveneau din patru surse diferite. „Am încercat să obţin cele mai bune preţuri” notase Gladys în final. „Pot să le cumpăr pe toate luni şi să încep să lucrez marţi, de la ora două. Până la unu am cursuri.”

Jace trebui să înconjoare maşina pe cealaltă parte, pentru a urca pe locul şoferului.

Ieşi cu spatele din garaj, se uită după o telecomandă pentru închiderea uşii, dar nu o găsi. Însă odată afară, de nicăieri apăru Mick şi coborî uşa. Jace lăsă geamul în jos, scoase capul afară şi zise:

— Spune-i lui Gladys că sunt de acord. Marţi e în regulă. Mick zâmbi şi îi făcu un semn de mulţumire.

Pe când şofa prin satul Margate, celularul – sau mobilul cum i se spunea în Anglia – sună. Nigel îi făcu cunoscut că proprietarul a subliniat cu tărie că nu a închiriat niciodată casa, nimănui.

— Mulţumesc, rosti Jace şi închise.

Sau cineva minţea, sau Stacy împreună cu cel cu care se întâlnise au pătruns în casă ilicit. Aşa să fi fost? Jace trebuia să dovedească că a venit la întâlnire. Sau poate că a intrat în casă şi a aşteptat persoana, care n-a apărut. Poate că de disperare şi-a luat viaţa.

— Dar dacă l-a iubit aşa de mult, de ce se mărita cu mine? rosti el tare, apoi trase de volan pentru a evita o maşină, ce venea din sens opus. Încă neobişnuit, şofase pe partea dreaptă a drumului.

Jace parcă Range Rover-ul pe o latură a şoselei, opri şi-şi puse capul pe volan. În afară de a arăta fotografia lui Stacy prin sat şi de a pune întrebări, nu-şi prea dădea seama cum să procedeze. Citise rapoartele privind moartea ei. Nimeni nu o vizitase la birt în noaptea aceea. Sosise târziu, soţia proprietarului spunea că i-a dat cheia şi că aproape a căzut pe scară când a urcat. Femeia a mai spus că Stacy arăta ca şi cum plânsese. A întrebat-o dacă poate să o ajute cu ceva.

— Nu, sunt bine, a răspuns Stacy. Am nevoie doar de un somn bun şi îndelungat.

Când a sosit, Jace s-a dus direct la Priory House, fără a trece prin sat, aşa că nu-l văzuse. Acum descoperi că era liniştit şi atrăgător, aşa cum erau toate satele englezeşti. Se vedeau diverse prăvălii, exista o măcelărie, o brutărie, un magazin cu fructe, o prăvălie cu legume şi una cu vin. La unul din capetele străzii principale, numită High Street ca în multe alte sate, se afla o bodegă, iar la capătul celălalt al străzii, alta.

Care e bodega cu pricina? se întrebă Jace.

Copia de pe raportul poliţiei stătea ascunsă în spatele fotografiei lui Stacy şi nu i-a trecut prin minte să o ia cu el. Poate că ar fi putut vizita locul unde Stacy a… Murit – îi era greu chiar şi să se gândească la acel cuvânt şi să afle… Ce să afle, nu ştia.

Când trecu pe lângă o clădire mică din cărămidă, pe care scria Biblioteca Istorică Margate, îi veni o idee.

Parcă maşina pe stradă şi se îndreptă spre bibliotecă. Toată lumea pe lângă care trecea se uita la el, după care dădeau din cap. Neîndoios ştiau că e ultimul proprietar al lui Priory House. Aproape că putea să simtă cum voiau să-l întrebe dacă a văzut deja fantoma. Se gândi că le-ar răspunde: da, dar fantoma s-a speriat de mine şi a dispărut.

Când ajunse la uşa bibliotecii, realiză că nu avea cu el nici măcar un creion. Nu putea să pretindă că e un scriitor care se documentează, dacă nu avea hârtie şi creion.

Întorcându-se, se uită de-a lungul străzii şi vizavi văzu o papetărie. Traversă strada şi intră înăuntru. Ca multe prăvălii din satele englezeşti, avea câte două articole din fiecare, nu câte douăzeci şi cinci, ca în magazinele americane şi, de asemenea, nu se vedea nimic de plastic.

— Iată-te, rosti o femeie înaltă şi subţire cu părul cenuşiu, din spatele tejghelei, în timp ce

împingea spre el o cutie.

— Pardon!?!

Totul se află acolo, rosti ea. Uită-te.

— Cred că e o greşeală. N-am cumpărat nimic.

— Alice Browne m-a sunat şi mi-a spus că ai văzut fantoma afară în grădină. Nimeni n-a văzut-o acolo înainte, aşa că ştiam că următoarea ta oprire va fi la bibliotecă, pentru a afla câte ceva despre ea şi desigur că ai nevoie şi de ceva pentru scris, aşa că se află aici tot ce-ţi trebuie. Când Jace nu se mişcă, ea împinse cutia spre el, până aproape căzu de pe tejghea. Haide, continuă ea, le-am trecut în contul tău şi am să-i trimit facturile lui Gladys Arnold la sfârşitul lunii. Închipuie-ţi, nu mi s-a părut deloc amabil din parte ei să cumpere unele din rechizitele pentru birou la Aylesbury. Poţi să-i spui din partea mea că nu e cazul să-şi facă duşmani printre comercianţii locali. Cum Jace tot nu se mişca, ea deveni nerăbdătoare. Mai vrei şi altceva?

— Nu, răspunse Jace încet, apoi luă cutia şi se îndreptă spre maşină. Punând-o pe locul pasagerului, se urcă la volan. Avu nevoie de ceva timp pentru a se calma. Cu toate că îi spusese doamnei Browne că nu văzuse fantoma în grădină, ea nu l-a crezut. A sunat la papetăria locală şi i-a spus vânzătoarei că Jace se va opri pe la ea, în drum spre bibliotecă.

Primul lui impuls a fost să o sune pe doamna

Browne să-i reproşeze, chiar să o concedieze. Cum îndrăznea să pălăvrăgească la tot satul despre ceea ce făcea el?

După câteva minute de furie, şi-a dat seama că de fapt era o treabă bună. Nu mai trebuia să acţioneze pentru a-i face pe oameni să creadă că e interesat de fantomă şi astfel să-şi ascundă interesul real. Nu, asta dovedea că Jace era exact la fel ca toţi ceilalţi.

— Bun, rosti el. E bine. O acoperire neaşteptată.

Relaxându-şi muşchii încordaţi, se uită la cutia de pe locul de lângă el şi începu să o răscolească, dând din cap cu mirare. Era plină cu tot ce ar fi putut să-şi dorească un cercetător: şase creioane negre, patru colorate, două carneţele de notiţe, unul cu linii, altul neliniat. Şi aşa mai departe. La fund, exista chiar şi o lampă de citit, cu baterii.

Jace scoase o mapă mare de carton, legată cu şnur, şi băgă în ea carneţelul şi două creioane negre, apoi se îndreptă spre bibliotecă.

Bibliotecara, o femeie cam de aceeaşi vârstă cu vânzătoarea de la papetărie şi cu doamna Browne, îl salută cu:

— Am aici tot ce vrei. Împinse spre el o cutie. Noi o numim cutia Priory House şi nu mai puneam nicio broşură în altă parte. Sper că ai un video-player. Alice a spus că nu ai prea multe în

materie de mobilier, doar ce a lăsat ultimul proprietar. Dacă ai nevoie de echipamente video, putem să-ţi împrumutăm câte ceva.

— Mulţumesc, rosti Jace cât de sincer putu, dar îi fu greu să nu-i dea o replică mai isteaţă: am comandat deja echipamente video.

— Da? Alice mi-a spus

— Doamna Browne nu ştie totul despre viaţa mea, rosti Jace înţepat.

Femeia clipi de câteva ori.

— Aşa! Poate că nu vrei nici cărţile astea, rosti ea şi întinse mâna să le ia de pe tejghea.

În ciuda intenţiilor lui, se pare că Jace mai ofensase o persoană din Anglia.

— Vreau foarte mult cărţile astea, afirmă el luând cutia, înainte ca ea să o poată ajunge. Şi a fost amabil din partea ta că le-ai adunat pentru mine.

Ea nu se îmblânzi.

— Nu pentru tine. Le-am strâns împreună pentru doamna Grant.

— O, da? întrebă Jace zâmbind, încercând să-i între în graţii. Nu o cunosc.

— Sigur că nu! A fost cu patru proprietari în urmă. Femeia îl privea fix, ca şi cum răpise prea mult din timpul ei. Acum, dacă nu ai nevoie de nimic altceva…

— De fapt, mi-ar plăcea să mă uit puţin în jur. Şi la alte subiecte. Dacă mi s-ar permite să o fac.

Ea nu răspunse, dar se întoarse. Jace luă cutia şi o puse pe o masă. Ceea ce voia el cu adevărat era să citească un ziar local, apărut în ziua următoare morţii lui Stacy. Voia să ştie ce se scrisese despre ea şi cine a mai fost implicat.

Ştia că bibliotecara putea să răspundă la multe din întrebările lui, privind locul de unde să înceapă căutarea, dar ştia de asemenea că probabil la cinci minute după aceea o va suna pe doamna Browne.

Să-i ceară voie? se întrebă Jace. Ar întreba-o bibliotecara pe doamna Browne dacă era bine ca Jace să se uite la ziarele de acum trei ani?

Găsi ceea ce voia fără să mai întrebe şi introduse ziarul în cititorul de microfilme.

În ziua de după găsirea cadavrului lui Stacy, titlurile se refereau în principal la un concurs local de grădinărit, aşa că moartea ei era relatată în josul celei de a doua pagini. Simţi un fel de resentiment că moartea ei n-a fost considerată o informaţie de prima pagină, dar era totodată încântat că speculaţiile privind-o pe Stacy nu fuseseră în centrul atenţiei. Sau ocupat de moartea ei cu calm şi demnitate, se gândi el.

Reportajul era semnat de Ralph Barker. Ziarul era scris, editat şi tipărit tot de el. Îşi trecu numele şi adresa în carneţel.

Ştia că nu trebuia să-şi piardă timpul amânând citirea relatării. Inspirând adânc, începu. Era o

ştire informativă, se relatau doar faptele, fără melodramă, fără speculaţii.

Pe 12 mai 2002, la ora 15 după-amiază, cadavrul domnişoarei Stacy Evans, o americancă în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, a fost găsit la etajul bodegii Leaping Stag, de către soţia proprietarului, doamna Emma Carew. Doamna Carew i-a spus poliţistului Clive Sefton că seara domnişoara Evans arăta „răvăşită rău”, deoarece bluza îi era ruptă la umăr şi sub ochi era mânjită cu rimei, ca şi cum ar fi plâns. Doamna Carew a întrebat-o dacă totul era în regulă. Domnişoara Evans a spus că da, doar că era foarte obosită şi-şi dorea un somn îndelungat. Rugă să nu fie deranjată a doua zi dimineaţa şi afirmă că, dacă în felul acesta trebuie să plătească pentru două zile, aşa să fie. Doamna Carew a spus că respiraţia îi mirosea a alcool, aşa că şi-a dat seama că femeia băuse şi de aceea n-a avut încredere în ea, să conducă mai departe. Urcând scările, domnişoara Evans s-a poticnit.

A doua zi, când doamna Carew n-a auzit nimic, a început să se îngrijoreze. Soţul ei, proprietarul birtului, George Carew, i-a spus să o lase în pace, dar doamna Carew n-a fost de acord. Şi-a folosit cheia ce stă la proprietar şi a descuiat uşa, dar era pus lanţul. Totuşi, a spus că domnişoara Evans putea fi văzută răsturnată pe pat şi instinctul i-a spus că femeia era moartă. A

sunat la poliţie.

Poliţistul Clive Sefton a sosit la faţa locului la 15,06 după-amiază şi împreună cu domnul Carew au intrat cu forţa în cameră. Domnişoara Evans era moartă.

Poliţistul Sefton a găsit geanta domnişoarei Evans, i-a luat paşaportul, apoi a sunat la numărul ce trebuia anunţat în caz de urgenţă.

Articolul mai spunea că, în urma investigaţiilor, moartea domnişoarei Stacy Evans aparent părea o sinucidere.

Jace rulă repede-înainte prin paginile de ziar, pline de articole şi fotografii despre concursul de grădinărit al satului. Observă că la concurs nu fusese înscrisă casa lui şi nici frumoasa grădină a domnului Hatch de la Priory House.

La trei zile după moartea lui Stacy, găsi un al doilea articol, de data aceasta pe pagina a şasea, tot jos. Relata din nou pe scurt povestea iniţială, apoi spunea că sora căsătorită a domnişoarei Evans, doamna Regina Townsend, a venit la Margate să ia cadavrul. Acasă, în State. Când a fost întrebată, doamna Townsend i-a spus poliţistului Sefton că de câtva timp sora ei părea disperată, că intenţionase să se mărite, dar apoi şi-a schimbat hotărârea şi nu ştia cum să scape de promisiunea făcută.

Jace se lăsă pe spate în scaun, simţindu-se ca şi cum ar fi fost izbit în moalele capului. O clipă nu

putu nici să mai respire. La funeraliile lui Stacy, familia ei şi-a vărsat mânia pe el, dar familia lui l-a protejat de ce a fost mai rău. În realitate, Jace fusese amorţit din cauza şocului şi incapabil să înţeleagă ce spuneau. Doar mai târziu şi-a amintit câte ceva, şi atunci doar parţial.

Aici însă era totul tipărit negru pe alb. Sora lui Stacy, o femeie despre care crezuse că-i era prietenă, a spus la poliţie că Stacy nu ştia cum să scape de promisiunea căsătoriei.

— Promisiunea de a se mărita cu mine, şopti Jace.

— Da, domnule Montgomery? întrebă rece bibliotecara. Ai nevoie de ceva?

— Nu, doar... Îl privea în aşteptare şi când a făcut un pas spre el, a închis aparatul cu microfilmul. Nu voia să vadă ce a citit. Mă întrebam de ce Hatch nu a înscris Priory House în concursul local de grădinărit, rosti el în timp ce scotea microfilmul şi-l punea în coş.

— Asta se întreabă toată lumea, răspunse ea. Indiferent de cine câştigă competiţia, se spune că ea, sau el, nu ar fi câștigat-o dacă domnul Hatch ar fi înscris şi florile lui. E frustrant pentru cineva, care se străduieşte tot anul pentru a fi declarat cel mai bun. Poate că acum, că stăpâneşti Priory House, poţi să vorbeşti cu domnul Hatch.

— În mod sigur aşa voi face, dar dacă

trandafirii din faţa acestei clădiri dovedesc măiestria ta, nu sunt convins că domnul Hatch va câştiga.

— Fac tot ce pot, rosti doamna Wheeler, în mod evident încântată de observaţia lui.

Zâmbind, Jace îi mai mulţumi o dată, apoi plecă. Pentru o clipă trebui să se concentreze să-şi tragă sufletul. Puse cutia cu cărţi despre istoria casei în maşină. Şi acum ce urmează? se gândi el, dar întrebându-se îşi îndreptă maşina spre birtul Leaping Stag. Unchiul lui spusese că s-ar putea să afle lucruri, pe care n-ar fi vrut să le ştie. Oare va descoperi că Stacy voise să renunţe la căsătorie? Că îl dispreţuia?

Când ajunse la bodegă, ultimul lucru pe care l-ar fi dorit erau alte informaţii. În realitate ceea ce voia cu adevărat era ceva de băut şi să uite totul pentru o vreme.

Birtul era ornat cu grinzi vechi şi harnaşamente strălucitoare, viziunea turiştilor despre felul cum trebuie să arate o bodegă englezească. La o masă din cel mai îndepărtat colţ se afla o pereche de tineri, dar altfel, localul era gol, cu excepţia barmanului. Era înalt, cam de patruzeci de ani şi purta un şorţ întins peste burta bombată. Avea un aer care spunea că el e proprietarul bodegii.

— Ai nişte whiskey Metarvit? întrebă Jace.

Cu un rânjet, îi turnă o porţie din whiskey-ul

auriu întunecat.

— Aşa deci, rosti omul, te-ai întâlnit cu toate trei. Jace îl privi întrebător. Doamna Browne, doamna Parsons de la papetărie şi doamna Wheeler de la bibliotecă, şi acum simţi nevoia unui whiskey. Mai vrei unul?

— Unul dublu.

O femeie frumoasă, cam de vârsta lui Jace, cu o figură plăcută, ieşi din încăperea din spate.

— O, vai de mine, ce bărbat frumos eşti, rosti ea. Mi s-a spus că eşti frumos, dar Doamne…

— Jos mâinile, iubito, rosti birtaşul blând. Apropo, eu sunt George Carew şi această mândră puicuţă e nevasta mea, Emma. Făcu un semn spre Jace. Tocmai vine de la cele trei.

Faţa Emmei se schimbă, plină de simpatie.

— Bietul băiat! Ţi-aş oferi ceva de mâncare, dar îmi imaginez că Alice a făcut-o deja.

— Ce greutate mai poate lua o persoană în două ore? întrebă Jace.

— Diseară va avea plăcintă cu fructe, dacă poate găsi vreo boabă de zmeură. Ochii ei frumoşi străluceau conspirativ.

— Cum ar putea fetele alea să păstreze un secret ca acesta, într-un sat ca acesta? întrebă Jace, cu voce joasă. Whiskey-ul îl relaxase, dar ştia că nu mai putea să ia unul, de frică să nu spună ceva ce nu trebuia spus.

— Totul se face la Luton, rosti Emma. Singurul

motiv pentru care ştiu despre fructe este pentru că mama a început totul.

— Şi cum e implicat domnul Hatch? întrebă Jace.

— Sora lui mai tânără este, lămuri Emma.

— „Tânără” e un termen relativ. Trebuie că va împlini optzeci de ani zilele astea, interveni proprietarul.

Pentru o clipă schimbară o privire strălucitoare de dragoste şi intimitate, încât lui Jace îi veni să ia sticla de whiskey şi să o golească. Crezuse că şi el fusese tot aşa cu Stacy, dar se pare că n-a fost adevărat.

— Da, de soţia ta ştiam, rosti Jace fără să gândească, apoi realiză că nu putea să le spună de unde a aflat de Emma Carew.

Dar barmanul zâmbi cu mândrie.

— Deci ai citit deja cartea.

— Da, sigur că da, afirmă Jace, însă Emma îl privea. Simţea în mod cert că ea ştia că minte. Ar fi vrut să deschidă carneţelul şi să scrie: „Găseşte cartea. Citeşte despre Emma.”

— Domnule Montgomery… Începu Emma.

— Jace, rosti el liniştit.

— Jace. Ea îi zâmbi într-un fel care-l făcu să se simtă bine. Ce spui de o bere şi ceva asemănător cu aripile de pui americane?

— Cine a făcut berea? întrebă Jace speriat.

— Nu-mi spune că ai băut din berea lui Hatch?

se minună George.

— O halbă întreagă.

— Şi încă mai trăieşti?

— Şi am mai băut şi două căni de vin, în aceeaşi zi.

— E o minune că n-ai orbit.

— Şi nu e de mirare că ai dormit aseară în timpul cinei, rosti Emma, apoi râse văzând expresia lui Jace. Daisy i-a spus mamei ei, ea i-a spus mamei mele, care mi-a spus mie. Eşti subiectul principal de conversaţie de aici. O fiinţă mare şi frumoasă ca tine, singur în casa aceea uriaşă. Părerea generală este că ai nevoie de o soţie. De fapt, există câteva femei nemăritate, care îşi lustruiesc deja pantofii cu toc înalt.

— Cine are nevoie de o nevastă? Altcineva, decât mine? se auzi o voce de la intrare.

Jace se întoarse şi văzu un tânăr, trecut de douăzeci de ani, blond cu ochi albaştri şi bine clădit. Purta o uniformă de poliţist şi Jace îşi dădu seama că era omul care spărsese uşa şi o găsise pe Stacy.

Acesta luă loc pe un scaun lângă Jace şi comandă o limonadă.

— Sunt în timpul serviciului, rosti el. Clive Sefton. Deci, de ce ai cumpărat casa?

Jace nu schiţă niciun zâmbet.

— Îmi place frumuseţea ei. Cei trei gemură.

Jace luă o gură de bere, bere bună, blondă, tip american, mâncă una din aripile de pui fierbinţi ale Emmei şi împinse farfuria spre Clive, pentru a împărţi trataţia cu el. Da, am făcut ceva bani dintr-o investiţie bună şi am vrut un loc unde să stau, aşa că am cumpărat casa.

— De ce tocmai casa *aia*? insistă Clive.

— Pentru ca să scriu o carte despre fantomă, desigur.

— Tu şi toţi ceilalţi, rosti George.

— Iartă-mă, dragă, i se adresă Emma lui Jace, dar n-ai să rezişti acolo. E prea rău.

— Spune-mi exact, interveni Jace, ce face fantoma?

— Se vorbeşte în tot oraşul că ai văzut-o în grădină, în dimineaţa asta.

— Ceea ce am văzut au fost două fete furând zmeură. Doamna Browne şi-a închipuit altceva. Nu era chiar o minciună, dar nici adevărul.

Emma se uită la Clive.

— Spune-i ce ţi s-a spus.

Clive termină cea de a patra aripă de pui.

— Ultimul proprietar mi-a spus că a văzut silueta unei femei în jurul fiului său de şapte ani. Băiatul se afla în interiorul fantomei şi jucau Xbox împreună.

— Xbox? întrebă Jace.

— Xbox. Citeşte peste umărul oamenilor şi când înaintează prea încet, le întoarce paginile.

Fiul cel mare al celor doi proprietari de mai înainte a spus că a auzit-o călărind în sus pe scări, dar eu cred că tipul fumase ceva ce nu trebuia.-

— Dar ce spui de copacul „ei”? întrebă Jace.

— Asta e mai de mult, continuă Clive. Se spune că a spânzurat acolo un om. O trădase, aşa că le-a poruncit oamenilor ei să-l spânzure. Ia-l pe domnul Hatch să-ţi arate locul unde obişnuia să fie funia. A fost lăsată acolo până aproximativ acum zece ani, când proprietarul dinaintea ultimului a dat-o jos.

— Mai e şi legenda că şi-a îngropat prada sub acel copac. Domnul Hatch a petrecut mai mult de o noapte dormind sub el, cu o puşcă în poală. Tipii de pe aici au spus mereu că o să taie copacul, să vadă ce Q, sub el, aşa că Hatch îl protejează.

— Interesant, rosti Jace privindu-şi berea, apoi îi scăpă:

— A existat vreo moarte dubioasă în acest sat?

Emma zâmbi.

— Aha. Vrei să scrii despre asasinatele dintr-un sat englezesc, nu-i aşa?

— Este singurul gen de roman poliţist care se vinde. Jace luă o gură de bere. A făcut cineva vreun sondaj în Anglia, privind numărul de oameni presupus a fi ucişi în satele izolate?

— Nu pot să spun că am auzit de aşa ceva,

rosti George zâmbind. Dar dacă cineva ar propune, sunt sigur că guvernul ar plăti pentru studiul acesta.

— După părerea mea, rosti Emma repede, înainte ca soţul ei să înceapă să facă politică, oare aceste sate izolate englezeşti sunt aşa de plictisitoare, încât oamenii cred că trebuie să ucidă, doar ca să anime locul? Se uită fix la soţul ei.

— Emma vrea ca George să o ducă la Londra pentru o noapte, explică Clive.

— Dacă nu o va face, vei avea cu adevărat de investigat un asasinat, chiar aici în Margate.

— Deci nu s-a întâmplat nimic pe aici, decât fantoma şi Xbox?

— Acesta ar fi un titlu bun pentru cartea ta, rosti George. Fantoma şi Xbox.

Clive se uita la Jace meditând.

— Există o anumită crimă de care eşti interesat?

Jace îi evită privirea. Băuse prea mult şi erau prea multe urechi care ascultau. Fu încântat când o duzină de bărbaţi ieşiţi de la muncă, intrară în bodegă. Se dădu drumul la muzică şi toată lumea se împrăştie.

Până la urmă, Jace rămase în bodegă până la ora 2,00 noaptea. Râdea, vorbea cu oamenii şi făcea tot ce putea să uite ceea ce văzuse de dimineaţă şi citise după-amiaza. Un bărbat cu

părul roşu şi pistrui l-a dus acasă cu maşina.

4

A doua zi dimineaţa Jace hotărî să-şi petreacă ziua acasă. Nu prea era băutor şi două zile de zăcut în pat erau prea mult. La micul dejun, doamna Browne s-a interesat de ficatul lui. Jace n-a răspuns, iar în clipa următoare, doamna Browne l-a întrebat ce anume îl interesa, în afară de fantomă. Jace îşi dădu seama că trebuie să spună ceva, sau zvonurile vor născoci propria lor explicaţie.

Se uită la pâinea prăjită – a la Jamie Oliver – şi se comportă ca şi cum era ceva ce încerca să nu spună. Ea curăţa marea chiuvetă Belfast şi aştepta.

Jace îi acordă puţin timp, apoi spuse:

— De ce nu a participat şi grădina mea la concursul local de grădinărit?

Doamna Browne se lansă imediat într-o diatribă împotriva subiectului ei favorit: domnul Hatch. Nu se înscrisese niciodată în competiţia locală, pentru că îşi închipuia că nu e cinstit faţă de ceilalţi concurenţi. La urma urmei, el era profesionist. Doamna Browne îi relată ce credea ea despre talentele de grădinar ale domnului Hatch.

Zâmbind şi simţindu-se ca şi cum ar fi înşelat

pe cineva care-l urmărea, Jace urcă în dormitorul lui, unde fusese dusă cutia cu cărţi împrumutate de la bibliotecară. Poate că ar fi mai bine să încep cu ele, se gândi el.

Noaptea trecută dormise în uriaşul pat de stejar din dormitorul stăpânului, dar chiar şi în somn îl simţise prea mare şi prea gol. Într-un perete fusese tăiată o uşă, astfel încât fostul proprietar a putut să utilizeze camera din capătul de vest drept dressing. Deci Jace se îndreptă spre est, în ceea ce devenise camera lui favorită şi unde dormise prima noapte. Zâmbi imediat ce intră înăuntru.

Pe un perete se afla un frumos şemineu din marmoră sculptată; alt perete avea ferestre înalte de la podea până în tavan, care dădeau spre grădină. Peretele din faţa lui găzduia o nişă adâncă, cu ferestre uriaşe de jur împrejur şi dedesupt cu un loc de stat. Patul era lipit de cel de al patrulea perete, ca şi uşa de la baie.

Se aşeză pe locul de la fereastră şi privi afară, în parc, peste terenurile vălurite de iarbă, punctate de… Era cazul să-l întrebe pe domnul Hatch dacă oile acelea erau ale lui sau nu.

Se întoarse în cameră. Avea puţină mobilă, doar patul, sau mai bine zis o saltea pe nişte arcuri fixate pe o ramă, şi un scaun simplu lângă cămin. Ştia că jos avea nenumărate camere uriaşe şi sofale şi dacă ar fi avut puţin bun simţ

s-ar fi dus acolo să citească, dar el voia să stea în dormitor. În primul rând, era singura cameră pe care nu o simţea pustie. Chiar şi în bucătăria doamnei Browne, aşa plină cu de toate cum era, avea sentimentul singurătăţii. Dar aici, în dormitorul acesta

— Ţine-o tot aşa, Montgomery, îşi spuse el cu glas tare, şi o să te închidă undeva. Îşi spuse că lumina din încăpere e bună, exista şi un loc la fereastră, şi asta era tot de ce avea nevoie.

Se întinse pe pat, cu cutia pe duşumea, lângă el. Primul lucru pe care-l citi fu o cărţulie albastră publicată în 1947, despre îngrozitoarea Barbara Caswell, Lady Grace. Născută în 1660 dintr-o familie nevoiaşă, fusese o femeie frumoasă, care se plictisea uşor şi nu avea astâmpăr. Când fu de optsprezece ani se căsători cu bogătaşul care stăpânea Priory House, închipuindu-şi că viaţa ei va fi un lung şir de petreceri. Dar soţul ei ura Londra, ura orice viaţă socială. Plictisită până la nebunie, tânără soţie se strecura afară din „camera de creton”, urca scara secretă ce ducea la camerele unuia din cele patru turnuri, se îmbrăca în haine bărbăteşti, apoi cobora. Îşi fluiera calul favorit şi se apuca de jefuit oameni, nu pentru bani, ci pentru emoţiile pe care le încerca.

După câteva luni de viaţă de acest fel, Lady Grace întâlni alt tâlhar la drumul mare,

Gentleman Jack, şi deveniră amanţi. Patru ani au jefuit împreună. Dar până la urmă, plictiseala puse din nou stăpânire pe ea şi, în căutarea altor emoţii mai tari, începu să omoare oameni. Împuşcă un băiat, pe care-l văzuse crescând, şi când un servitor bătrân descoperi cu ce se ocupa, îl otrăvi. Când îl găsi pe Gentleman Jack în pat cu altă femeie, îl pârî şerifului. Tâlharul fu arestat, judecat şi spânzurat. Singura grijă a Barbarei Caswell a fost că el putea să o trădeze, înainte de a fi spânzurat. Dar el a rămas credincios cuvântului dat şi n-a trădat-o.

După ce citi două treimi din carte, îi fu greu să mai continue. Pentru el povestea era lipsită de sens, deşi se presupunea că e adevărată. Barbara Caswell a ieşit la tâlhărit noapte de noapte, ani întregi. Şi nimeni n-a observat că e plecată? N-a existat nici măcar un eveniment care să se fi întâmplat noaptea şi care să-i fi determinat pe oameni să trebuiască să o scoale din pat şi astfel să descopere că lipsea?

Fără tragere de inimă, continuă totuşi să citească. După ani întregi de asasinate şi jafuri, doamna Caswell s-a îndrăgostit de logodnicul singurei persoane care o suspecta şi s-a schimbat. Alse gândi Jace. Puterea iubirii. Oare era de presupus că, peste noapte, Barbara Caswell s-a transformat dintr-un ucigaş cu sânge rece într-o casnică mulţumită – cu excepţia

faptului că a complotat şi şi-a otrăvit soţul, pentru a scăpa de el şi a se putea mărita cu omul pe care-l iubea.

Când Jace ajunse la sfârşitul cărţii, cu greu putea să-şi ţină ochii deschişi. Ştia că ar fi trebuit să-şi dea seama că povestea e îngrozitor de romantică, dar n-a fost aşa. Când citi că Lady Grace, ieşind la un ultim raid, a fost împuşcată de omul pe care-l iubea, s-a simţit uşurat.

— O moarte bine meritată, rosti Jace punând cartea înapoi în cutie. Voia să tragă un pui de somn, dar îşi aminti de Emma Carew şi se întrebă ce se presupunea că trebuie să citească despre ea.

Luă o carte mare cu coperţile de carton, Istoria satului Margate. Pentru că istoria cântărea câteva kilograme, nu voi să înceapă cu începutul. Aşa că se uită la index, găsi „Carew" apoi întoarse paginile. Exista o fotografie a Emmei, veche cam de zece ani, purtând un costum de baie de modă veche, o coroană pe cap şi un sceptru în mână. „Miss Margate" citi el explicaţia. „Aleasă ca fiind cea mai frumoasă fată din sat."

Zâmbind, Jace închise cartea şi se uită la celelalte din cutie. Erau patru broşuri de pe vremea când casa era de vânzare. Îşi aruncă ochii peste ele şi văzu că nu s-au schimbat prea multe, cu excepţia mobilierului. Un proprietar

umpluse casa de crom, sticlă şi piele neagră. Pe fundul cutiei era o cărţulie despre casele bântuite din Anglia şi Priory House deţinea un lung capitol. Citi cum fantoma Barbarei Caswell, doamna tâlhar, fusese văzută adesea. Printre altele, aprindea lumânări la fereastra turnului şi călărea prin casă.

— Oare soţul ei nu avusese idee ce se întâmplă, rosti Jace în timp ce punea cărţulia în cutie. Se întinse pe pernele patului şi se uită prin cameră. Tavanul nu era decorat, doar spoit. Pereţii erau lambrisaţi până la jumătate cu stejar vechi, iar duşumeaua era din parchet de stejar. Mă întreb cum arăta camera de obicei? şopti el chiar înainte de a adormi.

Şi imediat începu să viseze. Visă că e în dormitor, stând unde fusese patul, dar pe acesta îl vedea pe peretele opus. Se uită la picioarele lui şi realiză că stângul se afla într-o garderobă mare. Uimit, făcu un pas spre dreapta ieşind din dulap. Curios îşi băgă mâna prin garderobă, apoi printr-un scaun de lângă aceasta. Ştia că visează, dar se bucura de senzaţie. Se îndreptă apoi spre şemineu, păşind peste o otomană mare verde şi zâmbi când trecu printr-un fotoliu cu rezemători pentru cap.

La şemineu, Jace încercă să ia în mână un bibelou, dar mâna îi trecu prin el. Ce vis minunat. Se gândi el, bucurându-se de senzaţia

magică de a vedea fără să fie acolo. Şi ce cameră minunată crease mintea lui. Nu se gândise la perioada victoriană, trebuise să aleagă. Aşa cum era de presupus, putea să spună că alesese perioada când Priory House fusese mănăstire.

Această cameră a aparţinut unei femei, se gândi el în timp ce continua să se plimbe, în trecere atingând cu mâna sticluţele frumoase de pe măsuţa de toaletă, apoi se uită la titlurile cărţilor înghesuite pe un raft înalt şi lustruit. Cele mai multe erau cărţi pentru copii, dar erau şi unele cărţi despre natură. „Păsări” rosti el dar nu-şi putu auzi vocea. „îi plac păsările”. Pentru că nu auzi niciun sunet, se gândi că visul e ca un film mut.

După ce făcu înconjurul complet al camerei, se opri lângă garderobă. În stânga, uşa dinspre hol se deschisese. Aşa cum ghicise Jace, celelalte două uşi, una spre dormitorul stăpânului şi una spre baie, nu se aflau acolo. Acestea fuseseră nişte modificări ulterioare.

Deşi ştia că visează şi că ceea ce vedea nu era real, când auzi voci, aproape i se opri inima.

În cameră intrară două femei. Una era înaltă şi subţire şi avea părul tras spre spate, la ceafă. Jace o recunoscu pe femeia care aruncase cu păianjenul în doamna Browne. Era gata să-i spună „bună”, dar voia aşa de mult să vadă ce se întâmplă, încât intră din nou în garderobă,

dispărând într-o parte a acesteia. Cum vederea îi era întunecată, fu convins că purta ochelari de soare în interior, însă pe cele două putea să le vadă şi se întrebă dacă şi ele pot să-l vadă pe el.

Cea de a două femeie era mai scundă şi mai durdulie. Avea o faţă frumoasă, sprâncenele nu-i erau pensate şi era puţin machiată. Pentru standardele secolului douăzeci şi unu făcea parte dintre graşi. Totuşi, Jace se minuna de ce anume făcuse cu trupul ei. Pentru că, deşi atât partea de sus cât şi cea de jos erau bine dezvoltate, mijlocul era atât de subţire încât putea să-l cuprindă în mâini. Într-un fel arăta grozav, dar în altul, îi trecu prin minte că dacă i-ai tăia şiretul corsetului, s-ar putea să se dilate cât un dirijabil.

Reflectă că femeia înaltă ar fi arătat grozav în bikini.

— Ann, ce frumoasă e, rosti femeia durdulie. Hainele cu care era îmbrăcată trebuie că aveau 25 de kilograme de mătase verde şi probabil o sută de metri de franjuri şi panglici.

Femeia mai subţire, Ann, purta o roche frumoasă de mătase galben pal. Avea pe jumătate amploarea şi garniturile rochiei celeilalte femei şi lui Jace îi plăcea mai mult.

— Ţi se pare? întrebă Ann. Crezi că lui Danny îi va plăcea când am să o îmbrac în ziua nunţii?

— Cred că lui Danny Longstreet i-ar plăcea mai mult, dacă ar fi din tafta cu dungi roşii şi negre

şi ar avea franjuri purpurii la poale.

Ann zâmbi.

— Probabil. Domnul Longstreet a spus că imediat ce voi deveni fiica lui pot să mă duc la Londra la cumpărături. Îţi imaginezi, Catherine? Londra!

— Ceva ce tatăl tău n-ar permite niciodată, afirmă Catherine, apoi faţa i se lumină. La Londra o să stai la mine, nu-i aşa? Copiii ţipă după ultimul capitol din povestea ta.

— Sigur că am să stau la tine, dragă Catherine. Şi voi fi alibiul tău pentru perioada pe care ai să o petreci cu ultimul tău cum îl cheamă?

— E iubitul meu şi tu îi cunoşti foarte bine numele: Serghei. O, Ann, trebuie să-l vezi. Splendid nu e suficient pentru a-l descrie. Şi temperamentul acela de rus!

— Soţul tău îl place?

— N-am idee. Peregrine are o amantă actriţă.

Ann clătină din cap.

— Am crezut că-ţi iubeşti bărbatul.

— Sigur că-l iubesc. Chiar foarte mult. De fapt, cred că ultimul nostru copil s-ar putea să fie al lui.

Ann râse.

— Eşti incorigibilă.

— Eu? Te măriţi cu un bărbat pe care îl desparte doar o singură generaţie de fiul menajerei, şi eu sunt incorigibilă?

— După cum bine ştii, draga mea vară, familia noastră este la trei generaţii depărtare de industrie.

Faţa şi mijlocelul tău te-au făcut să agăţi un conte drept soţ, nu strămoşii tăi.

— Da, dar acum că l-am agăţat, mă gândesc la tine. Ai putea să ai pe cineva mai bun decât fiul lui Hugh Longstreet. Omul doreşte casa asta veche şi îşi însoară fiul cu tine, doar pentru a pune mâna pe ea. Şi tatăl tău te foloseşte pentru a obţine ceea ce vrea. Eşti sigură că nu-ţi schimbi hotărârea de a te mărita cu el?

— Absolut sigură. Ann puse rochia de mireasă pe otomană şi se îndreptă spre garderobă. Nu ţi-am arătat costumul meu pentru exterior. Jacheta e de caşmir.

— Mi-ar plăcea să-l văd. Eu – Ann! Ce s-a întâmplat?

Ann deschisese uşa garderobei, iar înăuntru se afla Jace. Când el îşi dădu seama că ea era gata să deschidă uşa, încercă să se ascundă, dar nu putu să se retragă – ceea ce l-ar fi făcut să treacă prin perete – şi dintr-un anume motiv trupul lui nu se mişca în nicio parte, pentru a se ascunde în spatele celuilalt canat al uşii.

Se simţi rău văzând privirea îngrozită de pe figura Annei, dar nu putu să facă nimic. Spre deosebire de cum făcuse ea în grădină, părea că el nu poate să dispară după bunul lui plac. Îi

zâmbi şi îi făcu un semn cu mâna, dar asta o sperie şi mai tare. Pielea îi era aşa palidă, încât lui îi fu frică să nu leşine.

Ridicând braţul, Ann arătă spre garderobă şi Catherine se îndreptă într-acolo. Nu văzu nimic deosebit. Scoase hainele şi cutiile.

În timp ce Catherine se apleca, pentru a se uita înăuntrul garderobei adânci, Jace trecu prin experienţa ciudată că îi pătrunsese prin piept. Când ea aruncă afară o cutie de pălării, aceasta trecu prin picioarele lui. Nu-şi putea lua ochii de la ceea ce făcea Catherine, dar după o vreme începu să vadă hazul din toate acestea. Ridică ochii la Ann pentru a-i împărtăşi şi ei senzaţia, dar aceasta era gata să se prăbuşească de frică.

Jace o strigă pe Catherine să se uite la Ann, dar vocea lui nu scoase niciun sunet. Bătu în peretele garderobei, dar nici acesta nu făcu zgomot.

Când trupul Annei atinse duşumeaua, Catherine se uită înapoi. Ann îl privi iar pe Jace, clipi din ochi apoi se înmuie. În secunda în care îşi pierdu cunoştinţa, Jace se trezi în patul lui.

Câteva minute zăcu acolo, clipind spre tavan, dezorientat, fără să ştie unde se află. Încet-încet, camera goală i se contură în minte. Era aceeaşi cameră ca în visul lui, dar nimic altceva nu semăna. Tapetul ei – al Annei – de deasupra lambriurilor era crem cu dungi înguste formate

din flori sălbatice, legate cu panglici albastre. Patul era de mahon, îngust şi înalt. Covorul…

Jace îşi trecu mâna peste ochi, se ridică şi se uită la ceas. Dormise doar zece minute.

Când se trezi de-a binelea, începu să-şi amintească ce auzise. Nume. Danny Longstreet, Ann, Catherine, Peregrine.

Luă cartea cea groasă, Istoria satului Margate, şi se uită la index. Hubert şi Daniel Longstreet erau la capitolul despre Priory House.

Hubert „Hugh” Longstreet era tatăl lui Daniel, care fusese logodnicul Annei Stuart, fiica proprietarului de la Priory House. Dar pentru că nunta n-a avut loc, Hugh şi fiul său au părăsit Margate şi nu s-a mai auzit niciodată de ei.

— Dar ce se spune despre Ann? întrebă Jace cu voce tare. De ce nu s-a măritat cu Danny Longstreet?

În timp ce Jace întorcea paginile, se gândea la toate bolile avute de cei de pe vremea reginei Victoria. Ce lucru îngrozitor i s-a întâmplat Annei, că nu s-a putut mărita cu Danny Longstreet?

După încă două pagini, găsi un eseu scris de N.A.Smythe întitulat „Tragedia Stuarţilor de la Priory House”.

Repede citi istorisirea, apoi o reciti mai încet. Smythe scria că Arthur Stuart, fiul iubit al proprietarului lui Priory House, a evitat-o pe

tânără bogată cu care trebuia să se însoare şi s-a căsătorit din dragoste. S-a însurat cu dulcea şi adorabila fiică a unui vicar dintr-o parohie rurală şi a adus-o la Priory House. Dar vai! ea şi iubitul ei tată au murit în anul următor. Însă Arthur n-a rămas singur, pentru că o avea pe iubita lui fiică, Ann, ca să-l consoleze.

— Iubită, rosti Jace. Toată lumea e iubită de toţi ceilalţi.

În 1877, s-a aflat că imobilul avea nevoie de reparaţii serioase, dar Arthur Stuart, un renumit erudit, nu avea bani să le plătească. Hubert Longstreet, un american bogat, voia să cumpere casa şi să-şi însoare fiul cu cineva considerat de el că face parte din aristocraţie, familia Stuart. Deşi nu mai aveau niciun titlu, se credea că această familie a fost cândva legată de casa regală Stuart şi chiar de tronul britanic. Longstreet voia să-şi înalţe statusul deasupra simpaticelor lui rădăcini americane, iar Arthur Stuart era disperat să păstreze casa străbunilor săi.

Prin urmare, cei doi bărbaţi au făcut un târg. Au fost de acord să se căsătorească copiii lor şi să locuiască cu toţii în casa cea mare. Dar fusese un târg diavolesc. Danny Longstreet era un bădăran lipsit de educaţie, care bea, juca jocuri de noroc şi frecventa case de proastă reputaţie. Ann Stuart era o doamnă de cea mai înaltă

reputaţie, liniştită şi şcolită, iubită de toată lumea.

Ann a încercat să se supună tatălui ei, scria N.A.Smythe, dar când a fost gata să o facă, n-a putut să suporte să se mărite. Cu două ore înainte de nuntă, a băut o sticluţă de otravă. Mai curând s-a sinucis, decât să se mărite cu un bun-de-nimic ca Danny Longstreet.

Ann a fost înmormântată în rochia de mireasă, dar din păcate a trebuit să fie îngropată în afara pământului sfinţit de biserică, din cauză că s-a sinucis.

La câteva săptămâni după căsătoria care trebuise să aibă loc, o fată din Margate a dezvăluit că tatăl copilului ei nelegitim e Danny Longstreet.

Biata Ann, odihnească-se în pace!”.

Jace închise cartea. Nu, Ann Stuart nu se odihnea în pace. De fapt, nu se odihnea deloc. Era condamnată să bântuie Priory House pentru…

— Cât timp? se întrebă el. Până când cineva va descoperi că de fapt a fost ucisă, nu că s-a sinucis?

Se ridică drept din pat. Ucisă. Când Jace auzise pentru prima oară că femeia pe care o iubea s-a sinucis, a afirmat imediat că a fost ucisă, dar nimeni n-a vrut să-l asculte. Stacy suferea de insomnii, aşa că totdeauna luase pilule de somn.

Dar în anii în care s-au cunoscut unul pe altul, ajunsese gradat să nu le mai folosească. El nici măcar nu ştia că avea o reţetă. După moartea ei, un doctor de care nu auzise niciodată a sunat să se scuze, pentru că îi dăduse lui Stacy o nouă reţetă.

— Am auzit de moartea ei, spusese medicul. Era o pacientă nouă şi nu am avut idee că era dependentă sau maniac-depresivă.

— N-a fost deloc aşa! strigase Jace, înainte ca unchiul Mike să-i ia telefonul. Mike vorbi cu omul acela liniştit, timp de câteva minute, apoi închise. Faţa lui Mike era roşie de furie.

— Cred că îi e teamă că îl vom da în judecată, aşa că încearcă să dovedească că Stacy era deranjată mintal.

Tot ce auzise Jace din propoziţiunea aceea fu verbul „era”. Stacy plecase.

În săptămânile de infern ce au urmat morţii lui Stacy, tot ce auzea Jace era că aceasta fusese „instabilă” şi a fost consiliată ani întregi. Familia ei se pare că era de acord că logodna cu cineva ca Jace, aşa de ocupat cu munca, adesea călătorind, o suprasolicitase. Voia să renunţe la căsătorie, dar nu ştia cum să-i spună. Mama vitregă a lui Stacy afirma că Stacy n-a vrut să rănească sentimentele lui Jace. „Aşa că s-a sinucis?” întrebase Jace. La aceasta, mama ei vitregă a început să plângă, tatăl lui Stacy a

scos-o afară şi unchiul Mike l-a tras pe Jace deoparte.

Nu a fost nevoie de prea multă gândire, pentru a vedea cât de mult avea de câştigat mama vitregă a lui Stacy, dacă moartea acesteia era considerată sinucidere. Cu Stacy dispărută, ea capta întreaga atenţie a soţului ei. Acesta nu s-a preocupat niciodată prea mult de cealaltă fiică a sa, Regina, care s-a măritat de tânără şi a dat naştere la patru copii. Stacy fusese cea care râdea, cea care aprindea o scânteie în ochii tatălui.

Jace închise ochii şi îşi aminti ceva ce încercase să uite: funeraliile. Faţa domnului Evans era pustiită, ochii erau sumbri şi roşii de durere, Stacy fusese preferata lui. Obişnuia să spună că uneori i-a făcut probleme, dar a meritat. La funeralii, domnul Evans stătea prăbuşit pe un scaun, amorţit de şoc. Îl dominau tânără lui soţie şi cea de a doua fiică neîndrăgită, consolându-l pentru că fiica lui iubită s-a sinucis.

Ce s-ar fi întâmplat dacă moartea lui Stacy ar fi fost declarată asasinat? se gândi Jace. Roger Evans n-ar li avut nevoie să fie reconfortat de cele două femei. Ar fi fost ca un leu în cuşcă, plin de furie. Şi-ar fi dat viaţa, pentru a-l găsi pe cel care i-a ucis preţioasa fiică.

Mama lui Jace a spus întotdeauna că, dacă vrei să ştii de ce a făcut cineva ceva, trebuie să

priveşti rezultatul. Când mama vitregă a lui Stacy şi sora ei Iau blamat pe Jace şi au spus politiei engleze că Stacy era profund nefericită, au câştigat două lucruri. Au revendicat atenţia totală a lui Roger Evans şi s-au descotorosit de familia Montgomery. Jace era perfect conştient, cât de mult i-a plăcut lui Roger că fiica lui se căsătorea cu un Montgomery, o familie bogată şi puternică. Asta trebuie că a rănit-o pe Regina, deoarece soţul ei părea că nu e în stare să-şi păstreze nicio slujbă.

Jace îşi trecu mâna peste ochi. Acum totul părea clar. Cel puţin motivele celor care încă mai trăiau păreau clare.

Dar ce se putea spune despre Stacy?

Jace privi în jurul camerei. Ştia că fără îndoială fusese condus spre această casă. Se pare că scrisoarea pe care o găsise îl aşteptase pe el timp de trei ani. Avusese nevoie să scape de durerea şi şocul provocat de moartea ei şi avusese nevoie de timp să realizeze că trebuia să afle adevărul. Nu putea să-şi continue viaţa, îngrozit că fiecare femeie pe care o întâlnea va ajunge să... Nici nu putea să se gândească la consecinţele posibile.

Asasinat, nu sinucidere. O idee care fusese în permanenţă în capul lui, dar cine, de ce? Cum?

Singurul lucru de care era absolut sigur era că nu a fost o coincidenţă faptul că a văzut o

fantomă, despre care se credea că s-a sinucis.

Jace luă din nou Istoria satului Margate şi se uită iar la povestirea despre Ann. Din puţinul pe care-l auzise în vis, se pare că tot ce scria aici era greşit. Din tonul vocii lui Catherine, nu-i venea să creadă că Ann a fost „iubita” fiică a lui Arthur Stuart. Şi, departe de intenţia de a anula căsătoria cu un derbedeu ca Danny Longstreet, ea o aştepta cu nerăbdare.

— Ce s-a întâmplat? se întrebă el cu glas tare. Şi ce pot să fac eu în legătură cu asta? Ştia că Ann se arătase şi altor oameni – sau fusese văzută de ei – dar numai el o văzuse afară din casă. Asta trebuie să aibă o semnificaţie.

Jace se ridică. Era convins că avea nevoie de Ann Stuart. Avea nevoie de ceea ce văzuse ea că s-a întâmplat în această casă şi simţea că şi ea avea nevoie de el. Bănuiala lui era că ea era în căutarea Făcu socoteala. Oare era posibil ca o sută douăzeci şi şapte de ani să fi căutat pe cineva, care să o ajute să i se ducă rămăşiţele în pământul sfinţit de biserică?

— Tu mă ajuţi pe mine, eu te ajut pe tine, rosti el, dar nu primi niciun răspuns. Atât camera cât şi casa se simţeau pustii. Jace zâmbi reflectând că până acum a speriat-o pe Ann de două ori: o dată în grădină şi o dată în perioada existenţei ei. După câte ştia el, ea se ascundea acum în camera din turn a Barbarei Caswell şi plănuia să

nu mai iasă niciodată.

El însă avea nevoie să vorbească cu ea despre problemele lui cu Stacy. Trebuia să o determine să vină la el.

Un zâmbet uşor i se răspândi pe figură. Intenţiona să-i facă curte. Să o atragă.

Intenţiona să ţească o pânză de păianjen, în care să o prindă.

Continuând să zâmbească, Jace se duse în dormitorul cel mare să-şi împacheteze valiza cu obiectele pentru noapte. Nu va fi uşor, dar ştia că va trebui să aibă încredere în unii oameni.

5

Gladys puse pensula jos.

— Trebuie să mă odihnesc.

— Sigur, imediat ce... Jace se uită la ea şi la Mick şi văzu felul în care îl priveau. Erau tineri, îndrăgostiţi şi voiau ca măcar în weekend să fie singuri. Era ora trei, duminică după-amiază şi îi determinase să muncească de vineri de la două. Plecaţi, rosti el. Am să termin eu. Voi doi... Erau afară, înainte ca el să termine propoziţia.

— Arată bine, îi strigă Glays, în timp ce ea şi Mick coborau în fugă scările.

Jace trebui să-şi reprime sentimentul de gelozie, când hohotul lor străbătu casa.

— Casa asta chiar are nevoie de hohote de râs,

rosti el, apoi făcu un pas înapoi să se uite la camera lui Ann. Arăta într-adevăr bine.

Vineri îi spusese doamnei Browne că intenţionează să-şi petreacă weekendul la Londra. O ascultă politicos, când ea îi explică că în Anglia, la Londra stai în cursul săptămânii, în weekend-uri stai la ţară.

— Dar eu nu sunt englez, nu-i aşa? afirmă Jace ştiind că pentru ea „a nu fi englez” era mai rău decât orice altă crimă.

Când urcă în maşină, Mick se afla alături, aşa cum sperase, şi Jace îi oferi de lucru pe perioada weekend-ului.

— La Londra? Cu fata mea?

— Dacă nu vă deranjează să staţi la Claridge’s, rosti Jace şi îşi dădu seama că Mick era gata să leşine de fericire. Chiar şi oamenii de la ţară ştiau că Claridge’s era un hotel faimos în lumea întreagă.

Pentru că Jace nu voia ca satul să ştie ce face, se întâlni cu ei la St. Albans. Ei îşi lăsară maşina într-o parcare şi toţi trei luară loc în Range Rover-ul lui Jace îndreptându-se spre Londra. Conducea Mick, Gladys stătea lângă el şi Jace pe bancheta din spate făcând schiţe şi notând idei pe un bloc mare cu foi de hârtie de matematică, pe care doamna Parsons de la papetărie îl indusese în cutia cu rechizite.

Jace nu-şi dezvălui intenţiile şi tânără pereche

nu puse întrebări. Le spusese doar că plănuia să refacă dormitorul din colţul de sud-vest al casei, aşa cum fusese în 1878.

— Camera de creton, rosti Mick privindu-l pe Jace în oglinda retrovizoare.

— Aceea e camera de creton? întrebase Jace amintindu-şi că fusese camera

Barbarei Caswell. De unde ştii asta?

— Când eram copil, mama făcea curat la Priory House. Eu obişnuiam să mă ascund când o auzeam pe doamna Browne venind, pentru că ştiam că ar concedia-o pe mami, dacă ar afla că sunt şi eu acolo. Până la urmă aşa s-a întâmplat. Jace deschise gura, dar Mick continuă: nu, domnule, n-am găsit scara secretă. Nimeni n-a găsit-o.

Nimeni dintre cei vii, reflectă Jace înapoindu-se la schiţele lui. Nu era artist, dar schiţă ornamente, porţelanuri, mobilier, pânzeturi, tapete şi rochiile Catherinei şi ale lui Ann.

— Mick, întrebă el. Doamna Browne a concediat mulţi oameni?

Spontan, Mick şi Gladys izbucniră într-un râs puternic şi aspru. Primise răspunsul.

La Londra, au rezervat două camere ce comunicau între ele, în fabulos de scumpul hotel Claridge’s. Jace ignoră privirea de pe faţa lui Mick şi a lui Gladys. Îşi dădea seama că le-ar plăcea să facă orice altceva, decât să plece în

căutare de antichităţi, şi cum încă nu era cinci, Jace le trasă sarcinile. Mick trebuia să închirieze o rulotă, în care să adune tot ce cumpărau şi duceau cu ei, apoi trebuia să meargă la piaţa de vechituri, să cumpere bibelouri din perioada 1878.

— Dar nu ştiu nimic despre decoraţiuni, protestă Mick privind-o pe Gladys.

— Eu ştiu câte ceva, rosti ea apropiindu-se mai mult de el.

— Nu puteţi merge împreună, afirmă Jace. Gladys, tu vreau să faci nişte investigaţii. Îi dădu o bucată de hârtie. Asta e tot ce ştiu despre o femeie şi soţul ei, care au locuit la Londra în 1878. Vreau să afli tot ce poţi despre ea şi să aduci toate fotografiile cu ea, pe care le poţi obţine.

Arăta intrigată de sarcina primită şi se depărtă cu un pas de Mick.

— 1878?

— Şi după. Ce s-a întâmplat cu femeia aceea şi cu copiii ei? Mick, vezi să-mi cumperi o mulţime de rame de fotografii. Mici.

În ciuda protestelor lui Mick, privind sarcina pe care o primise, toţi trei s-au achitat cu entuziasm. Reveniră la hotel, pentru cina de la ora opt din camera lui Jace şi au povestit pe rând cum şi-au petrecut ziua.

Mick a închiriat rulota, apoi a luat un taxi până

la piaţa de vechituri, unde a întâlnit o doamnă micuţă, care a fost încântată să-l ajute.

— L-am spus că lucrez pentru BBC şi că trebuie să decorez dormitorul unei tinere din 1878. Mi-a pus întrebări despre cameră şi i-am povestit de Priory House. Apoi tot ce am avut de făcut, a fost să o ascult spunându-mi istoria fiecărui obiect. A despachetat flacoane de parfum, o perie de argint, un pieptene şi o garnitură de oglinzi de mână, ornamente de porţelan, agrafe frumoase, trei broşe şi o pereche de ciorapi lungi. Dacă vrei şi altceva, va veni aici mâine. Se pare că tot ce face este să cutreiere pieţele. Fiica ei mai mare… Zâmbind Mick se opri şi se uită la Gladys. Tu ce ai luat?

Jace zâmbi aducându-şi aminte de rivalitatea dintre cei doi iubiţi. Era ceva ce lui îi lipsea.

— Dar dumneavoastră, domnule? Ce aţi luat? întrebă Gladys la rândul ei.

Jace realiză că nu avuseseră la dispoziţie prea mult timp, aşa că poate Gladys nu găsise nimic. Nu voia să o facă să se simtă prost. El vizitase patru magazine de antichităţi şi găsise un pat foarte asemănător cu al Annei şi o otomană mare şi verde. Proprietarul unuia dintre magazine i-a spus că ceea ce a ales sunt cele mai comune piese din epoca victoriană şi dacă ar fi fost un cunoscător

Jace l-a întrerupt, nevrând să-şi piardă timpul

ascultând părerile vânzătorului. Şi faptul că mobila din camera Annei era „foarte comună” îi întări convingerea că, de fapt, n-a fost „iubita fiică” a lui Arthur Stuart.

O clipă, lui Jace i-a trecut prin minte să înnobileze mobilierul. Poate că ar trebui să cumpăr un pat din lemn de trandafir, cu patru stâlpi, aidoma patului lui Lincoln de la Casa Albă. Dar nu, ideea era să recreeze mediul familiar Annei, aşa că rămase la ceea. Ce alesese.

După ce Jace le-a comunicat achiziţiile, s-a întors spre Gladys.

— Ai avut timp să afli care era numele de familie al Catherinei?

Gladys se scuză, se ridică de la masă şi se întoarse câteva minute mai târziu cu un teanc de fotocopii înalt de un centimetru şi jumătate.

— Aristocraţia din Anglia şi-a conservat urmele. Jace luă hârtiile şi începu să le răsfoiască. Catherine Nightingale Stuart, căsătorită în 1872 cu Peregrine

Willmot, conte de Kingsclere. Au avut nouă copii. M-am oprit la o agenţie de informaţii turistice, continuă Gladys, şi iată ce am obţinut. Cu un mic zâmbet pisicesc, îi înmână lui Jace o broşură pliată în trei, în care se făcea reclamă unui castel ce trebuia văzut. Avea pogoane întregi de parcuri, un labirint, un teren de joacă

pentru copii şi

Jace îşi reţinu respiraţia când despături ultima pagină. Acolo era fotografia unui portret al Catherinei. „Cea mai frumoasă locuitoare a castelului Veraine, Catherine Nightingal Willmot” suna explicaţia de sub fotografie. „Mamă a nouă copii, nu şi-a pierdut niciodată circumferinţa taliei, de 45 cm.”

Jace se uită la Gladys.

— Mâine

— Am consultat deja mersul trenurilor care ajung acolo. Am să fiu înapoi la cină. Mă duc să cumpăr toate cărţile ce conţin numele ei şi toate fotografiile care există.

— Ce fată bună! rosti Jace apoi îi văzu pe Mick şi pe ea uitându-se unul la altul; stătuseră de vorbă. Gladys voia mai mult decât aprecierea lui; voia o informaţie.

— Deci, de ce faci toate astea? întrebă ea.

Jace nu voia să mintă.

— Pentru a atrage o fantomă.

Mick arăta ca şi cum ar fi vrut să o ia la fugă, dar Gladys era interesată. Domnul Hatch a avut dreptate, se gândi Jace. Sau Mick se va ridica la nivelul ambiţiilor ei, sau îl va abandona.

— Redecorezi camera de creton! Camera Lady-ei Grace, rosti Gladys. Dar, nu-ţi pasă deloc de reputaţia ei de asasină?

— Ce ar fi dacă ţi-aş spune că, de fapt, casa e

bântuită de o tânără doamnă victoriană, despre care oamenii cred că s-a sinucis?

— Ann Stuart, rosti Gladys şi Jace zâmbi.

— Gladys ştie totul despre istoria satului Margate, afirmă Mick. Vrea să ajungă cândva în consiliul de conducere al satului.

— Eu cred că, într-o bună zi, Gladys s-ar putea să ajungă prim-ministru, afirmă Jace. Mick râse, dar ea se îmbujoră.

Jace le-a spus tot ce intenţiona, apoi schimbă subiectul.

Sâmbătă dimineaţa s-au despărţit din nou. Mick n-a cerut să meargă cu trenul, împreună cu Gladys. După triumful ei de cu o seară înainte, Mick părea hotărât să o depăşească. Avea o copie a schiţelor lui Jace şi plecă înainte de ora 9.

— Am o întâlnire, rosti el şicanând-o pe Gladys în timp ce părăsea hotelul.

Cel mai mare necaz l-a avut Jace cu tapetul. A găsit o imitaţie acceptabilă a tapetului lui Ann, dar în magazin nu era un stoc suficient, pentru toată camera. Când i s-a spus că cineva tocmai a comandat mai mult suluri, cu acelaşi model, Jace o rugă pe proprietara magazinului să sune persoana respectivă şi să-i ofere dublul preţului. Aproape că putu să-i audă gândurile: „Americanii ăştia!”

Jace luă tapetul, apoi cumpără un serviciu de

ceai ce semăna cu vesela pe care o văzuse pe poliţa căminului Annei. Vânzătorul, care arăta suficient de bătrân, încât să o fi cunoscut pe Ann, îl asigură că modelul a făcut parte din producţia 1878.

Jace făcu patru drumuri prin Londra, pentru a ridica cumpărăturile, pe care le încărcă în rulota închiriată de Mick. În aceeaşi seară, la opt, s-au întâlnit cu toţii în camera lui de hotel. Jace era gata să se întoarcă la Priory House chiar atunci şi să înceapă să lipească tapetul, dar după o privire aruncată lui Mick şi lui Gladys, renunţă. Mai voiau o noapte la hotel.

Dar a doua zi dimineaţa, Jace îi trezi la ora cinci şi porniră. Doamna Browne era plecată, ca în toate duminicile. Le comunicase că-şi petrece ziua cu prietenele ei, doamna Parsons şi doamna Wheeler. Jace voia să redecoreze camera când nu era ea prezentă. Dacă era posibil, voia să ţină secret ceea ce făcea, faţă de satul acesta băgăreţ.

Îi lăsă pe Mick şi pe Gladys la maşina lor din St. Albans, apoi făcu un ocol îndreptându-se direct spre Priory House. Era încântat că nu trebuia să treacă prin sat trăgând rulota după maşină.

Le-a luat trei ore să care totul în casă, apoi începură lipirea tapetului. Jace nu avea idee cum se face, dar Mick şi Gladys erau deja în formă.

Se prefăcură că ei sunt şefii şi râseră de lipsa lui de îndemânare.

La prânz dădură o raită prin micul frigider şi marea cămară a doamnei Browne şi umplură masa cu un festin Jamie. Jace ratase mai multe cine şi cea mai mare parte din hrană mai era încă acolo. Aveau miel la cuptor, morcovi, păstârnac şi spanac, care arătau ca şi cum tocmai fuseseră culese din grădina domnului Hatch. Gladys cotrobăi prin cămara cu rafturi de piatră şi găsi o tartă cu zmeură.

Jace nu ştia dacă ei cunosc povestea furturilor lui Daisy şi ale lui Erin, aşa că nu le spuse nimic.

— Sunt încântat că doamna Browne a putut găsi suficientă zmeură, rosti el şi Mick şi Gladys izbucniră în râs.

Se simţeau foarte bine împreună. În ultimile zile „domnule” fusese abandonat. Se transformaseră dintr-un şef cu doi angajaţi, în trei concurenţi. De fapt, Gladys câştigase competiţia în domeniul investigaţiei şi aceasta îi dăduse încredere.

— Să ne întoarcem la treabă, rosti Jace după ce mâncară.

Pe la trei, tapetul era pus – mulţumită cerului avea auto-adeziv – şi nenumăratele obiecte pe care le cumpăraseră se aflau în cameră, dar cele mai mici erau încă împachetate. Jace voia să fie singur când urma să aranjeze totul, aşa că fu

încântat că ei voiau să plece.

Imediat ce plecară, deveni conştient că nu mai era singur în cameră. Putea să simtă prezenţa Annei. Era tăcută, dorind să stea fără să se mişte şi să privească, dar el îi putea simţi puterea.

Mobila, chiar garderobul se aflau la locul lor. Vânzătorul îi arătase lui Jace cum trebuie să fie demontate, pentru a fi duse sus pe scări în bucăţi, apoi reasamblate pe loc.

Jace cumpărase un mic stereo şi câteva CD-uri, aşa că puse Mozart şi începu să despacheteze. Încet desfăcu minunatele obiecte pe care Mick şi bătrânica lui le găsiseră.

— Sper că e în regulă că i-am dat o bancnotă de o sută de lire pentru a-i mulţumi, spusese Mick dorind să-i facă plăcere noului şef şi încântat că era în stare să dea cuiva un bacşiş de o sută de lire.

La început, Jace a făcut patul. Cearşafuri groase, aspre, care fără prea mult înălbitor puteau să fie albe din nou. Urmă o pătură de lână, apoi o cuvertură frumoasă croşetată de mână şi care avea ciucuri mici pe marginile în formă de diamant. Urmară perne mari cu feţe de pânză, plus o perniţă rotundă şi frumoasă albastru cu alb, brodată cu flori sălbatice, ce se potriveau cu tapetul. Jace fu sigur că femeii care alesese aceste obiecte pentru Mick, i-a făcut o adevărată plăcere.

Despachetă apoi o duzină de flacoane fragile şi le puse pe masa de toaletă, pe care o cumpărase. Câinii de ceramică fură aşezaţi lângă cămin şi două balerine pe poliţa de deasupra.

Apoi deschise altă cutie. Gladys rămăsese treză noaptea trecută decupând fotografiile pe care le adunase de la casa soţului Catherinei. Cumpărase cărţi poştale, cărţi şi broşuri, adunând toate fotografiile Catherinei şi ale copiilor ei, pe care le-a putut găsi. Una câte una, Gladys decupase fotografiile, pentru a se potrivi în cele treizeci şi trei de rame victoriene cumpărate de Mick, lipind câte o etichetă de identificare pe spatele fiecăreia.

Cu grijă, cu mare răbdare şi cu un sentiment de dramatism, Jace descoperi fiecare portret. De treizeci şi trei de ori făcu un spectacol din găsirea locului unde să pună rama. Şi de fiecare dată când despacheta una, îi rostea tare numele.

— Penultima fiică a lui Catherine, Isabella. A fost născută după ce ai plecat tu, deci n-ai văzut-o niciodată. Când a crescut, a ajuns aproape la fel de drăguţă ca mama ei. Apoi deschise alt pachet. A, da, cea mai mică fiică a Catherinei, Ann. Ea a fost la fel de drăguţă ca mama ei.

Când parfumul de flori şi de fum de lemn se răspândi în jurul lui, zâmbi dar nu se întoarse.

Termină de golit cutia. A existat o fotografie a ultimilor descendenţi ai Catherinei. Lordul şi

Lady Kingsclere.

Parfumul deveni mai puternic şi chiar şi când auzi foşnetul fustei lui Ann, nu se întoarse.

Când cutia fu goală, avu grijă să nu ridice ochii brusc. Adună ambalajele, le puse în marele dormitor al stăpânului şi închise uşa.

Mai exista doar un singur pachet de desfăcut. Era împachetat în hârtie de ziar, legat cu sfoară şi stătea rezemat de cămin. Noaptea trecută Gladys îi spusese povestea şi îi dezvăluise ceea ce a găsit. Era o reproducere de 60/90 cm a unui portret al Catherinei. Una dintre femeile care lucrau în prăvălia de cadouri a povestit că, cu mulţi ani înainte, vânduseră portretul, dar fiind prea mare pentru a fi luat în avion, le-a rămas.

Râzând, Gladys povesti cum i-a spus femeii că şeful ei, americanul, s-a îndrăgostit de fantoma unei femei, care a fost vară primară cu Lady Catherine. L-a mai spus că portretul e un cadou al şefului ei pentru fantoma Annei Stuart. Femeia, care lucra acolo de treizeci de ani i-a spus că povestea lui Gladys e desigur o tâmpenie, totuşi puţină lume ştia că Lady Catherine a avut o vară primară cu numele Ann Stuart. S-a uitat la Gladys cu ochi mijiţi.

— Cum a murit Ann? a întrebat ea.

— S-a sinucis, biata de ea, a răspuns Gladys.

— Unde a locuit Ann? a mai întrebat femeia.

— La Priory House, din Margate.

Gladys i-a mai spus că şeful ei, americanul nebun de dragoste, a cumpărat casa. Femeia a ridicat o sprânceană şi i-a spus:

— Aşteaptă aici.

Cincisprezece minute mai târziu s-a întors cu portretul cel mare pictat pe carton şi i-a încărcat lui Gladys nota cu încă două lire. Pentru a-i mulţumi, Gladys a cumpărat o ramă de lemn uriaşă, aurită şi scumpă, cu care a avut necazuri transportând-o pe tren, până la Londra. Cu pasiunea povestitorului, Gladys le spuse că pe tren s-a uitat prin cărţi şi a văzut că femeia care i-a găsit tabloul era mama Lordului Kingsclere, Lady Ann.

Au râs cu toţii tare de această poveste, chiar şi Jace, deşi era jenat de afirmaţia făcută de Gladys că e îndrăgostit de o fantomă. Îşi notă în minte să fie mai cu grijă ce-i va spune în viitor. Văzuse prea multe.

După povestire, Gladys prezentă portretul, plină de o importanţă vrednică de un spectacol de circ.

După ce Jace îl văzu, chemă serviciul în cameră şi comandă şampanie.

Acum, cât de încet putu, tăie sfoara şi desfăcu pachetul. Catherine îl privea zâmbind uşor, o femeie de o mare frumuseţe. Stătea pe un scaun şi mijlocul ei subţirel era pus în evidenţă. Portretul era datat

1879, un an după moartea Annei şi Jace se gândi că poate distinge o umbră de tristeţe în ochii Catherinei. Pe perete deasupra şemineului era un cui, aşa că ridică portretul şi îl agăţă acolo.

Jace se dădu încet înapoi şi nu se opri, până când nu se află în partea cea mai îndepărtată a camerei, cu patul în dreapta şi garderoba în stânga. Aşa cum fusese sigur, Ann stătea în stânga căminului şi se uita la portret.

Jace rămase liniştit, îi era frică şi să respire, în timp ce o privea. Nu era la fel de transparentă, cum fusese când a văzut-o în grădină. Putea să vadă totuşi prin ea, însă acum avea mai multă substanţă. Ea privea portretul cu spatele la el, iar el îi admiră silueta, înaltă şi bine proporţionată, cu un păr bogat, pe care i-ar fi plăcut să-l atingă.

Când ea se întoarse, el zâmbea, încântat de el însuşi şi de ceea ce făcuse. A meritat toată munca şi cheltuiala, pentru a face camera să arate aşa cum fusese odată. Pentru că acum ea era aici şi el va afla totul în legătură cu Stacy.

Era încântat de sine până la îngâmfare, aşa că – atunci când ea s-a întors – i-a trebuit o vreme pentru a-şi da seama că era furioasă. Arăta ca şi cum ar fi plâns şi pe faţa ei frumoasă văzu cât era de mânioasă.

Când făcu un pas spre el, Jace ar fi trebuit să

se dea înapoi, dar era deja cu spatele la perete şi nu mai avea cum să se retragă.

— Crezi că am avut nevoie să mi se reamintească ce mi-a fost luat? rosti ea tare şi clar apropiindu-se şi mai mult de el. Crezi că existenţa mea de acum nu e suficient de rea, încât a trebuit să o faci şi mai rea? Era lipit de perete, o fantomă striga la el şi toate poveştile de groază pe care le auzise vreodată i se perindau prin minte. Într-o secundă trupul fantomei îl va ajunge, în două secunde va mai fi viu? Lasă-mă în pace, mai zise ea când fu nas în nas cu el. Pentru că era mai înalt ca ea, însemna că picioarele ei nu atingeau pământul.

Când Jace deschise gura să se apere, ea pătrunse prin el, apoi prin peretele din spatele lui. Şi îi luă cu ea respiraţia.

Rămase acolo gâfâind după aer, dar nu-i mai ajungea în plămâni. Trecu un minut fără aer. Apucându-se de gât, îşi dădea seama că devine din ce în ce mai slab. Îl ucisese? căzu pe pat şi în următoarea secundă respiraţia îi reveni. Zăcu acolo gâfâind, cu ochii împăienjeniţi, cu simţurile amorţite. Când camera încetă să se mai rotească, se uită la portretul Catherinei.

— A ieşit bine, nu-i aşa?

După câteva momente, căzu înapoi pe pat. Acum ce a mai făcut? S-a lovit din nou ca de un zid. Literalmente. Se uită la ceas.

— Mă întreb dacă birtul mai e deschis. Am nevoie să beau ceva.

6

Jace şedea pe un scaun în bodega Leaping Stag bând bere. Lângă el se afla tânărul poliţist Clive Sefton. George şi Emma erau în spatele barului, onorând comenzile celor câtorva clienţi din birt. Jace terminase de spus ce mult ura povestea Barbarei Caswell, lady Grace.

— Cum a putut cineva să creadă că femeia aia a fost o eroină romantică?

— Însă tu ştii adevărul, nu-i aşa? comentă Emma. Întreaga poveste e o invenţie.

— Am crezut că e adevărată, răspunse Jace.

Ea coborî glasul.

— Nu le spune turiştilor. Lady Grace ne-a ajutat să fim trecuţi în toate cărţile scrise despre Anglia bântuită.

— Totul a început cu o carte despre fantome, rosti George în timp ce-şi umplea un pahar mare cu bere neagră.

Emma se aplecă spre Jace.

— Prin anii treizeci, cineva a scris o carte despre fantomele Angliei şi a spus că Priory House era bântuită de spiritul unei aristocrate, care obişnuia să se furişeze noaptea afară şi să jefuiască oameni. Asta a fost tot. În 1946, un

scriitor a ticluit restul poveştii şi a afirmat că e adevărată. Ai văzut filmul?

— N-am avut timp, răspunse Jace.

— Am auzit că ai fost la Londra, rosti Emma privindu-l pe soţul ei peste umăr. Deci, cum era Londra? întrebă apoi tare şi George clătină din cap.

— Ca întotdeauna, răspunse Jace. Se aşteptă apoi ca Emma să-l întrebe cum a făcut ca încăperea aceea din casa lui să arate ca decorul unei piese victoriene. Dar, când ea nu mai zise nimic, Jace speră că cel puţin acest secret îl va putea păstra.

— Nu vreau să scriu despre ceea ce a mai scris şi altcineva. Sunteţi siguri că în sat n-au mai apărut şi alte enigme?

Clive se uită la berea lui.

— A mai existat ceva.

Emma şi George oftară.

— Nu, iarăşi! interveni Emma. Nu-l face să-şi dea drumul. E tema lui favorită şi şi-a susţinut punctul de vedere până ne-a îmbolnăvit. A fost sinucidere, pur şi simplu.

Jace inspiră adânc şi încercă să rămână calm.

— Sinucidere?

— Da! rosti Emma privindu-l fix pe Clive. Sinucidere.

— Dar tu nu crezi că asta a fost? întrebă Jace apucându-şi paharul, astfel încât să nu i se vadă

tremurul mâinii.

— Eu cred… Începu Clive rar.

Emma se apucă de spălat paharele.

— Acum trei ani, o tânără…

— O adevărată frumuseţe, interveni George.

— Da, admise Emma, o tânără frumoasă s-a sinucis într-o cameră de la etaj. Băuse şi plânsese şi s-a oprit aici, să întrebe dacă avem o cameră de închiriat.

— Dacă încă mai avem o cameră de închiriat, rosti Clive.

— Nu ştiu dacă asta e ceea ce a zis. Ştiu doar că eu aşa am spus, după ce am găsit cadavrul, ca mai târziu să nu mai fiu nici eu sigură. Era zgomot aici şi s-ar putea să n-o fi înţeles prea bine.

— Dar ai găsit-o doar a doua zi, rosti Jace, cu voce blândă, pe care încerca să şi-o menţină fermă.

— Da. Biata fiinţă. A luat aproape toate somniferele dintr-o sticluţă. L-am chemat pe George şi ne-am uitat la ea prin deschizătura permisă de lanţul de la uşă, apoi el l-a sunat pe Clive – care, trebuie să adaug, era nou în funcţie şi nu ştia mai nimic.

— Nu cum ştie acum, rosti George, dar Clive nu zâmbi.

— Dar tu crezi că a fost o crimă, i se adresă Jace lui Clive, însă tânărul poliţist nu zise nimic.

— Haide, spune-i, rosti Emma, dar el rămase tăcut.

George luă paharul gol al lui Jace şi îi mai turnă o bere.

— Sora şi mama ei au venit din State şi…

— Mama ei? întrebă Jace, apoi a trebuit să se prefacă. Probabil a fost greu pentru ea, să vadă ce a văzut. Luă o înghiţitură bună de bere.

— A fost, acceptă Emma. Cele două femei erau scose din minţi. Continuau să spună că ştiau că aşa se va întâmplă, mai devreme sau mai târziu.;

— Se pare că a fost un caz cu adevărat dificil, rosti;

George. Mama ei ne-a arătat un teanc de hârtii de la psihiatri privind-o pe fată. Încercase să se sinucidă şi mai înainte.

— Mama ei a apărut aici cu acele hârtii? întrebă Jace. Nu credeţi că era suficient de zăpăcită de noutatea morţii fiicei ei, ca să se mai gândească să aducă documente, pentru a dovedi că fata ei era nebună.

Clive îl privi pe Jace cu ochii larg deschişi.

— Asta e şi ceea ce am gândit eu. A fost ca şi cum cele două femei ţineau cu tot dinadinsul să ne dovedească că era nebună. Mama ei ne-a rugat să

Nu fie trecut în hârtii că a fost aici. Dacă aceste femei n-ar fi fost în State, când s-a întâmplat..

— Ce? întrebă Jace.

— Aş fi crezut că ele au făcut-o.

Emma îşi aruncă braţele în sus şi George fornăi cu zgomot.

— Spune-i de ce crezi tu că nu s-a sinucis, rosti ea. Haide, spune-i.

— S-a poticnit pe scări, bolborosi Clive.

— Cum?!? Jace era nedumerit.

— S-a poticnit pe scări, rosti Emma tare, apoi coborî glasul. Clive, ţi-am repetat de mii de ori. Era beată, l-am simţit mirosul respiraţiei. Era beată şi, când a urcat scările, s-a împiedicat. Simplu.

Jace se uită la Clive.

— Ce legătură are poticnitul pe scări cu crima?

Clive îşi întoarse capul şi îşi răsuci scaunul de la bar spre Jace. Când vorbi, exista energie în glasul lui.

— Vezi tu…

— A pornit în goană, rosti George.

Jace încercă să-şi alunge plictiseala de pe faţă şi din glas.

— Hai să ne aşezăm la o masă, rosti el şi îşi duseră berea într-un separeu din colţul cel mai îndepărtat. Cred că ăsta ar trebui să fie cazul de care să mă ocup. Aşa că vreau să ştiu tot. N-ai vrea să începi cu începutul?

— Am să te plictisesc.

— Fac pariu că n-ai să reuşeşti.

— OK, rosti Clive, dar te avertizez că toate astea sunt bazate doar pe impresia mea, nimic altceva. Realitatea a fost că o tânără americancă cu numele Stacy Evans, s-a certat cu prietenul ei, apoi s-a oprit la bodegă, a întrebat dacă au o cameră liberă, după care a urcat scara şi a golit o sticluţă cu somnifere. A fost chemată familia; mama şi sora ei au venit imediat cu avionul şi au prezentat documente, ce atestau că fata a fost o problemă de când era copil. Mama ei a murit când era mică şi fără îndoială că asta a dezechilibrat-o.

— Mama ei a murit? Atunci cine a venit aici?

— Mama vitregă, dar a spus că i-a ţinut loc lui Stacy de mamă, de când era copil şi că a iubit-o. Clive se uită în fundul paharului.

— Tu însă n-ai crezut-o.

— Nu, n-am crezut-o. L-am spus şefului meu că nu o cred, dar el a afirmat că am citit prea multe istorii despre mame vitrege pline de răutate. Nu era niciun semn de mârşăvie, şi apoi nu exista decât o singură uşă spre camera unde a murit şi aceasta era încuiată pe dinăuntru. Avea o geantă plină cu bani şi purta cercei cu diamante. Nimic n-a fost furat şi nu s-a descoperit nici dovada unui recent act sexual.

Jace ridică stacana cu bere în dreptul feţei, pentru a-şi ascunde expresia. Desigur, nu mai conta, dar era încântat că Stacy nu i-a fost

necredincioasă.

— A fost un caz clasat, rosti Clive. Un caz dur de autodistrugere. Sfârşit.

Jace se înfioră de cruzimea tânărului.

— Dar s-a poticnit pe scări.

— Da, afirmă Clive. Vezi tu, bodega asta a fost un loc cu adevărat rău-famat. Când eram copil… Zâmbi. E mai bine să nu-ţi spun cum eram, când eram copil. Ai auzit de vicar şi de felul cum îi ajută pe copiii ca mine?

— De fapt, am auzit, rosti Jace. Tu ai fost unul din succesele lui?

— Am fost unul din cazurile lui cele mai grele. Am crescut cu… Clive dădu din mână. Povestea vieţii mele nu contează, cu excepţia faptului că mi-am risipit o groază de timp pe aici dând de necazuri. Greu de crezut că un sătuc liniştit ca Margate poate poseda un loc atât de oribil, dar aşa a fost. Jocuri de noroc în încăperea din spate, fete la etaj, droguri de vânzare la toaletă. Dacă voiai, găseai orice aici.

Jace începuse să înţeleagă.

— Şi scările au fost înlocuite.

— Da. Când bătrânul proprietar al localului a murit, familia care l-a cumpărat l-a transformat. Au băgat un JEB şi au dărâmat peretele din spate.

— Un excavator? întrebă Jace.

— Probabil că e acelaşi lucru. Şi au aruncat

toate vechiturile. Clive zâmbi uşor. Pe multe dintre ele le-au ars şi tot atunci încercam şi eu să mă transform, dar stăteam doar pe aici, alături de alţi puşti, şi înghiţeam fum.

Jace se trezi zâmbind la această poveste, dar voia ca Clive să continue să vorbească despre Stacy.

— Totul a fost schimbat?

— Totul. Din cauza tinereţii mele risipite – nostimă dar risipită – cunoşteam locul bine, dar după ce Emma şi George l-au refăcut, nu l-am mai recunoscut. După ce am devenit poliţist, a trebuit să urc scările astea de nenumărate ori şi întotdeauna m-am poticnit în acelaşi loc. Scările sunt acolo unde fuseseră şi înainte, dar acum sunt uşor curbate. Emma le-a refăcut în acest fel, pentru a pune acolo ghiveciul acela nostim. Îţi dai seama?

Jace aruncă o privire superficială vasului mare de alamă de pe palierul scării, apoi se uită din nou la Clive.

— Ceea ce spui, este că tu crezi că această tânără… Cum o chema?

— Stacy Evans.

— Crezi că miss Evans a fost în bodega asta de nenumărate ori şi că era aşa obişnuită cu ea, încât s-a împiedicat şi pe noua scară?

— Exact asta cred.

— Dar chiar dacă e adevărat, de ce face asta să

pară mai curând un asasinat decât sinucidere? Poate că s-a întâlnit cu un vechi prieten, aici în Margate, s-a certat cu el, după care şi-a luat viaţa din această cauză.

— Asta e ceea ce spune fiecare că s-a întâmplat.

— Atunci tu de ce nu crezi?

— Râzi de mine.

— Nu. Nu râd.

— Pentru că nu părea nefericită. Are vreun sens? Am fost la o şcoală – cel puţin aşa o numeau ei, de fapt o adevărată închisoare pentru băieţi – aşa că am văzut tentative de sinucidere. A fost un moment când m-am jucat şi eu cu ideea. Există un aspect al persoanelor care se omoară, care nu seamănă cu al celorlalţi. E vorba de ochi şi…

— Şi miss Evans nu arăta aşa?

— Nu, deloc. Aş spune că arăta fericită. Era întinsă acolo pe pat, cu un uşor zâmbet pe figură. Omule! Era frumoasă! Pur şi simplu nu am putut să cred că această femeie a avut un motiv să fie nefericită. Tatăl ei era bogat, ea era cum spuneţi voi yankeii, mortal…?

— Stacy Evans era mortal de frumoasă, rosti liniştit Jace, făcându-l pe Clive să-l privească.

— Da, aşa era.

— Şi a murit cu un zâmbet pe faţă. Poate că zâmbise pentru că în sfârşit era gata să scape de

probleme. Nu ai spus că era logodită şi că urma să se mărite?

— Nu, rosti Clive liniştit privindu-l pe Jace. N-am spus asta. Şi nimeni n-a spus-o.

— Bănuiesc că aşa mi-am închipuit. Se presupune că era măritată?

Clive se uită îndelung la Jace.

— Tu eşti ăla, nu-i aşa? Stacy avea fotografia ta în geantă. M-am uitat la ea şi m-am întrebat, de ce oare nu vii să vezi ce s-a întâmplat cu ea.

Jace se opri o clipă pentru a se hotărî. Trebuia oare să încerce să mintă, pentru a ieşi din încurcătură? Nu.

— Nu mi s-a spus de moartea ei, până când cadavrul nu i-a fost dus înapoi în State, rosti până la urmă. Ai să…

— Să te desconspir? Nu. Cunosc atât de multe secrete despre oamenii din acest oraş, cum nu ţi-ar veni să crezi. Vezi bătrânelul acela de colo? Când avea nouăsprezece ani, a ucis trei oameni într-o ceartă dintr-un bar. A petrecut cea mai mare parte a vieţii în închisoare. Acuma creşte păuni. Vezi femeia aia? O, ei bine, ţi-ai dat seama! Deci, ai cumpărat hardughia aceea, Priory House, doar pentru a afla ce s-a întâmplat cu Stacy? Bănuiesc că ar trebui să-i spun „Miss Evans”, dar am petrecut aşa de mult timp cu cazul ei, încât simt că aproape o cunosc. Cum era?

Jace sorbi o bună înghiţitură de bere.

— Era nostimă, deşteptă şi îi plăceau clătitele. Îi plăceau simple, goale, cu ciocolată, găsea ea un mod de a le mânca. Avea o memorie fotografică. Era foarte amabilă şi eu eram nebun după ea. Când a murit, am vrut să mor odată cu ea. N-a fost nebună şi cred că a fost ucisă.

Clive se uită la el o vreme, se gândi la ceea ce tocmai spusese, apoi coborî glasul.

— Cine altcineva mai ştie, cine eşti şi de ce te afli aici?

— Numai tu ştii şi de fapt nici tu n-am vrut să descoperi.

— N-am să te trădez. Dacă cineva a ucis-o pe Stacy, ar putea ca acum să vină după tine.

— Ai vreo bănuială cine a făcut-o?

— Nu, de niciun fel. Niciun indiciu. Clive vorbea aşa de încet, încât cu greu putea Jace să-l urmărească. Timp de un an, am arătat fotografia ei pe aici, punând întrebări peste tot unde m-am dus, dar nimeni n-a admis că a văzut-o. Activitatea asta a trebuit să o ţin secretă, pentru că dacă şeful meu afla, m-ar fi zburat. Nu voia să aibă nimic de a face cu mine, în primul rând din cauza trecutului meu, de aici din Margate, dar…

— De ce n-ai plecat în altă parte? Familia ta e aici?

— N-am familie. Prin orfelinate de mic, aşa m-am ştiut. Am provocat nişte pagube pe aici, când

eram copil, aşa că am vrut să mă reabilitez şi m-am întors aici să muncesc, rosti Clive.

— Ai vrut să le arăţi oamenilor, care spuneau că n-o să valorezi niciodată nimic, că poţi realiza ceva.

— Exact, aprobă Clive zâmbind. Exact.

— Dar n-ai putut să interoghezi pe nimeni despre Stacy, pentru că ai fi fost prins nesupunându-te ordinelor, nu-i aşa?

— Aşa e. Dar tu, ce ai aflat?

— Nimic, afirmă Jace, apoi hotărî să-şi mai acorde o şansă. Avea nevoie realmente de cineva, cu care să vorbească despre ce s-a întâmplat în viaţa lui în timpul din urmă. Am încercat să o fac pe Ann Stuart să-mi spună ceva, dar zice că mă urăşte, aşa că nu ştiu unde să mă mai duc.

— Ann Stuart? Nu cred că o cunosc. E americancă?

— Ann Stuart e fantoma de la Priory House.

Expresia lui Clive se schimbă puţin, dar după aceea, având suficientă practică în a pretinde că are încredere în poveştile absurde, întrebă:

— Umblă călare pe hol, nu-i aşa?

— Iartă-mă! N-am spus nimic, retractă Jace, dar ştia că era prea târziu. Ca să răspund la întrebarea ta, să ştii că n-am găsit nimic care să nu fi apărut şi în ziare. A trebuit să am de a face cu doamna Browne şi cele două prietene

băgăcioase ale ei şi

— Deci, cum arată fantoma ta? întrebă Clive zâmbind îngăduitor. Cu haine zdrenţuite? Fără ochi? Felul acesta de treburi?

Jace îi făcu semn lui George să facă plata, pentru a putea pleca.

— Cred, poliţist Sefton, că vei păstra pentru tine ceea ce am discutat.

— Sigur, rosti Clive, continuând să zâmbească. Ţin totul – dacă ştii ce vreau să spun – doar pentru mine.

— Da, ştiu ce vrei să spui, rosti Jace şi părăsi birtul.

7

A doua zi dimineaţa, Jace se trezi înainte de a se face ziuă şi rămase în pat gândindu-se la ceea ce aflase. Era încurajat de faptul că şi Clive credea că Stacy a fost ucisă, totuşi nu era mai aproape de a afla cine şi de ce a făcut-o. Ar fi vrut să nu-i fi spus lui Clive despre Ann. Era secretul lui şi n-ar fi trebuit să-i spună nimic.

Se sculă, se îmbrăcă şi încercă să-şi imagineze care va fi următoarea mişcare.

Doamna Browne era în bucătărie şi arăta bosumflată.

— Niciodată n-am văzut o asemenea dezordine, spuse ea. Când m-am întors, vase murdare peste

tot şi cămara goală. Trebuie că ai avut o petrecere cu douăzeci de persoane.

Era evident că încerca să obţină de la el nişte informaţii.

— Am avut o orgie, afirmă el serios. Americani goi alergând peste tot.

— Hmm! mormăi ea, apoi puse în faţa lui o farfurie cu şuncă, ouă, roşii, pâine prăjită şi ciuperci. Dacă ai fi fost gol, te-ai fi umplut de clei de tapet. Ce ai făcut cu camera aceea drăguţă de la etaj?

O altă întrebare pentru a obţine informaţii.

— Vrei să spui camera pe care ultimii proprietari o foloseau ca depozit pentru lăzi? Acea cameră drăguţă?

— Lipsiţi de gust. Oribili oameni! Am fost încântată când i-a speriat şi au fugit.

— Cine i-a speriat?

— Fantoma, desigur, se repezi ea. Cea pe care ai văzut-o în grădină.

— A, aia. Femeia aia mare? Cu părul roşu înflăcărat? N-am vrut să-ţi spun asta, dar călărea pe un cal mare şi negru şi se îndrepta direct spre tine. Nu avea niciun motiv să fie furioasă pe tine, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu, rosti ea, dar faţa îi pălise, apoi se înroşi, când realiză că o şicanează. Pleacă, du-te de aici. Am treabă.

Zâmbind, Jace urcă la etaj, îşi luă laptopul şi

ieşi afară, să se aşeze sub un umbrar acoperit de trandafiri. Deschise procesorul de text, scană cadrul şi începu să scrie tot ce ştia despre Stacy.

Când ajunse la două pagini, văzu de fapt că existau unele lucruri ce îl nedumereau. Sora lui Stacy şi mama ei vitregă arătaseră poliţiei engleze un teanc de documente de la psihiatri, din care reieşea că Stacy avusese şi înainte „probleme" serioase. Dar singura problemă pe care o cunoştea el, era că nu putea să doarmă mai mult de trei ore succesiv. Însă imediat ce s-a mutat la el şi şi-a împiedicat familia să o mai sâcâie, problemele cu somnul au încetat. Înainte de apariţia lui Jace, sora ei o suna la ora 3 noaptea. Ea era trează din cauza copiilor, aşa că o suna pe Stacy pentru „suport moral". „Surorile adevărate se sprijină una pe alta", spunea Regina. Desigur lui Stacy nu i-a trecut niciodată prin minte să sune pe cineva la ora 3 noaptea. Jace începu prin a scoate telefonul din priză pe timpul nopţii. Familia lui avea numărul de celular, dar din familia lui Stacy, nimeni.

Până în ziua morţii ei, ar fi jurat că între ei nu existau secrete, dar descoperi că petrecuse ani întregi de tratamente. Având în vedere că mama ei a murit când Stacy era mică şi că tatăl ei nu s-a obosit să-şi facă timp pentru ea, tratamentele erau de înţeles. Dar de ce a fost etichetată drept „o problemă"?

Închise ochii pentru o clipă. Minciunile familiei Reginei îi spălaseră creierul. El şi Stacy se iubeau. Îşi spuneau totul unul altuia.

Totuşi n-a fost aşa. Nu i-a spus că, cunoştea satul Margate şi nici că a mai fost pe acolo.

Apoi, i-a trecut prin minte că fantoma Annei Stuart ar putea să ştie dacă Stacy a vizitat casa. Ea văzuse totul, dar nu voia să vorbească cu el şi nu-i mai simţi prezenţa.

După prânz (piept de pui umplut, a la Jamie Oliver), Jace se învârti prin camera de creton şi apăsă fără ţintă fiecare lambriu. Povestea doamnei-tâlhar era o minciună, dar poate că totuşi se baza pe unele adevăruri. Poate că scara ascunsă era reală şi poate că dacă o găsea, afla şi ceva despre Ann, ceea ce-l va conduce spre

O bătaie în uşă îi întrerupse reflecţiile. Încruntându-se deschise uşa şi o văzu pe frumuşica Daisy pe prag, cu faţa roşie, ca şi cum ar fi urcat scările în fugă. Îşi arunca privirea peste umăr, parcă se aştepta ca doamna Browne să apară din dulapuri. Nu acum şi nu aşa, se gândi Jace şi deschise gura pentru a-i ţine o prelegere despre vârsta ei şi a lui.

Daisy ţinea în mână un ziar făcut sul.

— Cred că trebuie să vedeţi asta, domnule.

— Ce e?

Ea se uită din nou peste umăr, apoi făcu un pas mai aproape de el. Jace se postă în faţa uşii. Nu

intenţiona să o lase să între în cameră.

— E ziarul local, şopti ea întinzându-i-l. Era rulat într-un sul strâns şi părea că are înăuntru ceva deschis la culoare şi gelatinos. Iertare pentru ou, continuă Daisy, dar l-am luat din lada de gunoi a doamnei B. Nu-i permiteţi să afle că-l aveţi şi nu-i spuneţi că eu vi l-am dat.

Jace se încruntă şi mai tare. Frica asta de menajeră trebuia să înceteze!

— Nu, n-am să-i spun, rosti el cu voce normală, nu în şoaptă. Dar nu pentru că mi-e teamă, ci pentru că aşa m-ai rugat tu. De fapt, eu cred se opri brusc, pentru că Daisy auzise un zgomot la parter şi o luă la goană pe hol.

Oftând din cauza acestei absurdităţi, Jace luă ziarul în cameră şi închise uşa. Încruntarea i se transformă în neîncredere, când văzu titlul. Chiar în centrul primei pagini se afla fotografia lui, făcută cu mulţi ani înainte, când era la colegiu. Băuse cu colegii de frăţie şi cântaseră toate cântecele grosolane pe care şi le amintiseră. Unul dintre băieţi făcuse fotografii. Jace nu văzuse fotografia aceasta de ani! de zile, dar iat-o ocupând jumătate din partea de sus a ziarului. Părul îi stătea ţepos, cămaşa era descheiată şi îşi ţinea braţele pe umerii a doi dintre companionii lui, cu două sticle de bere în mâini. Arăta neîngrijit, ca un amărât de alcoolic.

ASTA E CEEA CE VREM NOI ÎN MARGATE?

spunea titlul.

Jace se dădu înapoi, până când lovi cu călcâiul un scaun. Se aşeză şi începu să citească:!

„După cum ştiu toţi din Margate, Priory House a fost din nou achiziţionată. Dar de data aceasta venerabila casă veche n-a fost cumpărată de o I familie, care şi-a dorit un cămin. A fost cumpărată de un american bogat care, în doar câteva zile, a dobândit o anumită faimă în oraş. În fiecare noapte e văzut la bodegă şi ni s-a făcut cunoscut că bea chiar şi berea domnului Hatch. Şi a făcut deja o călătorie misterioasă la Londra. Când e întrebat despre această călătorie, refuză să spună de ce a fost acolo, dar noi, locuitorii din Margate, n-a trebuit să aşteptăm prea mult înainte de a afla. Se pare că a i fost la Londra pentru a cumpăra mobilă şi accesorii, care să transforme cunoscuta cameră de creton de la Priory House într-un decor de film, reproducere proastă a epocii victoriene. Este acesta oare preludiul deschiderii casei către public, ca un fel de Casă a Groazei cu Fantome?

Ceea ce vrem să ştim cu toţii cei din Margate

Este, unde vrea să ajungă domnul Montgomery? I

Reporterul, prin cercetări sârguincioase a descoperit că averea familiei Montgomery datează de secole. Au reşedinţe în toată lumea. Dar domnul Jace Montgomery a cumpărat o

casă, cu reputaţia de a fi una din cele mai bântuite din Anglia. Şi s-a lăudat oricui voia să asculte că a văzut fantoma Lady-ei Grace ziua în amiaza mare, în grădină.

Intenţionează să exploateze fantoma ucigaşă de la Priory House? Va fi înlocuită sărbătoarea satului nostru cu recrearea Lady-ei Grace şi a oamenilor inocenţi ucişi de ea? Va fi transformat liniştitul şi frumosul Margate într-un oraş al groazei? Vor fi agăţaţi vârcolaci de plastic la adorabilele ferestre de piatră ale acelei magnifice case? Va arunca domnul Montgomery sânge fals pe pietre, ca în filme? Asta e ceea ce vrem noi pentru oraşul nostru?

Oare acest foarte bogat american vrea să transforme magnifica Priory House, încărcată de istorie, într-o atracţie turistică? Acest american plictisit va determina sfârşitul satului nostru fericit şi confortabil? Suntem pregătiţi ca turiştii să parcheze pe peluzele noastre? Suntem pregătiţi pentru şarlatanii, prezicătorii şi adoratorii diavolului, care vor apărea aici, în adorabilul nostru sat?

Ce părere aveţi?”

Timp de zece minute întregi, tot ce a putut Jace să facă a fost să privească fix ziarul. Absurditatea celor relatate în legătură cu el făcu să se învârtească totul în jur.. Cineva a luat câteva adevăruri şi le-a răstălmăcit,

transformându-le într-o bârfă ridicolă. Nu, era ceva mai mult decât o bârfă. Era maliţiozitate.

Cu ziarul în mână, coborî scările şi ieşi îndreptându-se spre garaj. Nu fu surprins să-l vadă pe Mick stând lângă maşină, cu cheile pregătite.

— În stânga bibliotecii, rosti Mick în timp ce Jace lua cheile. Trei case mai jos, pe dreapta.

Jace era aşa de furios încât ieşise de pe proprietatea Priory House înainte de a-şi da seama că Mick îi spusese de fapt unde se află sediul ziarului. Când ajunse în centrul satului, se opri la un colţ şi când un om îi bătu în geam, Jace îl coborî.

— Sunt un ghid excelent pentru turişti, rosti omul. Am lucrat la Priory House până când bătrânul Hatch m-a concediat. Pot să povestesc oamenilor totul despre Lady Grace şi calul ei urcând scările noaptea. Pot să fiu cât de înspăimântător doreşti.

— Mulţumesc, dar nu „mulţumesc, rosti Jace. Nu am intenţia să fac din căminul meu o atracţie turistică.

— Ei bine, nici n-ai avea nevoie, nu-i aşa? rosti omul cu faţa roşie de furie. Eşti deja bogat, aşa că ce-ţi pasă de restul dintre noi, care încercăm doar să trăim?

Jace ridică geamul şi, când altcineva bătu în fereastra din partea cealaltă a maşinii, nu mai

răspunse. La bibliotecă, întoarse la stânga şi parcă în faţa unei case vechi pe care era o plăcuţă de alamă inscripţionată *MARGATE POST.*

Jace îi ignoră pe cei doi Inşi care se grăbeau spre el şi coborî cărarea cu dale de piatră din patru paşi mari. Nu se mai obosi să bată la uşă, ci o trânti de perete. Înăuntru era o cameră mobilată ca un living, cu un televizor lângă un perete. Pe peretele mai lung se afla o fereastră şi un birou cu un calculator pe el.

— Trebuie că eşti domnul Montgomery, rosti un bătrân scund şi rotofei, care tocmai intra în cameră. Nigh spunea că trebuie să te aştept. Spunea să te trimit mai jos, la ea.

Jace nu înţelegea despre ce vorbea omul. Ridică ziarul cu o figură furioasă.

— Tu ai scris asta despre mine?

— Dumnezeule mare, nu, rosti omul îndreptându-se spre computer. Eu mă ocup de politică, îi spun guvernului ce ar trebui să facă. Nu mă interesează cancanurile locale. Luă în mână o grămadă de corespondenţă şi începu să o răsfoiască. Nu, de Nigh ai tu nevoie.

— Nigh? întrebă Jace.

— N.A.Smythe, reportera, răspunse omul. Cu un nume ca Nightingale, a procedat înţelept că şi l-a abreviat.

— Stuart, rosti Jace în barbă.

Omul se purta ca şi cum nu era prea interesat de Jace, dar la afirmaţia lui ridică privirea.

— Ann Nightingale Stuart? întrebă el, în felul acela în care engleza făcea din fiecare propoziţie o întrebare. Ai făcut ceva cercetări, nu-i aşa? Intenţionezi cu adevărat să transformi Priory House într-o atracţie turistică? Am putea folosi câştigurile pentru sat.

— Nu, nu intenţionez... Începu Jace, apoi închise gura. Omul acesta era ziarist. Ce fac cu casa mea, e treaba mea. Unde e femeia care a scris această calomnie la adresa mea?

Omul ridică o sprânceană.

— Calomnie? O, dragule, sper că n-o să ne dai în! judecată. Dacă faci asta, după cum poţi să vezi, n-o 1 să obţii prea multe. Îşi flutură mâna în jurul camerei. Este doar un ziar local şi nu valorează prea mult. Mă cheamă Ralph Barker, redactorul şef. Aş fi fericit să; aud varianta ta în această poveste.

— Fac pariu că ai fi, rosti Jace. Dar singura variantă pe care ai putea să o auzi ar fi din partea; avocatului meu.

— O, Doamne, voi yankeii şi procesele voastre!

Jace îşi îngustă ochii spre el.

— Vreau să ştiu unde e această femeie. Aş dori să discut cu ea.

— Nu ai revolver, nu-i aşa? Dar, când văzu privirea de pe figura lui Jace, îi adresă o

jumătate de zâmbet. Doar ca să mă asigur. Du-te înapoi pe unde ai venit, treci de poarta grădinii tale şi prima casă pe stânga. Nigh trebuie că s-a trezit deja. Sper să nu o găseşti în halat. Ai provoca şi mai mult scandal şi nu ai nevoie de aşa ceva acum.

— Mai mult scandal? scrâşni Jace. Nu mi-am dat seama că aş fi provocat vreun scandal.

— Asta trebuie să i-o spui lui Nigh. Ţin deschisă ediţia de săptămâna viitoare pentru tine. Dacă ai nişte fotografii recente…

Jace nu mai auzi şi restul, fiindcă trânti uşa şi se urcă în maşină. În timp ce conducea spre casa din fundul proprietăţii lui, ştia că încalcă limita de viteză, dar după câte putea să spună, englezii nu dau atenţie i limitelor de viteză.;

Când ajunse la o casă mică cu două nivele, aflată la încrucişarea celor două drumuri ce limitau proprietatea sa, se opri atât de brusc încât aproape zbură prin parbriz. Era înconjurată de un zid scund, cu o poartă pe care o deschise. În mica verandă cu acoperiş ascuţit se găsea o uşă albastră la care bătu.

— E deschis, se auzi o voce feminină.

Uşa izbi peretele când o zmuci deschizând-o şi intră într-o cameră de zi. În faţa lui era şemineul şi în stânga o firidă adâncă cu fereastră ce conţinea un birou şi un laptop. O tânără frumoasă, cu părul şi ochii negri şedea pe

scaunul de la birou. În ochi i se citea inteligenţa şi încă ceva, de care nu prea era sigur. Dacă ar fi fost să ghicească, ar fi spus că fata văzuse multe lucruri, pe care nu ar fi vrut să le vadă.

Jace ridică ziarul în sus.

— Fiecare cuvânt de aici e o minciună, rosti el. Era aşa de furios, că abia putea să vorbească.

— Aşa? Din câte am auzit eu, tot ce am scris e verificabil.

O clipă Jace nu putu decât să o privească chiorâş.

— Totul e răstălmăcit şi distorsionat.

Ea întinse mâna după un carnet de stenografie şi un creion.

— Atunci stai jos şi spune-mi adevărul. Promit că de această dată public versiunea ta.

— Nu există decât o singură versiune. Ce ai scris nu e nimic altceva decât o minciună.

Se uită la el o clipă, apoi se ridică de pe scaun.

— Ce spui de o cană cu ceai? Se întoarse cu spatele la el, cu acea încredere a femeii obişnuită ca bărbaţii să facă ceea ce le cerea.

În ciuda lui însuşi, Jace o urmă pe uşă, apoi coborî trei trepte, până în bucătărie. Pe un perete erau dulapuri vechi şi rafturi deschise, pline de veselă desperecheată şi o mulţime de notiţe printre ele. O masă îngustă se afla lângă celălalt perete şi o pereche de uşi în colţ. Când ea făcu semn spre masă, el se aşeză, cu ziarul în

faţă şi vechea lui fotografie ce-l privea fix.

— De unde ai luat asta? întrebă încet.

— Internet. Big Brother-ul lumii moderne. Mi-a luat ceva timp, dar am găsit-o. Familia ta e foarte secretoasă în privinţa posesiunilor şi a membrilor ei.

În această problemă, Jace nu comentă.

— Au fost nişte oameni, care mi-au cerut de lucru.

— Am să dau o retractare, aşa că drăguţii aceia de oameni vor uita ce le-am spus.

Stătea la chiuvetă, cu spatele la el şi umplea ibricul. Purta pantaloni trei-sferturi negri strâmţi şi un pulover tricotat negru cu mâneci lungi. Nu era foarte înaltă, dar era subţire ca un manechin. Când ridică privirea, descoperi că şi ea se uita la imaginea lui reflectată în geam.

— Ce doreşti? întrebă el. Nu pot să cred că eşti aşa bătută în cap, încât să crezi ceea ce ai scris, deci, ce doreşti?

Ea puse ibricul pe plită, apoi se întoarse spre el.

— Nici n-am făcut cunoştinţă, nu-i aşa? Eu sunt Nightingale Augusta Smythe – cu Y şi E la sfârşit.

Mama a încercat să compenseze faptul că s-a măritat cu un om cu numele Smith, aşa că i-a schimbat ortografia. Pronunţia veche e totuşi Smith. Mama s-a născut Jane Bellingham, apoi a

devenit Jane Smith. Ura numele ăsta stupid, aşa că mie mi-a dat unul exotic.

— Nightingale era şi numele Annei, rosti Jace privind-o.

Pentru o clipă se uită la el clipind surprinsă.

— Ai citit mult, murmură ea în timp ce se întorcea. Cu spatele la el, îşi îndreptă umerii. Marca Earl Grey îţi convine? De fapt, voi yankeii nu ştiţi nimic despre ceai, nu-i aşa? Spune-mi, e adevărat că umpleţi cănile cu zahăr şi apoi adăugaţi gheaţă? Sau e una din acele legende americane, născocite pentru a ne face să fim bucuroşi că n-am luptat să ne menţinem coloniile?

Era evident că încerca să-i distragă atenţia. Voia să obţină informaţii, dar ea să nu ofere nimic.

— Ann Nightingale Stuart. Are vreo legătură cu tine?

— Depărtată, răspunse ea. Am punguţe de ceai, dacă vrei. Sau doreşti ceai vărsat? Sau nu ştii care e diferenţa.

El refuză să o lase să-l îndepărteze de subiect.

— Ai trecut prin multe necazuri şi ai riscat să mă primeşti aici, aşa că ce doreşti?

— Am să folosesc ceai vărsat, rosti ea. Aşa bea şi regina. Ştii că Regina Mamă nu a folosit punguţe de ceai în viaţa ei? Iată ce înseamnă o doamnă. Când îi zâmbi lui Jace, acesta nu-i

întoarse zâmbetul. Ai văzut-o cu adevărat pe Lady Grace, ziua? întrebă cu ochii ei frumoşi larg deschişi. Tot oraşul vorbeşte că ai văzut-o. Se spune că ai văzut-o pe cal venindu-i de hac doamnei Browne.

Jace era gata să înceapă să explice cum a fost, dar se opri.

— Ce ar conta pentru tine, dacă am văzut-o sau nu? Atâta timp cât nu-mi deschid casa publicului şi elicopterele nu-mi aterizează pe peluză, de ce e treaba ta ce fac eu?

Nigh se aşează vizavi de el.

— N-ai auzit de o scriitoare cu numele Norah Lofts, nu-i aşa? Sigur că nu. Mama o citea şi eu obişnuiam să-mi ascund cărţile ei sub cuvertură. Cartea mea favorită era despre o casă. Povestea despre oamenii care au construit-o, apoi a descris-o în secolul douăzeci, când a fost împărţită în apartamente, după care au transformat-o din nou într-o reşedinţă pentru o singură familie. Asta e ce vreau eu să fac, să scriu, şi vreau să folosesc Priory House drept exemplu.

Se aplecă peste masă şi îşi flutură genele dese spre el. Îşi dădea seama că ea ştia că e frumoasă şi-şi folosea frumuseţea pentru a obţine de la bărbaţi ce dorea. Dar, pentru a-l distrage pe el, va trebui să fie ceva mai mult decât o faţă frumoasă.

— Asta nu se numeşte plagiat? Dar, cine poate scrie minciunile pe care le-ai scris tu, nu-i pasă de puţin furt, nu-i aşa?

Ea fu gata să răspundă, dar ibricul fluieră. Se ridică de la masă.

El o privi în tăcere cum toarnă apa clocotită în ceainicul de porţelan, apoi aruncă restul apei şi îl umplu din nou. Puse după aceea înăuntru mai multe linguriţe de frunze de ceai, după care îl acoperi cu o învelitoare nostimă tricotată şi aşeză ceainicul pe masă. Era pierdută în gânduri, în timp ce se mişca prin bucătărie aducând două căni cu farfurioare.

Apoi scoase dintr-un mic frigider din dulap, un recipient cu lapte.

— Laptele întâi, sau după? întrebă ea aplecându-se spre el.

— După, ca Regina, rosti el făcând-o să înţeleagă că ştia câte ceva despre ceai.

Ea scoase un sunet asemănător cu un râs, apoi turnă ceaiul şi adăugă laptele.

Jace sorbi şi o privi, fără să spună un cuvânt. Dacă voia să iasă din murdăria în care singură se băgase, atunci trebuia să-i dea unele informaţii.

— Ştiu multe despre Priory House, afirmă ea. Am un dosar uriaş despre ea.

— Ştiu. Am citit eseul tău în carte.

Ea mai sorbi puţin ceai şi părea că încearcă să se hotărască ce să-i spună.

— Cunosc o cale secretă de intrare în casă.

— Ascult.

— Doamna Browne are tabieturile ei, pleacă duminicile.

Deodată el înţelese ce voia să-i spună.

— Încerci să-mi spui că te strecori în casă, când nu e nimeni? făcu o pauză, apoi deschise ochii mari. Tu eşti în turn noaptea, îşi dădu el seama. Luminile tale le vede lumea, nu pe ale fantomei unei criminale.

— Poate, fu ea de acord. Dar n-am auzit niciodată ca Lady Grace să fie numită criminală. Cei mai mulţi oameni o consideră o eroină romantică.

— Atunci au alte păreri despre romantism decât mine, rosti Jace repede, l-ai cunoscut pe ultimii proprietari?

— Nu. Am revenit în Margate doar de şase săptămâni. Am fost plecată cu serviciul.

— Şi cât timp ai fost plecată? întrebă el, de parcă i-ar fi luat un interogatoriu.

Pentru prima oară o sclipire reală de interes se observă în ochii ei.

— De la sfârşitul lui 2001, până recent.

— Eşti sigură de datele pe care mi le spui?

— Da, rosti ea încet. Mama a murit în noiembrie 2001 şi nu am putut să suport să mai stau aici fără ea, aşa că am plecat. Călătorii, felul acesta de treburi.

— Singură?

— Uneori cu un prieten, alteori singură. De ce?

— Tu ştii totul despre mine, aşa că de ce să nu ştiu şi eu despre tine, afirmă el fără să-i dea propriu-zis un răspuns.

— Hmm, scoase ea acel sunet, pe care englezii îl scoteau un răspuns la orice nu voiau să răspundă. Se uita la el dârză, ca şi cum ar fi încercat să-i citească gândurile. Cauţi ceva, nu-i aşa?

— Pace, rosti el repede.

La asta, ea scoase un mic fornăit şi Jace aproape zâmbi.

— Aş putea să-ţi fiu de mare ajutor. Aş putea să-ţi fiu secretară.

— Am o secretară.

— Gladys Arnold, afirmă Nigh cu dispreţ. Gladys merge dimineaţa la şcoală, lucrează pentru tine după-amiaza şi apoi face curat în altă şcoală noaptea. Şi îl stoarce pe Mick în fiecare clipă în care nu e la treabă, aşa că ce poate face ea?

— Gladys şi Mick îmi sunt prieteni buni. Nu am nimic rău de spus despre ei.

— În regulă, dar ce spui de asta? Gladys e tânără şi fără experienţă; eu nu. Pot face investigaţii. Cunosc intrările şi ieşirile din sistemul englezesc al bibliotecilor. Tu îl ştii? Aş putea să fiu cercetătoare-asistent pentru tine.

— În ce scop? Şi să nu mă minţi vorbind despre o carte, pe care ar fi trebuit să o scrii de mult, rosti el uitându-se în cana cu ceai. Când ea nu răspunse, o privi.

Şi ea se uită la el o vreme, ochii întâlnindu-li-se pe deasupra mesei. Inspiră adânc.

— Când eram de nouă ani, m-am certat cu mama – ceva obişnuit – şi am hotărât să plec de acasă. Îmi închipuiam cum le voi lipsi, cum vor plânge şi cât de mult mă iubesc. Toate treburile cunoscute. M-am furişat pe fereastra bucătăriei casei noastre şi am fugit peste pajişte, spre Priory House. Asta a fost când era goală, pentru că proprietarul fusese speriat de fantomă. Era întuneric și – mai mult ceai? Jace luă cana, dar nu spuse nimic. Te plictisesc? întrebă umplându-i-o. Ochii lui Jace îi străpunseră pe ai ei, dar continuă să nu vorbească. În noaptea aceea am simţit ceva. N-am putut găsi o cale să intru în casă, aşa că m-am ghemuit sub una din ferestre şi am plâns de mi s-a rupt inima. Sunt sigură că eram o imagine patetică.

— Şi ea a venit la tine, şopti Jace.

— Nu criminala cu părul înflăcărat, cum îi spui tu, ci… N-aş vrea să sune nebuneşte.

Pentru prima oară, Jace schiţă un mic zâmbet.

— Nu ştii ce înseamnă nebuneşte.

— Ştiu destule despre cum e să fii acuzat că eşti nebun, aşa că n-am spus nimănui nimic

despre asta. N-am văzut şi n-am auzit o fantomă, dar am simţit ca şi cum cineva era cu mine, ca şi cum cineva mă consola. Are vreun sens?

— Mai mult decât îţi închipui. Ce ţi s-a întâmplat? Ai petrecut noaptea în umezeală şi frig?

Nigh zâmbi.

— Nu. După o vreme, am hotărât că poate mama are dreptate să fie supărată. Prietena mea Kelly şi cu mine am împrăştiat făină pe toată podeaua bucătăriei, exact înainte de sosirea doamnelor din clubul cărţii. Şi am mâncat toate sandviciurile pentru ceai şi cea mai mare parte din pateurile, pe care mama le pregătise toată dimineaţa. Oricum, când m-am simţit mai calmă, m-am întors acasă.

— Părinţii tăi erau supăraţi că ai fugit?

— Aici e nostimada. Mama întotdeauna mă controla înainte de a se duce la culcare, dar în noaptea aceea n-a făcut-o. Iar tata controla întotdeauna uşile şi ferestrele, să vadă dacă erau încuiate. Dar în noaptea aceea n-a făcut-o. M-am furişat prin fereastra de la bucătărie şi m-am culcat. Nimeni n-a ştiut niciodată că am fost plecată.

— Şi de atunci ai fost fascinată de Priory House.

— Exact. De-a lungul anilor, am făcut toate cercetările pe care le-am putut face şi când

aveam doisprezece ani am descoperit intrarea secretă – nu, nu-mi cere să-ţi spun unde e. Trebuie să-mi spui în ce te-ai băgat, înainte de a-ţi dezvălui secretul.

Jace bău din ceai. Îşi dădea seama că ajunsese să bea aproape opt căni pe zi, dar dacă ai fi întrebat-o pe doamna Browne, ar fi spus că lui nu-i place ceaiul cu adevărat.

— Cum aş putea să mă folosesc de ajutorul tău? întrebă el. Eşti o mincinoasă şi o indiscretă. Niciodată n-aş putea să am încredere în tine. Asta… Arătă ziarul care mai era pe masă. Asta se poate să fi adus stricăciuni ireparabile reputaţiei mele. Chiar şi lui, cuvintele i se păreau lipsite de sinceritate.

Nigh se ridică şi se duse la chiuvetă. Ştia că el e pe cale să cedeze.

— De când vă pasă vouă yankeilor de altceva, decât de libertate? Roşeşte cuvântul „libertate” în faţa unui american şi începe să plângă.

— Exact cum reacţionaţi şi voi britanicii la cuvintele „friptură şi bere” replică Jace.

Întorcându-se ea îi zâmbi. El nu-i răspunse la zâmbet, dar în ochi îi apăruse o scânteie.

— Judecă în felul acesta, începu ea. Dacă tu şi cu mine petrecem o mulţime de vreme împreună, satul va crede că ne epuizăm unul pe altul prin toată casa, aşa că n-o să-şi piardă timpul încercând să-şi dea seama ce intenţii ai. De ce ai

făcut ca, acea cameră de creton să arate ca decorul victorian dintr-un film? Şi cine e femeia din portretul de deasupra poliţei căminului?

— Am crezut că ştii totul despre Priory House, afirmă el.

— Am auzit de portret la un pahar de vin. N-am văzut-o. Descrie-o.

— Frumoasă. Cu talia de 45 cm.

— Vara Annei Stuart. Taţii lor au fost fraţi. Ann s-a sinucis…

— Nu, nu s-a sinucis, rosti Jace repede.

— Şi de unde ştii tu că n-a făcut-o? întrebă ea şi mai repede.

— Le-am auzit pe Ann şi pe Catherine discutând. Ann a vrut să se mărite cu Danny Longstreet. La asta, Nigh n-a mai putut scoate o vorbă. Îl privea doar fix. Până la urmă, am reuşit să fac limba aia a ta să tacă.

— Le-ai auzit? Asta înseamnă un fel de călătorie în timp. Nu-mi spune…

— Nu am intenţia să-ţi spun nimic şi dacă scrii ceva despre asta, ai să ajungi de batjocura orăşelului. Se ridică.

Ea i se aşează în faţă.

— Ştiu tot ce s-a întâmplat în casa aceea şi oamenii îmi spun toate bârfele din sat. Ştiu că tu şi cu Clive Sefton aveţi un secret.

— Ce secret? întrebă Jace cu faţă serioasă. Era o treabă să-i împărtăşească informaţii despre

fantomă, dar despre Stacy nu voia să ştie.

— Nu ştiu şi sunt sigură că nu e treaba mea. Mă interesează doar casa. Lasă-mă să te ajut să faci cercetări, indiferent ce e ceea ce încerci să faci.

— Ce vrei de fapt?

Ea îl privi în ochi.

— Dacă îţi spun adevărul, n-ai să mă crezi.

— Încearcă-mă.

— Este ceva acolo, în casa aceea, şi eu vreau să aflu. Spune-i curiozitate, sau poate doar plictiseala de a scrie aceleaşi vechi şi noi poveşti. Indiferent ce este, am fost fascinată de casa aceea, de când aveam nouă ani, şi cred că şi tu eşti. Oamenii care cumpără casa aceea sunt de hazul satului. Unii dintre ei nu au rezistat mai mult de şase luni. Agenţia de voiaj face pariuri, cât de mult vor sta noii proprietari. Dar tu… Se depărtă de el.

— Eu sunt altfel.

— În mod cert nu pare să-ţi fie frică de indiferent ce ai văzut şi ai auzit în casa aceea.

— Nu, fantomele nu mă sperie. Ce mă sperie pe mine sunt bârfele din acest sat.

Nigh îi aruncă o privire nedumerită.

— De ce ai… începu ea, dar se opri, apoi îi zâmbi. Vrei să facem un târg? Tu îmi arăţi ce ai, eu îţi arăt ce am? Când Jace nu-i zâmbi, ea continuă, iartă-mă. Mă gândeam la afaceri. Nu

vreau glume de prost gust.

— Vino diseară şi arată-mi retractarea pe care ai scris-o. Am ceva de mâncare.

— Vrei să spui că vom mânca a la Jamie? Hopa, iar a făcut-o.

— O, da. Doamna Browne. Trebuie să o rog… Nu ca mă dirijează, dar ea stabileşte regulile casei. Vreau să spun…

— Ştiu exact ce vrei să spui. Nu fi preocupat de ea. Pot să o manipulez.

Jace străbătu camera de zi spre uşa din faţă, apoi se răsuci cu faţa la ea.

— Dar ce spui de prietenul tău?

— S-a însurat acum şase luni. Mi s-a oferit mie, dar n-am putut să mă hotărăsc să-mi abandonez viaţa şi cariera şi să devin casnică.

— A vrut să încetezi să-ţi mai bagi nasul în vieţile altora şi când ai refuzat te-a abandonat, nu-i aşa?

— Mai turtită decât… Cum spuneţi voi yankeii?

— Mai turtită decât o clătită. Mai turtită decât dintr-un accident stradal, mai turtită decât minciunile pe care le-ai inventat tu despre mine.

— Am să ţin minte, rosti ea ridicând privirea spre el printre genele negre.

— Asta e povestea după care umbli, sau după ce altceva?

Tonul vocii lui era inconfundabil.

— După poveste, rosti ea repede apoi zâmbi.

Nu-ţi fie teamă, te găsesc destul de atractiv în felul tău american solid şi musculos, dar nu eşti genul meu.

— Bine, nici tu al meu. Trecu pe lângă ea pentru a ieşi afară. Lasă-mă să mă gândesc. În funcţie de cât de bună e dezminţirea ta, am să mă gândesc dacă o să fac vânătoare de fantome cu tine.

— Ştii, rosti ea încet, ideea de a transforma Priory House într-o atracţie turistică ar fi mascat ceea ce faci în realitate.

— Mi-a fost destul cum mi-au cerut oamenii de lucru. Spune-le că sunt scriitor. În ce priveşte decoraţiunile interioare, nu e treaba nimănui, nu-i aşa?

— Stăpâneşti această casă mare, deci tot ce faci are valoare de informaţie. Îi zâmbi în aşa fel, încât era sigur că îi făcuse pe mulţi bărbaţi să o dorească, dar nu-i înapoie zâmbetul.

Întorcându-se, Jace ajunse la maşină şi demară.

8

Cinci minute după plecarea lui Jace, Nigh o suna pe cea mai bună prietenă a ei, Kelly Graham.

— Ei bine? întrebă Kelly imediat ce ridică receptorul, fără să se mai deranjeze să întrebe cine e. Aştepta telefonul lui Nigh de peste o oră.

Cum a mers?

— Perfect, răspunse Nigh.

— Da? Continuă. Spune-mi absolut totul.

— A fost grozav de supărat, din cauza celor scrise de mine.

— Nu-l condamn. Ai fost răutăcioasă. Foarte, foarte răutăcioasă. Ce naiba a fost cu tine? L-ai acuzat de nişte lucruri oribile şi acum fiecare din sat crede că e gata să se îmbogăţească datorită lui. Nigh coborî ochii spre biroul ei şi nu putu să-şi dea seama ce să spună. Oho! De unde această tăcere?

— De nicăieri! rosti Nigh. Mă uitam la nişte notiţe.

— Nu, nu te uitai, Nigh! Ce se întâmplă?

— Nimic, realmente. Doar că e altfel decât am crezut că trebuie să fie, asta e tot. M-a întors puţin pe dos.

— Altfel? Te-a întors pe dos? Despre ce vorbeşti?

— Să spunem că unii dintre băieţii de la birt o să audă de mine. Mi s-au spus lucruri nu chiar adevărate.

— Cum ar fi?

— Că noul proprietar de la Priory House e un beţiv, un mocofan, un băiat bogat care n-a muncit o zi în viaţa lui şi în general un prost.

— A, îmi dau seama.

— Ce vrei să spui? întrebă Nigh.

— Ţi-a plăcut, nu-i aşa?

— Nu pot să spun că mi-a plăcut cu adevărat, dar e mai interesant decât oricine întâlnit, de când am revenit aici.

— Băieţii locali nu-ţi trezesc interesul? Ce spui de David?

— David e avocat, locuieşte la Londra şi am ieşit cu el în total de trei ori.

— De asta a spus el că de patru, ieri când am fost acolo? Când Nigh nu răspunse, Kelly continuă: deci, ajută-mă, Nigh, dacă nu-mi spui, îmi trezesc copiii din aţipeală şi îi trag după mine, până la tine. Nu ştii ce înseamnă iadul, până nu eşti înconjurată de trei gâgâlici, care n-au fost lăsate să-şi facă somnul.

— Da, în regulă. Îmi place de el. Asta e ce ai vrut să auzi? Dar el nu e interesat de mine. De fapt cred că s-ar putea să mă urască.

— După tot ce ai scris despre el? Cum s-a întâmplat asta? Şi ce intenţionezi să faci acum?

— Să mă mut la el, sper.

— Poftim?!?

— Ceva important se petrece la Priory House şi eu intenţionez să aflu ce anume. Ascultă, trebuie să plec. Am nevoie să vorbesc cu câteva persoane, apoi sunt... Nu ştiu ce am să fac în continuare, trebuie să hotărăsc. Te sun mai târziu. Închise înainte ca ea să poată pune alte întrebări.

Nigh urcă în Mini Cooper-ul ei galben şi conduse până în sat. Avea un plan vag, să aibă o confruntare cu Lewis şi cu Ray şi să le spună ce gândea despre micul renghi pe care i l-au jucat. Însă adevărul era că totul era din propria ei greşeală. Oare fusese plecată din Margate aşa de multă vreme, încât a uitat cum acţionează satul? Lewis şi Ray fuseseră cretinii şcolii, băieţi oribili care credeau că e nostim să lipească de pupitru caietul de teme al unui copil, sau să-l mâzgălească cu creion chimic pe faţă. N-au făcut niciodată ceva prea rău, adică n-au dat foc vreunei clădiri, dar glumele făcute de ei provocaseră o mulţime de lacrimi.

Ce o făcuse pe ea să creadă că acum, când au crescut şi aveau ei înşişi copii, deveniseră nişte cetăţeni corecţi? Cu două seri în urmă, stătea la cafenea şi îi asculta vorbindu-i despre yankeul care a cumpărat Priory House. Nigh aterizase din Orientul Mijlociu doar cu o seară înainte. Era epuizată de călătoria cu avionul şi îi asculta pe băieţi – nu putea să se gândească la ei ca la nişte bărbaţi – în timp ce-i povesteau despre „îngrijorarea” lor faţă de dulcele sătuleţ Margate. La acea vreme, mintea ei trudită amestecase problemele Estului Mijlociu, cu „problemele” dintr-un sat englezesc.

Acum vedea că ceea ce i se spusese nu era decât răzbunare servită la rece. În clasa a şasea

îl văzuse pe Lewis batjocorindu-l pe unul din clasa întâia şi Nigh îi trăsese un pumn în nas, atât de puternic, încât a trebuit să fie dus acasă. Ca nişte tipi de nimic ce erau, niciunul dintre cei doi nu s-a mai legat de Nigh, sau de oricine altcineva, când era ea de faţă.

Aşa că în sfârşit acum i-au plătit-o. Trecuseră ani de zile, dar până la urmă tot au făcut-o.

Când ajunse acasă la Lewis, încetini intenţionând să între pe aleea de acces, dar renunţă. Să zbiere la el, i-ar fi dat lui o şi mai mare satisfacţie.

În loc de asta, se trezi pe drumul spre Aylesbury. Toate piesele de îmbrăcăminte pe care le avea erau învechite şi pătate. Şi nici cu pantofii nu stătea mai bine. Şi avea nevoie de un nou tub de rimei şi poate un ruj sau două. Poate că şi-ar putea rezerva nişte timp, pentru a face cumpărături.

Nigh sosi la Priory House la şapte şi zece minute. Jace nu-i comunicase ora cinei, dar ea ştia că americanii mănâncă devreme. Trase maşina în curte şi încercă să-şi potolească fluturaşii din stomac. Era, desigur, ridicol. De două ori în viaţa ei fusese în locuri unde explodaseră bombe, aşa că de ce o făcea nervoasă cina cu acest american?

Îşi privi rochia. Era de mătase bleumarin, croită în bie şi i se potrivea ca o mănuşă. Fusese

făcută de un designer de care Nigh nu auzise niciodată, dar despre care vânzătoarea o asigurase că e „faimos”. Tocurile trebuie că aveau 10 cm înălţime. Glezna i se răsuci pe prundiş, în timp ce se îndrepta spre uşa din faţă, dar îşi reveni repede.

Trecând pe sub arcadă, Nigh ezită. Care uşă trebuia folosită? Fusese invitată ca oaspete, aşa că trebuia să folosească uşa din faţă. Pe de altă parte, era o locuitoare a satului şi fusese acolo de copil, când intrarea prin bucătărie era mult mai plăcută.

Pentru o clipă strânse din dinţi. Oare nu era în toate minţile? Luase de două ori cina la Buckingham Palace, dar aici era… Okay, îşi spuse ea, admite Nigh, ţi-e frică de doamna Browne.

— N-o să-mi fie, rosti ea cu glas tare, apoi se îndreptă spre uşa din faţă. Înainte de a ajunge, doamna Browne apăru de nicăieri.

— Acum folosim uşa din faţă, nu-i aşa? întrebă ea. Ce înfiptă eşti! Americanul ţi-a stârnit imaginaţia? Acum umbli după el, nu-i aşa?

— Am fost invitată la cină, afirmă Nigh înfigându-şi unghiile în palme. Domnul Montgomery m-a invitat Şi

— Nu mi-a spus să fi invitat pe cineva şi nu e treaba mea să întreb. Dacă mi-ar fi spus că te-a invitat pe tine, i-aş fi spus vreo două vorbe. Ce

răutăţi ai scris despre el în ziar! E de mirare că n-a folosit o armă americană pe tine. Asta e ce. Fac ei în America, să ştii. Te împuşcă. Dar pentru mine nu contează ce face el în timpul liber. Sau cu cine o face.

— Unde e? întrebă Nigh printre dinţi, măcinată de dorinţa de a-şi folosi pumnii pe oribila femeiuşcă, după care să alerge să se ascundă sub fustele mamei.

— Afară, în rotonda de piatră. Îţi aminteşti unde e, nu-i aşa? Obişnuiai să-ţi bagi nasul pe aici destul de des când erai copil, aşa că trebuie că-ţi aminteşti. Acest loc a fost o şcoală de antrenament pentru tine, nu-i aşa? Am auzit că acum îţi bagi nasul prin toată lumea.

Ridicol! se gândi Nigh, apoi îşi luă inima în dinţi:

— Chiar asta fac, îmi bag nasul peste tot, aşa că poate am să-i spun domnului Montgomery ce s-a întâmplat cu coniacul, care se presupune că se cumpără odată cu casa. Tu şi bătrânele tale prietene tot mai umpleţi sticlele goale cu ceai rece? Doamna Browne îşi ridică nasul în vânt, se răsuci pe călcâie şi plecă. Grozav, Nightingale, bombăni Nigh. Ţi-ai făcut doi duşmani într-o singură zi. Ar fi trebuit să te opreşti la casa lui Lewis, să zbieri la el, şi-l aveai şi pe al treilea.

Tocurile înalte nu erau făcute pentru a merge pe peluza englezească moale. După cea de a

treia dezechilibrare, îşi scoase pantofii şi îi luă în mână. „Rotonda de piatră” la care se referise doamna Browne era numele local dat unui pavilion frumos de piatră din secolul optsprezece. Avea o pardoseală rotundă, coloane şi un acoperiş frumos sub formă de cupolă. Cel puţin, cândva fusese frumos. Ultima oară când l-a văzut, Hatch îl folosea ca depozit pentru sacii din plastic plini cu îngrăşământ.

În timp ce mergea printre copaci, pe cărarea puţin folosită ce ducea la pavilion, îi veni o idee simpatică. Ce ar fi dacă Montgomery a pregătit cina în pavilion?

Lumina lumânărilor, masa acoperită cu damasc. O să i se servească stridii? Ce mâncare delicioasă de Jamie Oliver a pregătit doamna Browne pentru astă-seară? Cu toate că era plină de ură, femeia era totuşi o bucătăreasă renumită.

Zâmbind, Nigh se gândea la seara ce o aştepta. În ciuda celor intervenite între ea şi Jace Montgomery, se simţea atrasă fizic de el. Era un bărbat foarte bine şi ea era, ei bine… Nici ea nu era de lepădat. Aşa că, poate a iertat-o în problema cu ziarul şi poate că va interveni şi altceva, puţin mai personal…

Când păşind printre copaci zări pavilionul, acesta nu era deloc aşa cum sperase ea. Jace Montgomery se afla într-adevăr acolo, în mână

cu ceva ce semăna cu o macetă, cu care încerca să scape de corzile de viţă şi de rădăcinile crescute în jur de-a lungul anilor. Era ud de sudoare şi pielea care se vedea sub cămaşa murdară era neagră.

Când o văzu pe Nigh, păru surprins, ca şi cum ar fi uitat de invitaţia la cină, dar apoi un zâmbet uşor i se răspândi pe faţă. El înţelesese nişte sandviciuri şi o sticlă de bere, în timp ce ea presupusese că e vorba de smoching la lumina lunii. Nigh se simţi deplasat îmbrăcată, nebună şi extrem de stânjenită. Se gândi să spună că după aceea se ducea la o petrecere, de asta se îmbrăcase aşa, dar n-o făcu. Îşi ascunse la spate pantofii cu tocuri înalte.

— Mi-ai adus dezminţirea, rosti Jace. Poţi să o pui acolo, iartă-mă dacă nu mă opresc, dar… Se depărtă, în timp ce indica în direcţia hăţişului care năpădise pavilionul.

— Nu, sigur, murmură ea dorind să poată intra în pământ şi să dispară. Ar fi putut, desigur, să plece, dar trebuia să trecă pe lângă ferestrele doamnei Browne. Să fie văzută că ea, Nigh, a crezut că a fost invitată la o cină adevărată, era îngrozitor de umilitor. Pentru a fi cinstită cu ea însăşi, ca de obicei, bărbaţii depuneau eforturi când o invitau să iasă cu ei.

Îl privi cum taie nişte corzi de viţă şi le pune alături pe piatră.

— Bunicul lui Ann l-a construit.

— Da? Ce om drăguţ! comentă el.

— Nu. Niciunul dintre strămoşii masculini ai Annei n-au fost drăguţi. Jace trăgea de o coardă, dar ea vedea că era înfăşurată pe un stâlp. Se gândi că ar fi posibil ca viţa să fie mai puternică decât marmora. Dacă trage prea tare, întreaga structură putea să se năruie – peste ei. Îşi lăsă pantofii în iarbă şi luă o pereche de foarfeci de grădină dintr-o roabă de alături. Aşteaptă, rosti ea, apoi păşi pe pardoseală în picioarele goale şi începu să taie viţa înfăşurată pe coloană. Din păcate, unele dintre corzi începuseră să dea rădăcini, aşa că trebui să-şi folosească unghiile pentru a le degaja. Cam mult pentru manichiura ei făcută în după-amiaza aceea.

Când le eliberă, Jace apucă corzile şi trase.

— Atunci cum a fost bunicul?

Nigh se gândi o clipă.

— Cred că moartea lui spune totul. S-a înecat când avea doar douăzeci şi opt de ani. Făcuse un pariu cu un tânăr, că poate să străbată lacul înot, pe sub apă. Toţi au aşteptat să iasă, dar n-a mai apărut. Se pare că s-a agăţat într-o grămadă de cărămizi vechi, ce fuseseră aruncate pe fundul iacului. Tatăl lui le aruncase acolo, pentru ca lacul să aibă nevoie de mai puţină apă pentru a fi umplut, l-a lăsat totul singurului copil, tatăl Annei, care avea doar patru ani. Tinerei lui soţii

nu i-a lăsat niciun ban, dar i-a permis să locuiască la Priory House. N-a vrut să lase în urmă o văduvă bogată. Mama şi copilul sfârşiră prin a locui în câteva camere, doar cu două persoane, care să-i ajute să aibă grijă de toată casa.

— A, dragostea englezească pentru primul născut, rosti Jace trăgând de corzile de viţă, în timp ce Nigh le tăia de pe coloană.

— Să nu o împartă! Asta ţine intactă toată proprietatea. Au! îşi supse degetul unde viţa o lovise peste mână şi o tăiase.

— O să-ţi strici rochia dacă faci aşa ceva, rosti Jace. De ce nu laşi ce ai scris, eu am să citesc mai târziu şi am să te sun.

Nigh îi adresă un mic zâmbet. În primul rând, nu scrisese nimic. Încercarea pantofilor şi a rochiilor, nevoia de a-şi usca oja de pe unghii nu-i lăsaseră timp să scrie ceva, pe care de fapt nici nu voia să-l scrie. În al doilea rând, ar fi murit mai curând decât să treacă pe sub ferestrele de la bucătăria doamnei Browne şi să-i permită astfel să vadă că, la urma urmei, nici nu fusese invitată la cină.

— Nu, e în regulă, rosti ea. A fost o zi cam lungă şi pot să o folosesc ca pe un antrenament.

— Da, ştiu ce vrei să spui. O zi realmente mizerabilă. Ar fi trebuit să vezi ce am citit despre mine în ziar în dimineaţa asta.

Pentru o clipă Nigh se uită la el surprinsă, apoi schiţă un mic zâmbet. Nu era capabilă să râdă tare. Tonul lui fusese mortal aşa că şi al ei trebuia să fie la fel.

— Da, ei bine, îmi imaginez că poţi să te descurci cu orice te murdăreşte.

— Ai dreptate. La început am fost atât de furios încât la tot ce puteam să mă gândesc erau avocaţii, dar apoi m-am calmat şi am hotărât că erau şi alte căi pentru a rezolva problema. Am afişat şase notificări prin oraş, în care spuneam că cel ce a scris articolul primeşte cereri şi interviuri pentru douăzeci şi opt de joburi disponibile la noul Centru al

Fantomei Priory House.

— Doar n-ai făcut asta, şopti Nigh.

— Mi-e teamă că da. Îi zâmbi.

— Cred că-mi vine să vărs, rosti ea.

Jace descheie cămaşa lui transpirată, o scoase şi i-o întinse.

— În acest caz, ar fi mai bine să-ţi acoperi rochia.

Nigh stătea acolo uitându-se la bustul lui gol, la ceea ce părea să fie pogoane de muşchi bronzaţi de soare. Ce făcea toată ziua? Se lupta cu taurii? Este singurul lucru care ar conta pentru un trup ca acesta. El nu spuse nimic, dar îi zâmbi într-un mod atoateştiutor. Nigh luă cămaşa şi privi în altă parte. Să fie blestemată,

dacă îl va lăsa să vadă ce gândea ea despre muşchii lui.

Îşi băgă braţele în cămaşa udă şi un modul în care îi plăcea cum o simte, mirosul ei. Ce poate fi mai ispititor, decât un mascul fierbinte şi transpirat?

Apucă o coardă de viţă şi trase, şi când aceasta nu cedă o tăie, apoi trase şi mai tare.

— Hei, strigă Jace, lasă-mi şi mie ceva de făcut. Şi de unde vine toată această energie? A fost ceva ce am spus eu?

Nigh avu viziunea că e urmărită prin sat de oameni care-i spuneau despre proiectele lor de a face bani la „Centrul Fantomei”.

— Aşa că, ce aţi pus la cale tu şi decedata Ann în această după-amiază? întrebă ea, cu cât mai mult sarcasm putea să-şi pună în vece.

— N-am văzut-o, rosti el în timp ce trăgea de ultima coardă de viţă şi o scotea de pe coloană E supărată pe mine. De fapt, aproape că m-a ucis. Mi-a tăiat răsuflarea, până când m-am învineţit. Încă câteva secunde şi aş fi putut să mă alătur ei.

Nigh încetă să mai taie şi să tragă, pentru a-l privi.

— Să te ucidă? Ţi-a tăiat răsuflarea? Am crezut că ai văzut-o trecând printr-un zid, sau ceva de genul acesta. Sau ai auzit-o. Sau ai avut... Vreo legătură cu ea?

— Bănuiesc că ai putea să-i spui şi aşa. Hai, să

o facem şi pe asta, rosti arătându-i o coloană care era atât de acoperită de viţă, că abia puteai să vezi marmora albă de dedesubt.

Nigh tăie încă câteva minute, aşteptând să continue, dar el nu mai zise nimic.

— Atât? Intenţionezi sau nu să-mi spui mai multe?

— Şi apoi să văd totul în ziarul de mâine? Apropo, poţi să trăieşti din colaborarea cu un ziar aşa de mic?

Nigh deschise gura să-i vorbească despre cariera ei, dar o închise la loc. El avea secrete; ea avea secrete. Doar că ale ei erau cât se poate de publice, dacă s-ar fi obosit să întrebe pe oricine despre ea.

— Nu, n-ai să vezi nimic în ziar. Dacă ar fi aşa, ce mi-ai face?

— Aş face ceva creator, ceva care să semene cu o crimă. Ea aşteptă, dar când el nu mai spuse nimic, se rezemă de coloană şi începu să-şi cureţe unghiile cu vârful foarfecelor. Jace râse. Bine, am văzut-o în circumstanţe neobişnuite şi am vrut să o văd din nou, aşa că am hotărât să… Ei bine, să-i fac curte. Să o ispitesc, să o fac să dorească să mă viziteze din nou.

Nigh începu să taie viţa.

— Mai departe. Nu mă face să te rog. Vorbeşte!

— Când am văzut-o în camera ei, eu…

— Ai văzut-o? Cum ai văzut-o? Nu e transparentă?

— Vrei povestea asta, sau alta?

— Pe amândouă. Vreau să aud fiecare vorbă. De la început.

— Asta va lua ore întregi.

— Nu am nimic altceva de făcut, tu ai? întrebă ea.

— Nimic, rosti Jace în timp ce trăgea de viţa pe care o tăiase Nigh. Nu ţi-e foame, nu-i aşa?

— Sunt leşinată. La urma urmei m-ai invitat la cină.

— Ohoooo! rosti el şi zâmbi în timp ce o privea de sus până jos. Ştia că îşi dă seama la ce se aşteptase ea şi de ce se îmbrăcase aşa. Aşa am făcut? Regret, dar am uitat. Astăzi am avut alte câteva lucruri în minte. Dar, oricum, doamna Browne are o bucătărie plină de alimente. Imediat ce vom termina cu asta şi după ce am spus toată povestea, vom mânca.

Nigh apucă o mână întreagă de corzi şi trase cu putere.

— Munceşte! Vorbeşte! Trage! Există vreo speranţă să fie şi vin la această masă?

— Tot ce există în pivniţă.

— Dacă nu e vorba de coniac, e în regulă. Aşa că începe să-mi spui, de prima oară când ai văzut-o pe Ann.

— De fapt, începu Jace, am avut dreptate în

legătură cu povestea doamnei-tâlhar. Am vrut să te întreb…

Ea îndreptă foarfecele spre el amenințându-l.

— Mă întrebi mai târziu. Acum, vreau să aud tot ce ştii tu, şi tot ce ai făcut tu.

Îl privi cu coada ochiului şi putu să spună că era încântat de vorbele ei. Şi totuşi se întrebă din nou, de ce cumpărase în Anglia o casă uriaşă? Internetul spunea că are o familie mare. Se despărţise de ei? făcuse ceva oribil, care i-a determinat să-l alunge? Sau unul dintre ei a făcut ceva, pe care el n-a putut să-l suporte, aşa că a plecat din ţară? în acest caz, de ce nu a cumpărat un apartament frumos la Londra? Sau dacă voia să stea la ţară, de ce nu a cumpărat o frumoasă micuţă fostă casă parohială, de pe vremea Reginei Anne? Ceva ce putea fi uşor de întreţinut?

Se gândi la asta aproximativ zece minute, apoi povestea lui Jace începu să-i acapareze gândurile. A trebuit să-i amintească de trei ori să continue să taie, pentru că era aşa de atentă la vorbele lui, încât uitase sarcina ce şi-o luase. Ascuns într-o garderobă, ascultându-le pe cele două femei, care erau moarte de un secol? Desigur nu credea o vorbă din ce spunea, dar în mod cert spunea o poveste frumoasă şi gogonată.

9

— Nu pot să-mi văd mâna în faţa ochilor, rosti Jace. Cred că ar fi mai bine să intrăm înăuntru.

— Sigur, rosti calmă Nigh. Mintea ei era plină de povestea pe care i-o spusese. A vorbit cu tine? Cu adevărat a vorbit cu tine?

— Da, rosti el şi puse uneltele în roabă. Crezi că putem să ne găsim drumul pe întuneric?

— Am umblat pe cărările astea, în întuneric, de când…

— Ştiu, de când erai de nouă ani.

— Exact, afirmă ea zâmbindu-i. Uite, ai nevoie de cămaşă. A început să se răcorească.

— Să se răcorească? Aşa îi spui tu? Anglia are trei temperaturi: frig, mai frig şi cel mai frig.

Ea locuise în prea multe locuri, pentru a fi ofensată de vorbele lui.

— Când este destul de frig, ne ducem în Scoţia să ne răcorim. Asta pentru tine înseamnă frig? Lână în august?

Jace chicoti, în timp ce-şi îmbrăca cămaşa.

— Te provoc la fugă spre casă.

— Dă-i drumul, rosti ea şi zâmbi când el o luă la goană.

Nigh nu se grăbi, căută în iarba din jur după pantofii cei noi, apoi încet urmă cărarea întunecată spre casă. Ascultă o clipă, dar nu auzi nimic. Când era copil nu-i plăcea nimic mai mult

decât să se furişeze pe proprietatea Priory House. Totdeauna avusese impresia că domnul Hatch ştia de vizitele ei, dar până în seara aceasta nu şi-a închipuit că şi doamna Browne ştia. De fapt doamna Browne considera că treaba ei era să cunoască treburile tuturor.

Când Nigh ajunse cam la jumătatea cărării, la numai câţiva metri de casă, se ghemui şi intră printr-un desiş de azalee, apoi coti la stânga în unghi ascuţit, până la un bătrân gard viu, din tisă. După alţi câţiva metri de fugă pe teren deschis şi în picioarele goale, ajunse la vechea casă a fântânii. Acum domnul Hatch înmagazina aici uneltele de grădinărit, aşa că spera că va putea totuşi să găsească uşiţa. Nu era uşor în întuneric şi zăvorul probabil se ruginise. Cândva obişnuia să ia ulei din garajul tatălui ei, pentru a menţine zăvorul şi balamalele unse, ca să nu scârţâie.

A avut nevoie de mai mult timp decât când era copil, deoarece acum în faţa uşiţei se afla o movilă de resturi, însă reuşi să tragă de ea destul pentru a o face să scârţâie. A trebuit să se lupte cu pânzele groase de păianjen, care i se lipiră de faţă, în timp ce-şi încălţa pantofii şi se ridica în picioare în vechiul tunel. Când era copil nu s-a temut niciodată de siguranţa oferită de bătrânele bârne ce sprijineau pământul de deasupra capului, dar acum îi era frică.

Bâjbâi în dreapta şi găsi cutiuţa cu lumânări şi chibriturile, pe care le pusese acolo cu mulţi ani în urmă. Oare se vor mai aprinde? La urma urmei Anglia avea o climă aşa jilavă. Probabil că Montgomery a vrut să spună că era umedă, mai umedă şi cea mai umedă, se gândi ea încruntându-se.

— Dacă clima noastră e aşa rea, hai să comparăm grădinile noastre cu curţile americane din spatele caselor, mormăi ea în timp ce aprindea lumânarea. Nu e chiar umed, după câte văd.

Cu prudenţă, îşi croi drum de-a lungul tunelului spre casă, privind suspicioasă grinzile de deasupra capului. Ce idioată sunt că am ales această rută, se gândi ea. Şi a făcut-o doar pentru că un anumit individ a provocat-o la întrecere. Va ajunge în casă mai repede decât ea, dar plănuise să-l surprindă, când va coborî scara principală.

— Unde ai fost? ar spune ea, ca şi cum l-ar fi aşteptat. Dar un joc atât de copilăresc merita să-i pună viaţa în primejdie?

Păşea peste nişte creaturi târâtoare şi bârnele de deasupra capului păreau că trosnesc ameninţător. Copil fiind îi plăcuseră toate sunetele din tunel şi niciodată nu-i fusese frică de ele. Dar pe vremea aceea nu-şi dădea seama de posibilitate unei catastrofe. Dacă vreun copil

al ei va intra într-un tunel ca acesta, va

Se întrerupse când auzi un sunet, pe care nu-l auzise niciodată înainte. Se opri şi ascultă, dar nu se mai auzi nimic deosebit. Se întoarse din nou spre casă. Încă câţiva paşi. Ce ar fi dacă în faţa uşii vechi dinspre casă, ascunsă între lambriuri, ar exista acum o piesă grea de mobilier? Odată s-a întâmplat şi a trebuit să aştepte, până când proprietarii din vremea aceea s-au mutat, înainte de a putea să mai adulmece din nou pe acolo. Nu că ar fi intrat vreodată în casă, când erau oameni înăuntru, dar… Ei bine, poate că a fost odată, dar asta a fost când avea treisprezece ani, iar băiatul de şaptesprezece ani care locuia acolo era superb. El…

Nigh aproape ţipă de uşurare când ajunse la capătul tunelului, apoi cu prudenţă împinse uşa. Te rog fă-o să se deschidă, se rugă ea. Te rog, te rog! Uşa se dădu la o parte cu un scrâşnet puternic, dar nu era îngrijorată de zgomot, pentru că ştia că se deschide în casa unei scări înguste din piatră, în spirală, rămăşiţă de pe vremea când casa fusese mănăstire. Nimeni din casă nu putea să audă balamalele ruginite. Scara ducea direct în sus, până în vârful turnului, la o uşă inteligent mascată în duşumeaua de lemn.

Când ajunse la treptele de piatră, scoase un oftat de uşurare. Nu are să o mai facă. Bârnele acelea erau prea bătrâne pentru a mai risca.

Treptele de piatră spre turn erau murdare şi reci şi Nigh ar fi vrut să nu fi venit prin tunel. Brusc fu conştientă că îi era foarte frig, foarte foame şi era foarte murdară. Tânjea după o cadă plină cu apă fierbinte şi săpun cu parfum de lavandă.

Începu să urce scările, plănuind să părăsească turnul prin uşa ce ducea în dormitorul de creton, când auzi un zgomot în tunel, în spatele ei. A lăsat oare uşa deschisă? A urmărit-o vreun animal prin tunel? Un câine? Un lup?

— La naiba! auzi ea şi rămase cu gura căscată. Nu se poate aşa ceva!

Aplecându-se deschise uşa înaltă de 1,30 în prin care intrase în casa scării şi întinse lumânarea cât mai departe putu. În întuneric văzu o mişcare, apoi Jace Montgomery apăru în raza de lumină.

— Afurisit de periculos, rosti el furios. Cred că jumătate din grinzile astea sunt putrede. Stau în picioare doar din memorie. A fost realmente o prostie din partea ta să intri aici. Şi când te gândeşti că ai mai făcut-o, când erai copil! Tatăl tău ar fi trebuit să pună cureaua pe tine.

Nigh era prea uluită de prezenţa lui, pentru a scoate un cuvânt. Nepăsătoare faţă de ceea ce mai rămăsese din rochia ei, se aşează pe o treaptă de piatră şi ridică ochii, în timp ce el se scutura de pânzele de păianjen.

— Cum…? începu ea.

— Cum te-am urmărit? Strămoşi pionieri. Dar şi pentru că făceai aşa de mult zgomot, ca o cireadă de; bivoli. Mi-a trecut prin cap că, dacă te provoc la întrecere, vei vrea să câştigi intrând în casă pe drumul; tău secret. Se pare că vrei să baţi pe oricine, în orice joc. La naiba, asta însă e o treabă de speriat, i Intenţionez să aduc nişte ingineri, să proptească chestia asta cu nişte oţel bun, american. Să uităm de grinzile astea vechi. O privi. Ar fi trebuit să ai mai mult; bun simţ şi să nu umbli prin aşa ceva. Deci, cum:

Reuşim să ieşim de aici? Nu ştiu cum te simţi tu, dar eu am îngheţat şi mi-e foame.

— În sus pe scări, reuşi ea să spună, încă şocată de frica de tunel şi de urmărirea lui.

El păşi pe lângă ea, trecându-şi un picior lung peste capul ei pentru a ajunge la treapta de deasupra.

— Ei bine, haide. Nu mai sta acolo. Tu ai lumânarea. Vorbind de asta, cred că am să trag şi nişte lumină electrică în tunel.

— Sigur, de ce nu? rosti ea revenindu-şi. Ce spui şi de un bar? Aparat de făcut gheaţă, nişte dozatoare de alcool. Ce zici de un grătar?

— Nu e o idee rea, deşi, cu clima asta englezească, de ce am avea nevoie de un aparat de gheaţă? Deci unde e uşa?

— Am găsit-o când aveam nouă ani, de ce nu poţi sa o găseşti şi tu, la vârsta ta.

— Închipuie-ţi că nu sunt aşa deştept ca tine, rosti el.

Zâmbind, întinse mâna cam până la nivelul genunchiului şi apăsă o mică bucată de fier, ce nu putea fi văzută de la înălţime. Fusese în stare să o vadă bine, când era mai tânără, deoarece atunci era mai scundă.

— Drăguţ, rosti Jace când uşa se deschise şi ei se treziră în camera de creton. Camera Annei. Aproape ca se aştepta să o vadă acolo, dar încăperea era goală, cu excepţia mobilierului pe care Gladys, Mick şi el îl puseseră acolo. Închizând ochii o clipă, inhală puternic. Putea să-i simtă mirosul.

— Întotdeauna mi-a plăcut cum miroase această cameră, rosti Nigh.

Jace o privi tăios, dar nu-i spuse că mireasma plăcută provenea de la Ann Stuart.

— Nu ştiu ce doreşti tu, dar eu vreau să fac un duş înainte de a mânca. O privi semnificativ de sus până jos. Şi Nigh se privi la rândul ei. Rochia era distrusă. Tivul era rupt în trei locuri şi era prea murdară, pentru a mai ajunge vreodată curată. Doreşti baia din dormitorul stăpânului? mai întrebă el, apoi râse de expresia ei. Poţi să o ai pe toată numai pentru tine. Eu am să o folosesc pe asta.

Ea îl privi o clipă.

— Baia Annei.

— Nu ţi-am spus că a intrat cu mine la duş? râse, când Nigh se încruntă. Acum du-te. Caută în dulapurile din dormitor şi ia-ţi nişte haine curate. Am nişte pulovere acolo, pe care poţi să le îmbraci. Ne întâlnim la parter, cât mai repede posibil. Cu asta, aproape că o împinse afară din cameră şi închise uşa în urma ei.

Stând pe hol, Nigh ezita. Era realmente, realmente prostesc din parta ei, dar aproape că se simţea geloasă pe fantomă.

Scutură din cap pentru a-şi limpezi gândurile, apoi se îndreptă spre baia stăpânului. Dacă îşi mai amintea bine, acolo se afla o cadă uriaşă. Spera să fie suficientă apă fierbinte pentru a o umple.

— Ţi-a luat destul de mult timp, rosti Jace când ea intră în bucătărie. Dragostea englezilor pentru cadă!

— Englezii iubesc căldura sub orice formă, rosti ea în timp ce se uita la alimentele răspândite pe masa mare de stejar. Văd că nu m-ai aşteptat. Luă o măslină neagră şi o mâncă, ceea ce nu făcu decât să-i amintească ce flămândă era cu adevărat. În câteva minute se afla la masă îndopându-se şi, cu cât mânca mai mult, cu atât Jace înghesuia mâncare pe farfuria ei.

— Asta ai încercat-o? întrebă el de mai multe ori adăugând încă ceva pe farfuria ei. Dar de

asta ce spui?

— Încerci să mă îngraşi?

— Eşti doar piele şi os. Mai mănânci şi altceva în afară de sandviciuri cu castraveţi?

Era gata să-i spună că se aflase prea des în jeepuri, şofând prin deşert pentru a-l ajuta pe cameraman să care sutele de kilograme de echipament, ca să poată mânca de trei ori pe zi. Dar nu-i spuse. În orice caz, mai bine decât pui prăjit.

— Touche! rosti el zâmbind şi servindu-se cu păstârnac în unt. Deci, ce crezi tu că vrea Ann? o întrebă apoi umplându-i pentru a treia oară paharul cu vin.

Din sublinierea lui „tu”, putu să-şi dea seama că el avea deja propriile lui păreri despre ce voia spiritul neliniştit al Annei.

— Nu cumva vrea să fie înmormântată în terenul sfinţit din curtea bisericii? întrebă ea. Nu asta vor de obicei spiritele care au fost eronat acuzate de sinucidere?

— Deci, noi cum să facem asta?

Nigh coborî privirea, pentru a-şi ascunde zâmbetul. Îi plăcuse cum a spus „noi”.

— Dacă ceva din ceea ce ai povestit e adevărat, atunci cel mai important lucru este să găsim dovezi că nu s-a sinucis. Dacă n-a făcut-o, atunci poate fi îngropată în teren consacrat pentru asta. Dar tu ce spui? Ce crezi tu că vrea?

— Treaba cu înmormântarea a fost şi prima mea idee, dar nu ştiu… Uneori cred că mai e ceva. În viziunea pe care am avut-o, când am văzut-o cu vara ei, am avut impresia că era destul de înfiptă.

— Înfiptă?

— Impertinentă. Obraznică, cred că aşa spuneţi voi britanicii. Părea realmente să se cunoască bine pe ea însăşi. Ştia ce ar fi fost viaţa ei, dacă nu s-ar fi măritat şi privea realist viitorul ei cu prefăcutul Danny Longstreet. Mă întreb cum era el?

— Probabil la fel ca urmaşul lui.

Jace se opri, cu mâna întinsă după o bucată de pâine – făcută în casă, ca toate chiflele din grâu şi miere.

— Vrei să spui că încă mai există în sat cineva din familia Longstreet?

— Numai unul. Cei mai mulţi s-au mutat în altă parte.

— Deci, acesta cum e?

— Suntem de aceeaşi vârstă şi am mers la şcoală împreună. Foarte frumos, afirmă Nigh privindu-l intens pe Jace. Arată ca Superman dar mai scund, cu un păr negru lucios, ochi albaştri şi un trup tot numai muşchi. E proprietarul unui atelier de reparat maşini. E mai jos pe o stradă lăturalnică, aşa că probabil nu l-ai văzut; se numeşte „Longstreet’s”.

— Un tip frumos, care se descurcă, dar presimt că mai există şi un „dar”.

— Exact. E un derbedeu. Fetele îl plac. Nu te uita aşa la mine. Mie îmi plac bărbaţii care ştiu să lege două vorbe. Fetelor cărora le place, să spunem, numai partea fizică a dragostei, se ţin după Gerald. Problema lui reală este că le vrea pe toate femeile, tot timpul, sau cel puţin trei deodată.

— Atunci nu e un tip prea fidel, rosti Jace.

— Deloc. Dar ce spui de tine?

— Ce e cu mine? întrebă Jace.

— Tu eşti un tip fidel?

— O da. Un bulldog absolut. O femeie, şi atâta tot.

— Aha. Şi cine e femeia?

— Acum e Ann Stuart. Tu ce legătură ai cu ea?

— Nu cred că am, cu adevărat. Mama spunea că suntem rude, dar nu văd cum. Cred că mama era atât de oripilată de măritişul cu un om cu numele Smith, încât mi-a dat cel mai insuportabil nume pe care şi l-a imaginat. Aşa m-am trezit eu, Nightingale. Probabil că l-a citit dintr-o carte despre Priory House.

— Numele ţi se potriveşte, pentru că te învârteşti pe aici în întuneric, ca o pasăre de noapte.

— Hmmm. Ai spus că am făcut mai mult zgomot decât… Ce era? O cireadă de bivoli.

Jace zâmbi şi îi umplu din nou paharul.

— Poate nu chiar aşa de mult. În mod cert, poţi să te strecori prin nişte locuri aşa mici! Am crezut că o să rămân înţepenit în uşiţa aia, din casa fântânii. Crezi că Hatch ştie de locul acela?

— Cred că domnul Hatch cunoaşte fiecare centimetru din această proprietate. Trebuie că a văzut pământul zgâriat de uşă, când eram copil.

— Sper că a cercetat grinzile alea, cât de putrede sunt.

— Şi eu sper. Nigh goli ultimul pahar de vin, apoi îşi împinse scaunul. E târziu, aşa că mai bine aş pleca. Când se ridică, trebui să se apuce de marginea mesei pentru a-şi menţine echilibrul.

— Da, adevărat. Deci să te urc într-o maşină şi să te las să conduci, rosti Jace. Haide, poţi să dormi în oricare din jumătatea de duzină de paturi din această casă supradimensionată şi neîncălzită. Ce dormitor vrei?

— Camera Annei, desigur. Îşi duse mâna la cap. Era ameţită şi… Ei bine nu i-ar fi păsat dacă acest bărbat frumos ar fi atins-o.

— Nu. Camera Annei e a mea.

— Eşti îndrăgostit de ea, nu-i aşa? întrebă Nigh continuând să se ţină de masă.

— Da, sunt, afirmă Jace cu sarcasm, dar şi amuzat. Tânjesc după o femeie care a murit acum peste o sută de ani.

— O sută douăzeci şi opt, pentru a fi corecţi. Nigh 2 făcu un pas şi aproape căzu. Cred că sunt beată.

— Foarte beată, afirmă Jace apoi se apropie şi îi; înconjură umerii cu braţul. Ş

— Ohooo, ce drăguţ, rosti ea ridicând ochii la el şi zbătându-şi genele. Nu e deloc neplăcut să te privească cineva, domnule Montgomery.

— Nici pe tine, afirmă el, dar nu se uită la ea în timp ce o conducea spre scară.

— Dacă mie îmi place de tine şi ţie îţi place de mine, de ce nu

— Sper să nu-ţi aminteşti de asta mâine dimineaţă. Pune-ţi piciorul pe treaptă. O, ce fată bună! Acum celălalt picior. Bravo. Următorul.

— Deci, de cine eşti îndrăgostit? întrebă Nigh. Vreau să spun de cineva viu.

— Nu sunt îndrăgostit de nimeni viu, rosti blând Jace.

— Dar oricine are nevoie de cineva pe care să-i iubească, adăugă ea, lăsându-se pe braţul lui, în timp ce o conducea în sus pe scări.

— Da, aşa e.

— Atunci, de ce nu ai pe nimeni?

— Nici pe degetul tău nu văd verighetă. Deci pot să te întreb acelaşi lucru?

Nigh scoase un suspin adânc.

— Bărbaţii nu-mi suportă cariera. Sunt geloşi. Eu sunt mai bună în meserie decât ei. Fără frică.

Aşa m-au numit, în faţă. L-am auzit. Ei cred că sunt nebună. Şi sunt măcinaţi de ambiţii. Dar ştii ceva? întrebă ea sub influenţa băuturii.

— Ce?

— Spun asta, cum spun că strugurii sunt acri. Nu m-am culcat cu ei. M-am păstrat în mare stimă.

— Adevărat? întrebă Jace zâmbind. Aproape am ajuns.

Ea se opri pe scară şi-l privi.

— Adevărat. În mare stimă, asta e ceea ce am. Şi de asemenea am un punct de plecare scăzut pentru schimbări.

— Sunt încântat să aflu. Dacă ai încerca să o facă să mai urce două trepte, dar când nu voi, sau nu putu, o ridică în braţe şi o cără până pe palier, apoi pe hol până la dormitorul stăpânului, unde o puse pe un scaun, pentru a aşterne patul.

— Dacă aş fi Ann, aş vrea pe cineva pe care să-i iubesc, rosti Nigh. N-aş bântui o casă, pentru a face ca putredul meu cadavru să fie îngropat la cimitir. Ştii ce cred?

— Ce? întrebă el în timp ce lua cuvertura

— Cred că nu contează unde pun oamenii cadavrele, sau ce fac cu ele pe pământ. Cred că ţine de Dumnezeu să aranjeze toate astea. Şi în afară de asta, cine hotărăşte care pământ e sfânt şi care nu? Despre un om, unul dintre oameni, se spune aici că e sfânt, dar sub copacul de colo nu

e. Are vreun sens?

— Nu, deloc. Jace stătea în faţa ei. Poţi să te ridici singură, sau ai nevoie de ajutorul meu?

— Ajutor, rosti ea. O mulţime de ajutor.

Zâmbind, Jace se aplecă, o înconjură cu braţele şi o ajută să se ridice.

Pentru o clipă, Nigh se sprijini de el – şi Jace o ţinu strâns. A fost doar o secundă, dar a fost şi ea a simţit-o.

— Îţi place de mine, nu-i aşa? şopti lipită de pieptul lui.

Brusc, o împinse la o depărtare de un braţ.

— Da, îmi place de tine. Trebuie că sunt masochist, după ceea ce ai scris despre mine, dar îmi place.

— N-a fost vina mea, rosti ea urcându-se în pat. Lewis şi Ray au făcut-o, pentru a se răzbuna. L-am bătut pe Lewis când aveam şase ani.

— Adevărat? rosti Jace râzând pe înfundate, în timp ce trăgea cuvertura peste ea.

— Lewis şi Ray mi-au spus lucrurile alea oribile despre tine. L-am crezut. Am scris pentru ziarul lui

Ralph. El n-a vrut să tipărească, dar eu am spus că satul are nevoie să fie salvat.

Jace se aşează pe pat lângă ea.

— Ziarul lui Ralph? Doar nu lucrezi acolo?

— Nu. Ochii i se închideau. Am făcut asta când eram copil, dar acum nu. Acum zbor.

— Zbori chiar în clipa asta, afirmă el în timp ce o privea cum închide ochii şi adoarme.

Stinse lumina şi părăsi camera, închizând uşa în urma lui. Pentru o clipă se sprijini de toc şi închise ochii. Îi plăcea de ea. O plăcea foarte mult. Era prima femeie pe care a întâlnit-o şi i-a plăcut, de când Stacy a plecat.

— Ce faci, Montgomery? se întrebă el cu glas tare. Ştia că în seara aceasta a testat-o. Dar de ce am testat-o? se întrebă pe sine însuşi.

Îşi aduse aminte că a invitat-o la cină. Când a făcut-o, i-a venit să-şi tragă una, dar era prima persoană pe către a întâlnit-o şi cu care vorbise cu adevărat. Văzând căsnicia fericită a Emmei şi a lui George Carew şi văzând felul în care Gladys şi Mick nu puteau să-şi ţină mâinile departe unul de altul, aceasta l-a făcut să fie conştient de singurătatea pe care o simţea, fiind într-o ţară străină şi singur.

Apoi a întâlnit-o pe această tânără frumoasă, cu gura ei atoateştiutoare şi un simţ al umorului lipsit de respect şi, în ciuda faptului că tocmai aruncase cu gunoi în el, ar fi vrut să stea în mica ei bucătărie toată ziua. În mod cert era mai bine decât să fie cu doamna Browne şi neîncetatele ei lamentări.

Înainte de a se putea opri, descoperise un motiv ca ea să vină acasă la el şi o invitase la cină – fără să fie de fapt o invitaţie la cină. Nici

măcar nu-i spusese ora!

Pe la şase, după o zi petrecută citind mai multe despre istoria satului Margate, fusese aşa de neliniştit, încât a trebuit să se apuce de ceva greu din punct de vedere fizic pentru a se linişti, aşa că a atacat ceea ce Hatch numea „rotonda de piatră”, pavilionul.

Când Nigh a apărut, îmbrăcată în rochia aceea incredibil de sexy şi cu tocuri înalte, ce o făceau să se bălăbăne când mergea, fu obligat să continue să muncească. S-a gândit că, dacă se opreşte şi ia masa cu ea, dacă i-ar vede faţa drăguţă la masa luminată de lumânări, ar fi sfârşit prin a o duce în pat. Dar încă nu era pregătit pentru aşa ceva.

În afară de asta, reflectă el cu un zâmbet, după trei ani de celibat, dacă ar merge în pat cu o femeie… Nu-i plăcea să se gândească ce s-ar putea întâmplă.

Acum intră în dormitorul de creton, camera Annei, cum îi spunea Nigh. Zâmbi aducându-şi aminte gelozia din glasul ei. L-a făcut să se simtă bine. Se uită în dressing, dădu la o parte pantofii şi scoase una din scândurile duşumelei. Ascunsese sub scândură fotografia lui Stacy. Ţinând-o în mână, o aduse la lumină şi se uită la faţa pe care o iubise atât de mult.

Oare a făcut ce trebuia? se întreba el. Poate că ar fi trebuit să facă ceea ce i-au spus toţi:

„Continuă-ţi viaţa”. Întotdeauna a spus că nu avea viaţă pe care să o continue, dar în ultimile ore a văzut că existau posibilităţi. Văzuse... Ezită. Era pentru prima oară în trei ani, când îi trecu prin minte că poate exista viaţă şi după Stacy.

Puse fotografia înapoi în gaură, apoi cu grijă repuse vechea scândură înapoi, după care îşi puse pantofii la loc.

Se dezbrăcă, apoi, dintr-un impuls, făcu un duş rece rapid, îşi puse o pereche curată de pantaloni de trening şi se băgă în pat stingând lumina.

Luna îşi trimitea razele prin ferestre, chiar pe locul de lângă geam. Se uită în jurul camerei şi văzu bucata îngustă de lambriu, despre care acum ştia că are în spate o uşă secretă. Ascunzătoarea era ingenioasă şi bine mascată. N-ar fi găsit-o niciodată, şi dacă ar fi fost făcut prizonier în cameră.

Gândul la asta îl făcu să se gândească la Ann şi chiar la doamna-tâlhar – dacă a existat vreodată. Au fost prizoniere în camera asta?

— Ai dorit să faci orice pentru a ieşi de aici? o întrebă cu glas tare pe Ann. De aceea voiai să te măriţi cu un tip ca Danny Longstreet? Cu jumătate din IQ-ul tău, probabil râgâia la masă. A fost o evadare, sau a fost o schimbare? Sau n-a fost decât emoţie? rămase tăcut un moment, dar

nu auzi nimic. Nu că s-ar fi aşteptat la ceva. Ştia că Ann era supărată, pentru că a încercat să-i recreeze camera. Privi în jur şi văzu micile flacoane de pe masa de toaletă, văzu portretul verişoarei ei Catherine deasupra căminului. Zâmbea uşor, dar Jace tot avea impresia că vede tristeţe în ochii ei. Tu ştii, nu-i aşa, că emoţia dispare. Cunosc oameni ca Danny Longstreet, toată lumea îi cunoaşte. Le place noutatea. Ar fi fost bun până se obişnuia cu tine, apoi s-ar fi întors la celelalte femei ale lui.

Jace rămase liniştit ascultând, sperând că va auzi ceva, dar casa era tăcută. Simţindu-se ca un nebun, se întoarse pe o parte şi închise ochii. Nu era beat, dar băuse suficient vin pentru a-l face să doarmă. Nigh era doar la o cameră depărtare şi asta îi plăcea. Zâmbind, se cufundă într-o stare de jumătate adormit, pe jumătate treaz.

— M-a iubit, auzi el. Danny m-a iubit.

— Nu-l acuz, şopti Jace.

Şi exact când a adormit, auzi vocea adăugând:

— Aşa mi-a spus.

10

Jace şi Nigh stăteau la masa din bucătărie devorând uriaşul mic dejun pe care doamna Browne îl pregătise ranchiunoasă pentru ei. Jace a coborât primul şi a făcut tot ce a putut ca să-şi

pregătească menajera pentru faptul şocant că o femeie îşi petrecuse noaptea în casă cu şi. Numai că nu „cu” el, ci... Jace îşi dădu ochii peste cap, exasperat de el însuşi, că se lăsa intimidat de femeia aceasta.

Dar Doamna Browne nu era genul pe care să-l împaci uşor. Când Nigh intră în bucătărie, doamna Browne se gârbovi, până când lui îi fu frică că s-ar putea frânge. Prăji a doua farfurie de ouă cu şuncă, apoi părăsi bucătăria, ca şi cum nu putea să suporte să fie în aceeaşi cameră cu o femeie ca Nigh.

— Oare la fel s-ar purta cu oricare femeie, care şi-ar petrece noaptea aici? întrebă Jace. Sau e aşa doar cu tine?

— În special cu mine. Nu-mi aprobă meseria. Crede că e ceva prea „impertinent” şi nu e treabă de femeie adevărată.

— A, meseria ta. Şi ce faci de fapt?

Nigh începu să-i spună, apoi se opri.

— Speolog amator.

Jace chicoti.

— Ar fi mai bine să mănânci tot. N-o să primim prea multe la prânz.

Nigh mâncă o bucată de pâine prăjită înmuiată în gălbenuşul moale şi galben, apoi întrebă:

— Noi?

— Numai în caz că nu ai altceva de făcut. Dacă intenţionezi să devii asistenta mea de

investigaţii… Se foi pe scaun. Apropo, ce salariu vrei?

— Nimic. Să aflu informaţii despre această casă, va fi o răsplată suficientă. În momentul în care îi scăpară cuvintele, Nigh ştiu că a greşit. Ce ar putea crede, că făcea asta pentru că se îndrăgostise de el? Dar nu mai spuse nimic, în dorinţa de a vedea cum reacţionează el.

Jace fu gata să spună ceva, dar se opri. Se încruntă uitându-se în farfurie.

— Nigh, începu el încet. Despre ezită. În ce ne priveşte pe „noi”. Nu pot… vreau să spun, nu vreau să crezi

Ea i-o reteză.

— Nu vrei să cred că tu eşti premiul ce mi se oferă? Domnule Montgomery, e clar că trebuie să-ţi supraveghezi ego-ul. Ştiu că aseară eram beată şi sunt sigură că am făcut un pas spre tine, dar fac paşi şi spre unele felinare când sunt beată – ceea ce explică de ce de obicei sunt aşa cumpătată la băutură, scuze pentru tot ce am făcut.

— Nu ai făcut nimic, rosti el repede. De fapt, eu am fost cel care am făcut – sau n-am făcut – nimic. Am vrut doar să spun că există situaţii în viaţa mea care… Se opri şi nu mai spuse nimic altceva.

— Sunt încântată că am lămurit asta, rosti Nigh, dar nu putea să-şi reţină furia din glas.

Înţeleg că eşti depăşit. De acum înainte, mă voi ţine departe de băutură. Acum, ne ocupăm de ce ne interesează pe amândoi, istoria acestei case?

— Sigur, în regulă, rosti Jace. Se simţea prost, în legătură cu ce credea ea, prost că nu-i spunea adevărul. Dacă ar fi avut puţin bun simţ, ar… Ce? Se va duce acasă în State şi va uita de tot?

O privi în vârful capului.

— Nu sunt sigur, dar cred că noaptea trecută Ann mi-a vorbit.

— Şi ce a spus? Să intri într-un program de dezalcoolizare?

— Nu, dar mi-a sugerat să te trimit pe tine, rosti el solemn. Nigh rupse o bucată de pâine şi i-o aruncă în cap. El se aplecă, aşa că nu-l nimeri. Acum, înţeleg ce simţea Lewis.

— Lewis? rosti Nigh înspăimântată. Te rog spune-mi că nu am vorbit despre Lewis azi noapte.

— L-ai bătut când aveai şase ani.

Nigh gemu.

— Să nu mă mai laşi niciodată să beau. Te rog. Inspiră adânc. Ce a spus Ann cu adevărat?

— Eram aproape adormit, dar cred că a spus că l-a iubit pe Danny Longstreet.

— Mai mult decât pe toţi ceilalţi peţitori ai ei? Biata Ann, a stat închisă în casa asta toată viaţa. Când era copil, sătenii obişnuiau să se întrebe ce e cu ea. Îşi închipuiau că s-ar putea să fie

diformă.

— Şi de fapt era chiar drăguţă. Când am văzut-o…

— Când erai ascuns în garderobă?

— Exact. Când eram ascuns în garderobă, se plângea că nu e aşa drăguţă ca vara ei Catherine. Dar standardele de frumuseţe se schimbă. Astăzi, Catherine ar comanda pilule de slăbire, dar Ann ar fi manechin.

— Cam greu să fie manechin.. Nu era destul de înaltă. Ea… Nigh se opri pentru că un bol de faianţă cafenie căzu de pe raft pe bufet şi apoi se sparse cu zgomot de pardoseală. Nigh se uită la Jace şi el se uită la ea. Alt gând, rosti Nigh cu grijă. Cred că Ann a fost la fel de frumoasă ca oricare model de astăzi. Jace îi aruncă o privire, pentru a-i face cunoscut că trebuie să fie atentă la ce spune. Împreună, începură să adune cioburile. Deci, Ann l-a iubit pe Danny Longstreet, continuă Nigh în timp ce mătura cioburile într-un vas ţinut de Jace. L-a iubit cu adevărat. Când Jace nu răspunse, ea îl privi şi văzu expresia fixă de pe faţa lui. Ce e?

— Am greşit. Ann n-a spus că l-a iubit pe Danny, a spus că Danny a iubit-o pe ea. Că aşa i-a spus. Aruncă cioburile în găleata de gunoi, apoi se aşează din nou la masă. Impresia ta se bazează pe acel Longstreet de astăzi, pe care îl cunoşti tu. Poate că Danny era altfel.

— Îmi bazez impresiile pe faptul că registrul parohial spune că o fată din sat a dat naştere copilului lui Danny Longstreet, la câteva luni după moartea Annei.

A lăsat-o grea, în timp ce era logodit cu Ann. Asta era dragoste adevărată?

Jace o privi cu interes.

— Ai făcut ceva cercetări, nu-i aşa? Atunci spune-mi, ce s-a întâmplat cu Danny?

— A murit căzând de pe cal, la patru ani de la moartea Annei. N-a fost însurat niciodată.

— A mai avut şi alţi copii?

— Doar cel de care am aflat. Fata nu era măritată cu Danny, dar i-a dat bebeluşului numele de Longstreet. Gerald, cel din sat, e urmaşul acestui copil.

— Dacă i-a dat bebeluşului numele de Longstreet, trebuie că Danny a fost de acord, nu-i aşa? Nu s-a însurat cu ea, dar a trebuit să admită că bebeluşul era al lui, rosti Jace.

— Şi probabil că i-a şi sprijinit cât a trăit. Tatăl lui Danny era bogat.

Jace se gândi o clipă.

— Cu scrisorile Annei ce s-a întâmplat? Cei din epoca victoriană nu aruncau nimic.

Poate că se află la bibliotecă şi am putea

— Arse, afirmă Nigh. După moartea Annei, tatăl ei a ars tot ce i-a aparţinut.

— Toate scrisorile? Poate că i-a scăpat ceva.

Poate că în podeam putea găsi ceva.

— Arthur Stuart nu numai că a ars toate scrisorile fiicei lui, dar a ars tot ce-i aparţinuse: A fost furios, când fiica lui s-a sinucis în ziua nunţii ei. A aruncat jos tot mobilierul şi toată îmbrăcămintea, după care le-a dus în spate şi le-a dat foc. Nici măcar nu le-a donat organizaţiilor caritabile. Vicarul local a ţinut un jurnal şi eu l-am citit. Tot satul s-a adunat să vadă focul. Arthur Stuart a spus că fiica lui se prăjeşte în iad şi tot acolo trebuie să fie şi toate bunurile ei.

— Ce om drăguţ! rosti Jace. Nu e de mirare că Ann a vrut să se mărite cu cineva cu jumătate din IQ-ul ei, doar ca să scape de el.

— Şi nu e de mirare, dacă l-a iubit. Poate că i-a fost necredincios, dar avea un suflet suficient de generos, pentru a permite ca fiul lui nelegitim să-i poarte numele. În 1870, era ceva neobişnuit.

— Mă întreb de ce nu s-a însurat cu mama copilului său? întrebă Jace.

— N-ai spus că era îndrăgostit de Ann?

— Ştiu că eşti sarcastică, afirmă Jace, dar se poate să fii îndrăgostit de o persoană şi să te culci cu altcineva.

— Vorbeşti din experienţă? întrebă Nigh tachinându-l.

Jace o privi cu duritate.

— Nu, rosti el într-un fel care o făcu să înceteze să mai zâmbească şi privi în lături.

Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. Mâncarea ce rămăsese pe farfurii se răcise şi nu mai era apetisantă.

Ea se ridică.

— Cred că am să urc şi... Începu Nigh gândindu-se să se spele pe dinţi şi să se îmbrace cu ceva, care să i se potrivească mai bine decât uriaşa salopetă a lui Jace, dar apoi îşi aduse aminte că nu avea nimic cu ea. Cred că trebuie să mă duc acasă. Poate putem să ne întâlnim mai târziu şi...

Doamna Browne intră în bucătărie ca o furtună şi, după expresia fericită de pe figura ei, se vedea că are nişte noutăţi grozave.

— Tot satul te caută, i se adresă lui Nigh cu o voce plină de veselie.

— Pe mine? Ce vor de la mine?

— Să depună cereri pentru serviciu, desigur. Există şi doi tineri, care au venit de la Londra. Sunt psihanalişti. Îţi citesc gândurile. Îţi spun la ce te gândeşti şi ce ţi se va întâmpla. Au spus că astăzi vor veni şi alţi oameni de la Londra, aşa că trebuie să-şi pregătească aparatele.

Nigh se aşează din nou.

— Aparatele?

— O, da. Aparate de depistat fantome. Au apărut şi la televizor. Au mici aparate şi camere de fotografiat, tot felul de lucruri. Vor să-i facă fotografii doamnei din casă. Vor să înregistreze

bocăniturile de potcoave de pe scări.

— Şi toţi vor să mă vadă pe mine? întrebă Nigh cu mintea plină de imagini oribile.

— Tot oraşul ştie că tu eşti cea care trebuie văzută.

Încet, Nigh se întoarse şi-l privi pe Jace, care stătea în picioare lângă uşă, cu o expresie încrezută pe figură.

— Tu ai făcut asta.

— Nu, răspunse el rânjind. Tu însăţi ai făcut-o. Tu ai inventat Centrul Fantomei. A fost mai bine să le spun să vorbească cu tine, nu cu mine.

— Sunt cam douăzeci de maşini parcate în faţa căsuţei tale, rosti doamna Browne. Nimeni din sat nu mai poate trece pe acolo. Clive distribuie bonuri de ordine. A spus că dacă continuă în felul acesta, vom avea destui bani să reparăm acoperişul bibliotecii. Doamna Wheeler a stat treează toată noaptea întocmind o broşură despre fantomele de la Priory House şi doamna Parsons a tipărit-o. Acum sunt pe cale să o vândă cu cinci lire bucata..

— Cinci lire? rosti Nigh uluită.

— Suntem în secolul douăzeci şi unu şi e inflaţie, să ştii. Ei bine, acum, voi doi plecaţi de aici. Trebuie să coc câte ceva pentru ceainărie. Cu toţi vizitatorii din sat, totul se mănâncă.

Simţindu-se ca lovită cu o bâtă, Nigh se îndreptă spre uşa bucătăriei, apoi se întoarse.

— Doamnă Browne?

— Da, ce este? întrebă aceasta nerăbdătoare.

— Dacă oamenii au venit pentru fantomele de la Priory House, de ce nu se află aici, la această casă? De ce nu bat în porţi?

— Le-am spus adevărul, că aici locuieşte un american. Nigh nu înţelese ce voia să spună. Se uită la Jace, el însă ridică din umeri. Îşi întoarse din nou privirea spre doamna Browne. Arme, reluă aceasta gândindu-se că atât Jace cât şi Nigh sunt cam idioţi. Legea americană spune că fiecare om din ţara aceea trebuie să aibă o puşcă.

— Adevărat, rosti serios Jace. E în constituţia noastră: avem dreptul să purtăm arme. Legea a fost scrisă special pentru a-i putea împuşca pe englezi.

Doamna Browne îşi puse mâinile în şold.

— Ei bine, pe mine niciodată! îngână ea.

Jace şi Nigh ieşiră fugind din cameră şi erau deja sus, în dormitorul stăpânului, când îşi permiseră să izbucnească în râs.

11

— Mă simt ca un clown, rosti Nigh şi chiar şi ei i se păru că e prea irascibilă, ca un copil bosumflat. Îşi ridică pantalonii de trening, ce atârnau pe ea, pentru a nu călca pe ei. Partea de

jos a pantalonilor avea manşete elastice, iar mijlocul îi era legat cu un şiret, dar între aceste două extreme existau zeci de metri de material ce atârna pe ea. Şi bluza era la fel. Când se apleca, gulerul i se depărta de trup, încât putea să vadă până jos, duşumeaua. Nu era deloc sexy. În ce priveşte încălţămintea, tot ce avea erau noii ei pantofi cu tocuri înalte, acum distruşi. În picioare avea o pereche de şosete de sport, ale lui Jace.

Acesta o privi, dădu din cap şi apoi îşi întoarse privirea spre ecranului laptop-ului.

— La să vedem, ce mai avem?

Nigh stătea pe scaunul de la fereastră din dormitorul de creton. Afară începuse să plouă, aşa că Jace aprinsese focul. Camera era confortabilă şi caldă, una peste alta minunată. Dacă circumstanţele ar fi fost altele, s-ar fi distrat de minune. Poate că era puţin ciudat că ea şi Jace se aflau într-un dormitor, dar fusese aranjat să arate ca dormitorul Annei, aşa că Nigh îşi spuse că şi asta face parte din investigaţie. Ceva era însă greşit. Nu putea să pună degetul pe motiv, era doar o senzaţie. De nenumărate ori viaţa ei depinsese de faptul că se luase după senzaţiile ei pozitive şi aceasta era una din situaţii.

— Ce vrei de fapt să dovedeşti? întrebă Nigh, cu un ton puţin mai agresiv decât intenţionase.

— Cred că am putea să începem să dovedim faptul că Ann nu s-a sinucis, rosti Jace.

— Cum putem să aflăm ce s-a întâmplat acum o sută douăzeci şi opt de ani? Dacă Ann a lăsat vreun bilet, acesta a fost distrus de tatăl ei. Dacă a scris scrisori sau a ţinut un jurnal, şi acestea au fost distruse.

— Ce spui de cei cărora le-a scris? Poate că au păstrat ei scrisorile, rosti Jace.

— Şi dacă citim scrisorile Annei, ce aflăm? Că a vrut să se mărite cu Danny Longstreet? Poate că vom afla şi că Danny a vrut să se însoare cu ea. Dar ştim deja toate acestea. Cum am putea să aflăm ce s-a întâmplat, în cele câteva minute dinaintea morţii?

— Să fii îndrăgostit nu opreşte pe cineva să se sinucidă, rosti blând Jace, apoi o privi. Ce am face, dacă am dovedi că Ann a fost ucisă? Am avea dreptul să-i mutăm oasele în curtea bisericii? Nu sunt sigur, dar fac pariu că, dacă vorbeşti cu vicarul, le-ar muta chiar acum.

— Probabil, afirmă Nigh privind pe fereastră.

Jace îşi puse laptop-ul pe pat şi se duse lângă ea.

— Vrei să te duc acasă? întrebă el.

— Şi toţi oamenii să vină să bată la uşa mea cerând să le iau interviuri.

— Eşti realmente furioasă? Este ori eu ori tu şi de fapt tu ai început, mai spuse Jace. Eu cred; …

Ea ridică ochii la el.

— Nu, cu oamenii ăştia pot să mă descurc. Altceva e. E ceva în legătură cu această cameră. Nu cred că Ann doreşte să fiu şi eu aici. Poate că e şi ea îndrăgostită de tine, la fel cum eşti tu de ea.

— Nu sunt… începu Jace, apoi întinse mâna să-i atingă părul, dar şi-o retrase. Deci, unde e turnul acela, care de obicei găzduia hainele doamnei-tâlhar?

— Bună idee! rosti ea apoi plecă de la fereastră şi brusc călcă pe trening. Jace o prinse înainte de a cădea pe jos, dar repede îi dădu drumul. Le luă un minut pentru a deschide vechea uşă. Era mai uşor să se deschidă dinspre tunel. Odată ce ieşiră din dormitorul Annei, Nigh se simţi mai bine. Suspină de uşurare şi pentru o clipă se sprijini de peretele de piatră. Tu poţi să o vezi, dar eu cred că pot să o simt. E frustrată dintr-un motiv oarecare şi eu pot să-mi dau seama. Nu cred că facem ceea ce vrea ea de la noi. Se uită la Jace în lumina lumânării. Sau poate că Ann e supărată că răpesc din timpul tău.

— Dacă există ceva pe lume pe care să-l ştie cineva, este atunci când e iubit, rosti Jace. Nu exprimând cuvinte, ci realitatea. Sunt sigur că aş şti, dacă Ann sau altă femeie ar fi îndrăgostită de mine. Ea nu e.

— Atunci pentru ce toate astea? întrebă Nigh

privindu-l. De ce ţi se arată ţie? După toate cercetările mele, n-am auzit niciodată pe nimeni să o fi văzut pe Ann.

— Da. Toţi care au locuit aici au văzut o fantomă. Dar şi-au închipuit că e criminala şi au întins-o. Eu nu cred că pe doamna-tâlhar au văzut-o; eu cred că era Ann. Dar din câte am auzit, singurii care au putut realmente să comunice cu ea au fost copiii.

Nigh începu să urce scara. Prin şosetele subţiri simţea cât de reci erau pietrele treptelor, dar era bine să-l aibă pe Jace alături. Fusese pe această scară de sute de ori, dar întotdeauna singură şi când era copil. Oare Ann Stuart o căutase când era mică?

— Dacă tu eşti primul adult la care a putut să ajungă şi nu faci ceea ce vrea, poate că de asta e frustrată. Se uită din nou la el. Dacă o mai vezi, asigură-te şi întreab-o ce vrea să faci.

— Eu bănuiesc că vrea să găsim fantoma lui Danny Longstreet şi să i-o aducem, pentru a putea să zboare împreună spre paradis, rosti Jace zâmbind.

Nigh nu mai spuse nimic, tot restul drumului pe trepte în sus, şi nici Jace.

În vârful turnului era o cameră rotundă, cu un diametru cam de 3 în. În cameră exista un scaun vechi şi pervazul ferestrelor era plin de mici obiecte decorative: un cuib de pasăre, trei scoici

marine, o piatră dungată şi o mulţime de frunze uscate.

Jace era sigur că obiectele fuseseră puse acolo de Nigh, când era copil.

— Camera de joacă a unei fetiţe, rosti el luând în mână obiectele şi privindu-le. E uluitor că nimeni n-a ştiut că veneai aici.

— Cred că Hatch ştia, dar nimeni altcineva. Părinţii mei n-au ştiut. Şi, desigur, casa a fost goală în cea mai mare parte a vieţii mele.

— Când ai fost ultima oară aici?

— În ziua în care a murit mama. Toată lumea voia să-şi arate simpatia faţă de mine, dar eu nu voiam decât să fiu singură. Acesta e unicul loc unde puteam să evadez şi nimeni să nu mă găsească. Am stat o zi întreagă şi când am coborât, am putut să le fac faţă. Pentru că Jace nu spuse nimic, se întoarse spre el. Ţie ţi-a murit cineva apropiat?

— Da, rosti el sec şi scurt, în mod cert nedorind să spună mai multe.

— Această moarte a avut ceva de a face cu casa asta şi cu motivul pentru care vrei să o găseşti pe Ann?

Jace o privi şi părea că se gândeşte ce anume să-i spună. După o vreme, se uită iar afară pe fereastră şi afirmă:

— Da, a avut. Nigh era gata să pună mai multe întrebări, dar el se întoarse spre ea cu o figură

încruntată. Asta e tot. Asta e tot ce-ţi pot spune şi, dacă vrei să-ţi menţii această aşa zisă slujbă, să nu-mi mai pui alte întrebări. Mi-e frig. Am să cobor. Se întoarse şi porni pe scară în jos.

În spatele lui, Nigh zâmbea. Se simţea ca şi cum tocmai câştigase un premiu. Îi străpunsese armura! făcuse o gaură mică, dar o va mări.

Dacă ar fi ştiut să fluiere ar fi fluierat, în timp ce cobora zburdând bătrânele trepte, iar când ajunse în camera de creton zâmbea.

— Am avut dreptate. Trebuie să-l găsim pe Danny Longstreet, rosti Jace.

— Vrei să spui mormântul lui?

— Ultimul loc de reşedinţă, sau locul la care a ţinut. Ceva despre el. Avem nevoie să-l găsim.

— Bună idee, zise Nigh. Dar ce te face aşa îndârjit, în legătură cu asta?

— Asta. Răsuci laptop-ul, ca ea să poată vedea ecranul. Cu litere mari şi roşii era scris: Găseşte-I pe Danny Longstreet.

Nigh îşi masă braţele, pentru că i se făcuse pielea de găină.

— Bănuiesc că e suficient de clar.

— Ce ştii tu despre el, altceva decât despre moartea lui şi fiul nelegitim?

— Asta e tot. Ceea ce ştiu provine din jurnalul vicarului. N-a scris nimic despre Danny, până când i s-a comunicat moartea lui, apoi s-a întors în timp şi a vorbit despre copilaşul crescut în

Margate de mama lui. Sunt ani de când am citit jurnalul, aşa că nu-mi amintesc dacă scria unde locuia Danny. Am aflat asta, după ce a murit Ann. Tatăl lui Danny n-a cumpărat Priory House. Clătină din cap. Regret. Nu ştiu nimic altceva.

— Unde e jurnalul?

— Ghici.

— Acasă la tine.

— Am să-l sun pe Jerry, zise Nigh, Poate că ştie el ceva despre strămoşul lui. Ce e? întrebă ea, când Jace începu să dea din cap minunându-se.

— Doar în Anglia ar putea cineva să ştie ceva despre arborele lui genealogic.

— Dacă ştie, bănuiesc că ştie din cauză că tatăl lui Danny a avut saci de bani, dar urmaşii lui n-au nimic. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ei? Jocuri de noroc? Curse de cai?

— Eu bănuiesc că femei, afirmă Jace apoi văzu una din sticluţe căzând de pe masa de toaletă şi izbindu-se de duşumea.

— Nu mai face aşa ceva! rosti Nigh în spre cameră. Poate că el e în stare să vadă fantome, dar eu am o inimă slabă.

Jace ridică receptorul de pe noptieră şi i-l întinse lui Nigh.

— Dacă Longstreet nu e acasă, poate că o să-l contactezi acasă la tine.

— Ce nostim! rosti Nigh. Eşti o adevărată minune. Apoi sună la informaţii, obţinu numărul

garajului
Longstreet’s, după care apăsă pe butoane. Jerry răspunse la al patrulea apel.
— Jerry? La telefon Nigh. Îţi aminteşti de mine?
— Nightingale, fetiţo, dulceaţă, sigur că îmi amintesc. Cu toate că avea receptorul lipit de ureche, Jerry vorbea atât de tare, parcă ar fi fost în camera alăturată, astfel că îşi dădu seama că Jace putea să audă fiece cuvânt. Se întoarse cu spatele la el.
— Am o întrebare, rosti ea.
— O, dulceaţă, şi eu am nişte întrebări să-ţi pun. Şi unele idei în legătură cu această nouă afacere pe care ai demarat-o. Mă gândeam la o maşină pentru fantome. Unul din obiectele acelea mari, americane, cu aripi. Aş putea să o amenajez pentru tine, în aşa fel încât să ţipe când te urci în ea. Îţi place ideea?
— Îmi place, afirmă Nigh. Va trebui să discutăm amănuntele. Ce am vrut să te întreb eu este despre un strămoş al tău, Danny Longstreet.
— Danny bădăranul?
La acest calificativ defăimător, ea se uită înapoi la Jace, la timp pentru a vedea una din figurinele de ceramică, cum începe să alunece de pe poliţa căminului. Jace o prinse înainte de a se izbi de podea.
— Ascultă, Jerry, continuă ea, ştii unde locuia

Danny când a murit?

— O, sigur. O casă, Tolben Hali. Se află în Hampshire. Acuma e hotel. Mama obişnuia să ne spună nouă copiilor că ar fi trebuit să fie a noastră. Tatăl lui Danny a cumpărat-o, când a trebuit să-şi scoată fiul din satul Margate. Danny lăsase în urmă prea mulţi copii din flori. Locul era prea fierbinte pentru ei, ca să mai rămână aici. Jace prinse altă figurină înainte de a ajunge pe duşumea, dar nu mai putu să prindă şi flaconul de parfum ce zbură de pe masa de toaletă. Ce a fost asta? se interesă Jerry.

— Nimic. Ploaia se izbeşte de geam.

— Aşa! Nigh, iubito, când o să te mai văd? Mi-ai lipsit. Te-am văzut la TV, dar nu e acelaşi lucru ca o hârjoneală pe bancheta din spate, nu-i aşa? Tot mai ai aluniţa aia în formă de inimă pe…

— Jerry! interveni tare Nigh. Mi-ai fost de un real ajutor şi nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns. O să ne vedem cândva, sunt sigură. Spune-i hello — prietenei tale de acum.

— N-am niciuna.

— Ştiu, rosti Nigh plictisită. Nu ai una, ci o sută.

— Îţi aduci într-adevăr aminte de mine, ursoaico. Sună-mă în legătură cu maşina aia. Cred că va fi un succes la Centrul Fantomei.

Ea îi spuse la revedere, apoi închise – şi îi fu teamă de expresia de pe figura lui Jace. Dar el se

afla la calculator şi nu ridică ochii.

— Am găsit. Tolben Hali, din Hampshire. Pot să-l sun?

— Sigur, rosti Nigh într-o doară aşteptându-se ca el să spună ceva. În legătură cu Jerry…

— Nu e treaba mea, rosti el concentrându-se asupra ecranului.

— E vorba de nişte întâlniri. Când eram la şcoală, eram prieteni, asta e tot. Şi acuma din cauza ta şi a acestui Centru al Fantomei…

— Tu l-ai născocit, nu eu.

— În regulă, atunci în privinţa Centrului meu. E foarte stârnit în legătură cu asta, ei bine…

Jace ridică ochii.

— Ne vom duce în Hampshire, să aruncăm o privire în jur. Îţi place ideea?

Ea îşi săltă materialul cenuşiu al pantalonilor de trening, pe care îi purta.

— Dacă nu mă duc acasă la mine, asta e tot ce am de îmbrăcat.

El se uită la ea.

— E într-adevăr o problemă. Crezi că poţi să te strecori pe uşa din spate a casei tale, să-ţi iei nişte haine?

— Şi să nu fiu văzută? Nici chiar în toiul nopţii!

— Hei! Ştiu ce trebuie. De ce nu-l suni pe proprietarul tău, să-l rogi să-ţi aducă nişte lucruri. Trebuie că are cheie.

Se uită la el, ca şi cum îşi închipuia că s-a

scrântit.

— Tu eşti proprietarul meu.

— Glumeşti.

— Chiar nu ştiai? De ce naiba ai cumpărat casa asta enormă, despre care în mod evident nu ştii nimic? Pusese întrebarea mai mult retoric, dar expresia de pe figura lui o făcu să-şi dea seama că tocmai făcuse încă o gaură în armura lui.

Înainte ca ea să mai spună ceva, auziră zgomot la parter. Voci.

— Nu cumva doamna Browne i-a lăsat să între, ce zici? întrebă Jace.

— Probabil e furioasă pe remarca aceea făcută de tine, despre împuşcarea englezilor.

— Sau e furioasă pentru că îşi închipuie că i-ai arătat încă unui bărbat semnul acela din naştere, în formă de inimă.

— Ştiam că ai să mă sâcâi cu povestea asta. Danny e plin de el, dar poate fi şi destul de nostim. Cel puţin ştie să râdă.

— Jerry.

— Poftim?

— Ai spus Danny.

— Nu, n-am spus.

Încetară să mai vorbească, pentru că auziră paşi pe scară.

— Vine cineva, rosti Jace. Unul dintre noi va trebui să facă faţă mulţimii şi să mărturisească că tu ai născocit întreaga istorie despre Centrul

Fantomei.

— Am pus doar întrebări. Tu ai făcut să devină realitate, când le-ai spus oamenilor că vei închiria.

— Nu. Le-am spus că tu vei închiria.

Paşii se apropiau şi apoi auziră şi vocile.

— Continuă tu. Eu mă duc să-mi iau nişte lucruri şi ne întâlnim la maşina mea, rosti el.

— Dacă poţi evada.

— Nu-ţi fie teamă. Mick va ţine garajul deschis şi maşina pregătită.

Nigh alergă spre scara secretă, apoi îi făcu semn lui Jace să se grăbească. Nu va pleca fără el. El ascunse laptop-ul şi cablul sub braţ, apoi o urmă pe palier. Cu uşa închisă, aici era beznă, şi le luă câteva minute, pentru a se asigura că uşa era perfect închisă. Puteau să audă cum cineva bătea la uşa dormitorului.

— Nu pot să văd nimic, rosti Jace. Unde sunt lumânările şi chibriturile?

— La celălalt capăt al tunelului.

— Ce inteligent!

— Eram de nouă ani când am organizat asta, spuse ea. La ce te aşteptai? La lumină electrică?

— Sper doar ca afurisitele astea de grinzi să mai ţină, pentru o ultimă cursă. Vai!

— Eşti prea înalt. Apleacă-te!

— Nu sunt prea înalt. Tavanul e prea jos.

— La-mă de mână, rosti Nigh bâjbâind pe la

spate, în timp ce se grăbea de-a lungul tunelului întunecos, murdar şi umed. Dădu peste pieptul lui şi chiar peste un braţ, dar nu-i putu găsi mâna. Se opri, apoi îşi întinse ambele braţe pipăind. Se scurse un minut întreg înainte să-şi dea seama că, în mod deliberat, el o împiedica să-i găsească mâna. Astăzi am petrecut ore întregi încuiată în dormitor, cu tine, şi acum te apuci să joci cu mine jocuri erotice? Dă-mi mâna şi hai să ieşim de aici. Unul din spiritele astea poate fi real şi să le spună oamenilor unde suntem.

Chicotind, Jace îi dădu mâna şi se grăbiră spre capătul tunelului. Era după-amiaza devreme, dar ploaia făcuse cerul plumburiu şi ceaţa le asigura acoperirea. Jace îşi ascunse laptopul sub bluza de trening şi începu să alerge. Nigh se afla în spatele lui. A trebuit să se oprească de două ori şi să se ascundă de oamenii care roiau acum în jurul casei.

— Oamenii ăştia ai tăi n-au violat o proprietate privată? şuieră Jace. Înainte ca ea să poată răspunde, o trase de mână şi începură să alerge împreună, atât de repede încât ea fu gata să cadă, dar el o ridică în picioare şi continuară să fugă.

Doar termină vorba Jace, că şi ajunseră la garaj, uşa era deschisă şi motorul în funcţiune. Mick se afla în uşa garajului.

— Hatch v-a văzut venind, rosti el, şi ştia unde vă duceţi. Mi-a zis să vă înlesnesc drumul. Se uită la Nigh. Ia-o pe vechiul drum spre autostradă, continuă el şi ea îi făcu semn că e de acord. Nu ştiu cum mai arată. Am auzit nişte trosnete azi, aşa că aţi putea avea necazuri.

Când ajunseră lângă Range Rover, Nigh îl întrebă politicoasă dacă ar putea să conducă ea.

— Crezi că poţi că să o stăpâneşti? întrebă Jace.

Departe de el, la această întrebare Mick ridică din sprâncene.

— Poate! strigă ea apoi, înainte de a trânti portiera.

— Totul e pus la punct? întrebă ea cu voce calmă, în timp ce dădea înapoi maşina mare şi grea scoţând-o din garaj.

Imediat ce oamenii îi văzură, o luară la fugă. Unii dintre. Ei alergau spre Rover, unii se duceau în faţa casei, pentru a-şi recupera maşinile şi a-i urmări.

Drumul din spatele lui Priory House era un drum de serviciu, plin de hârtoape şi de tot ce căzuse pe el. Aşa cum îi avertizase Mick, ploaia de astăzi rupsese din copaci mai multe ramuri. La prima creangă lovită de Nigh, Jace îi strigă să fie atentă, dar ea continuă să meargă nepăsătoare, chiar şi când capul lui se izbi de tavan.

Când văzură o maşină venind spre ei, Nigh nu ezită, luă o curbă ascuţită la dreapta şi se îndreptă spre malul abrupt al râului. Trebuia să se mişte repede. Dacă ar fi încetinit, ştia că vehicolul lor se putea împotmoli.

După primul lui strigăt de avertisment, Jace nu mai spusese nimic, se uita doar încotro se îndrepta.

— La dreapta! ţipă el deodată. Trage volanul spre dreapta. Văzuse nişte pietre, ce puteau sparge cauciucurile, şi pe care ea nu le văzuse. Totuşi, se întoarse brusc şi evită stâncile. Urcară pe malul apei, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, exact cum stăteai în scaun când decola avionul. Bine, fu tot ce spuse Jace când reveniră pe teren plat.

Ajunseră la o păşune îngrădită şi Nigh trecu peste sârme. În jurul lor, oile ridicară ochii placide mestecând.

— Oile mele? întrebă Jace agăţat de mânerul de deasupra geamului.

— Păşunea e a ta, dar ai arendat-o ciobanilor.

— Bine de ştiut, afirmă Jace în timp ce intrau cu zgomot pe o suprafaţă stâncoasă.

El inspiră adânc, pentru că ea nu putea să vadă dincolo de stâncă. După câte îşi dădea el seama, acolo puteau foarte bine să se răstoarne.

Dar n-a fost aşa. Maşina zbură pe deasupra şi sări în sus când ateriză pe pământ, apoi trecu

printr-o împrejmuire pentru vite, plină de hârtoape, după care ajunseră pe un drum pietruit.

Ce urmă fu o călătorie relativ liniştită şi lină, cum era calmul de după furtună. Jace răsuflă adânc de câteva ori şi încercă să se relaxeze.

— Bănuiesc că ai învăţat să şofezi în timpul activităţilor tale… Care or fi acelea.

— Adevărat, răspunse ea. Acuma vrei să preiei tu? Trase maşina pe marginea drumului pietruit şi coborî. Pentru o clipă rămase lângă maşină şi inspiră adânc de câteva ori.

Jace se apropie de ea. Când o văzu tremurând, o luă în braţe şi o ţinu o clipă strâns.

— Eşti bine?

— E bine, răspunse ea. Îi plăcea apropierea lui. Mirosea a fum de la lemnele din şemineu şi era umed de la ploaie. Voia să se ghemuiască lângă el şi să rămână aşa cât mai mult posibil.

Jace îşi dădu seama că îmbrăţişarea se transformase din paternă, în altceva, aşa că o împinse deoparte.

— Gata de plecare? Dacă nu plecăm acum, unul dintre ei va pune mâna pe o baghetă magică şi ne va descoperi.

Ea zâmbi, dădu din cap şi urcă în maşină pe locul pasagerului.

Au rulat în tăcere, până când au ajuns la autostradă, apoi Nigh îi indică direcţia pentru a

ajunge în comitatul Hampshire.

— E vreun oraş pe aici, unde am putea să oprim? întrebă Jace. Am nevoie să sun la hotel şi ne trebuie şi nişte haine.

— Nu am geanta şi deci nici cărţile de credit…

— Poţi să-mi restitui banii mai târziu, rosti el oprind-o. Se uită la ea. Ai făcut o treabă bună sosind aici, rosti el blând. N-am văzut niciodată o femeie conducând aşa. Ea îi aruncă o privire. Şi niciun bărbat, care nu e de profesie. Trebuie că ai ceva antrenament.

— Hmmmm, mormăi ea.

— Nu intenţionezi să-mi spui?

— Nu, până nu începi să-ţi dezvălui tu secretele.

— Dar ţi-am spus totul despre Ann, protestă el. Fiecare cuvânt.

— Şi se presupune că eu trebuie să cred că ea e secretul tău? îţi închipui că am inteligenţa unei cizme. Bănuiala mea e că nu ştiai nimic despre Ann Stuart sau despre Lady Grace, înainte de a cumpăra Priory House. Nu-i aşa?

— Poate, acceptă el.

— Sunt sigură că aşa e. Nebunia cu povestea fantomelor e un bonus, e ceva în plus, ceva… Se opri şi se uită la profilul lui…în legătură cu moartea. Vrei ceva de la casa asta, nu-i aşa? Vrei ceva ce numai o moartă poate să-ţi ofere, nu?

— Eşti pe aproape, recunoscu el. Mai bine ar fi

să te uiţi la indicatoare, sau vom sfârşi prin a ne învârti în cerc o eternitate.

— Lată. Unul pe care scrie Winchester. N-o să reuşeşti să mă distragi, să ştii. Am să-mi dau seama până la urmă. Ţi-am spus că obişnuiam să mă întâlnesc cu Clive Sefron?

— Nu trebuia. Mi se pare că te-ai întâlnit cu toţi bărbaţii din Margate.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu ştiu, dar se pare că toţi ştiu unde se află semnul tău din naştere.

— Trebuie să ştii că… Se opri, apoi zâmbi. Doar n-o să te apuci să te cerţi cu mine, doar pentru a mă face să renunţ la întrebări. Se lăsă pe spătarul scaunului continuând să zâmbească. Avea nas bun pentru poveşti şi ştia că e pe drumul cel bun. Aşa că o ajutăm pe Ann sperând că şi ea te va ajuta pe tine, nu-i aşa?

— Poate, rosti el din nou, dar de data aceasta cu un mic surâs în colţul gurii.

12

— Ai făcut rezervările? întrebă Jace, când Nigh se întoarse la masa din cafenea. Comandase sandviciuri şi băuturi, în timp ce ea sunase la Tolben Hali.

— Da, răspunse ea apoi scoase un suspin adânc. Le-am făcut, dar există o problemă. Nu au

disponibilă decât o singură cameră, aşa că va trebui să o împărţim. Dar proprietara m-a asigurat că are un pat foarte lat. Putem pune nişte perne între noi. Sforăi?

— Nu am fost niciodată trezit, ca să aflu, afirmă Jace încruntându-se.

— Haide, Montgomery, nu fi aşa îngrijorat. Au două camere, aşa că n-am să-ţi violez castitatea. Se aşează în faţa lui. El continua să fie încruntat. Vrei să încetezi odată! continuă ea. Nu fac niciun pas spre tine. Glumeam doar. Treci peste asta. Când el ridică ochii, era ceva în ei care o făcu să se aşeze mai bine pe scaun. Ce te-a rănit aşa tare? şopti ea. Cine te-a rănit?

— Nimeni şi nimic, răspunse el, apoi coborî din nou privirea.

N-a putut să mai scoată nimic de la el. Se aflau în Winchester şi mai era o oră până când se închideau magazinele. Ea se simţea prost să fie văzută în treningul uriaş de pe ea şi îi era greu să ignore privirile oamenilor.

— Cum doreşti să facem cumpărăturile? întrebă ea. Vrei ca în Pretty Woman, sau mergem împreună?

— Poftim? întrebă Jace ridicând ochii, în mod evident atât de preocupat, încât nu înţelesese despre ce vorbea.

Ea îşi apropie capul de el şi îi spuse, cu vocea scăzută, ca să nu audă ceilalţi clienţi:

— Scuză-mă că am făcut o glumă echivocă, e în regulă? N-am să mai fac. Eşti homosexual? Asta e problema?

Întrebarea stârni o sclipire în ochii lui şi îi zâmbi.

— Da, asta e. Homosexual. Nu-mi plac deloc femeile. Şi în special nu-mi place o femeiuşcă impertinentă, care arată splendid şi atunci când îmbrăcămintea e de două mai mare ca ea. O femeie care râde şi se bucură de viaţă, e deşteaptă şi nostimă şi prima care mă scoate dintr-ale mele, din ultimii trei ani. Da, sunt gay, aşa cum ai bănuit. Ai terminat cu asta? Hai să luăm ceva de îmbrăcat şi să plecăm din oraşul ăsta. Cu asta se sculă în picioare şi ieşi pe trotuar. Nigh îşi termină în grabă băutura şi fugi după el. Descoperă un magazin, i se adresă el. Intră, cumpără-ţi o garderobă întreagă şi ne întâlnim acolo într-o oră, după care plecăm.

— Ăsta, rosti Nigh arătând spre un boutique arătos, ce etala în vitrină articole Prada. Dar pare scump.

— Ţi-ai băgat nasul în treburile mele, aşa că ştii că pot să-mi permit.

— Şi-ţi restitui banii mai târziu, bine?

— Da, rosti el, apoi se întoarse şi plecă.

Nu ştia ce a făcut de l-a înfuriat, dar aşa s-a întâmplat. Acum însă nu putea să-şi permită să fie îngrijorată. Avea multe de făcut şi prea puţin

timp. Intră în magazin şi îi spuse vânzătoarei că avea o oră la dispoziţie, pentru a aduna o garderobă, pe care prietenul ei o va achita.

O oră şi jumătate mai târziu, se aflau din nou în Rover-ul lui Jace îndreptându-se spre Tolben Hali. Erau îmbrăcaţi după moda englezească: Jace în haină, cravată şi cu pantaloni uşori de lână, în timp ce Nigh îmbrăcase o rochie, ce arăta destul de simplă, dar costase două mii de lire. Nu putea să se oprească să nu-şi plimbe mâinile de-alungul mânecilor.

— O să-mi ia ceva timp să-ţi restitui banii, rosti ea privind cele două valize pe care Jace le luase cu el când s-au întâlnit. Goale când a sosit, acum erau pline de haine noi, plus toate obiectele de toaletă pe care le cumpărase la farmacia Boots.

— E în regulă, rosti Jace. Vreau adevărul. Ce faci tu pentru a te întreţine?

— Sunt ziaristă, rosti ea. El o privi cu o strâmbătură pe figură. Nu, ceea ce am scris despre tine nu este un exemplu al muncii mele. Asta a fost…

— Ce a fost?

— O reacţie întârziată. Şi… Ceva legat de oroare. În ultimii doi ani, mi s-au întâmplat o mulţime de lucruri şi uneori îmi pierd perspectiva.

— Vorbeşte-mi despre asta, rosti Jace şi era atâta simpatie în vocea lui, încât deodată ea dori

să-i spună.

Şi îi spuse că părinţii ei muriseră în acelaşi an amândoi – mai întâi tatăl, apoi mama – şi a fost greu să-şi regăsească echilibrul. Brusc urâse tot ce era legat de viaţa ei şi nu voia decât să părăsească Margate şi toate amintirile. Voia să meargă oriunde.

— Şi te-ai dus la Londra, completă Jace.

Ea râse.

— Exact. Unde merg toţi englezii şi englezoaicele când vor să se regăsească – sau să se piardă. Am căpătat un job la o televiziune, mai mult să le servesc şefilor cafele. Nu ştiam ce vreau să fac şi ei nu ştiau ce să facă cu mine. Dar într-o seară, prezentatoarea ştirilor n-a apărut. Mai târziu, am aflat că a căzut pe scări, acasă le ea, şi s-a rănit rău. Trăia singură, aşa că n-a fost nimeni care să anunţe accidentul.

Apoi îi spuse cum s-au uitat în jur, la cei din studio, şi Nigh a fost singura persoană care, aşa cum ziceau ei, „nu-i băga pe telespectatori în sperieţi”. Aşa că au trimis-o să se coafeze, să se machieze şi au lansat-o pe ecran. Singura indicaţie care i-a fost dată, a fost să citească ce vedea pe prompter.

La ora aceea nimeni n-a ştiut, dar a avut o bună audiţie. S-a achitat excelent de proba de citire şi era şi fotogenică. În ziua următoare i s-au dat atribuţii reale.

O lună mai târziu, a aflat că o echipă de ştirişti era trimisă în Egipt, pentru un reportaj privind un autobuz de turişti asupra căruia se trăsese şi Nigh a cerut să-i fie permis să meargă şi ea.

— Corespondent străin, rosti Jace.

— Da. Şi în următorii opt ani, n-am mai stat niciodată mai mult de patru zile în acelaşi loc. De fapt, am trăit în avioane şi hoteluri. Privi pe fereastră şi nu mai spuse nimic.

— Dar acum te-ai întors acasă. Pentru totdeauna?

— Nu ştiu. Ştiu doar că sunt obosită. Ştiu că am văzut prea mult sânge şi prea multe orori în lume. Inspiră adânc. Acum unsprezece luni eram în Irac şi cameramanul meu, Steve, a fost aruncat în aer. Era la un metru depărtare de mine filmându-mă, în timp ce vorbeam cu nişte femei şi copii. Aveam cu mine un translator şi îi întrebam despre grozăviile din viaţa lor. Aproape mi-au dat lacrimile, când am auzit ce aveau de spus. Şi în următoarea secundă, am auzit un zgomot asurzitor şi brusc peste tot era plin de sânge şi fragmente metalice. O grenadă, sau o rachetă, ceva, nu ştiu ce, l-a lovit direct pe cameramanul meu, un om care îmi plăcea cu adevărat, un om cu soţie şi trei copii. Trupul i-a explodat peste noi, iar echipamentul de filmare s-a transformat în bucăţele. Mulţi dintre copiii cu care vorbisem erau serios răniţi. Şi eu am fost

rănită, dar mai mult şocată.

Jace se întinse, îi luă mâna şi o reţinu în a lui.

— Nu-mi mai aduc aminte ce a urmat. Au sosit medicii şi copiii au fost îngrijiţi.

— Dar tu?

— Urcată în avion, plină de cusături, mi s-au dat nişte pilule şi mi s-a spus că, dacă vreau să vorbesc cu cineva, sunt gata să mă asculte.

— Şi aşa ai făcut?

— Nu, rosti Nigh încet. N-am putut să vorbesc, pentru că nu ştiam ce să spun. Voisem să fiu de ajutor omenirii şi nu m-am gândit că voi fi oprită de la asta de moarte şi distrugere. Se pare că nu puteam să mă deconectez de ceea ce văzusem. Întorcându-se, se uită la el şi zâmbi. Credem că sunt o luptătoare, dar se pare că sunt o laşă.

— Mie nu mi se pare că eşti laşă, rosti Jace. Ceea ce ţi s-a întâmplat ar fi traumatizat pe oricine.

— Nu cunoşti lumea ştirilor. Ştiriştii adevăraţi, cărora li se întâmplă aşa ceva, beau vreo două scotch-uri, apoi se întorc la treabă.

— Tu n-ai putut, interveni Jace.

— Nu. De atunci, am mai făcut nişte reportaje, nu multe, şi m-am stins din ce în ce mai mult. Am crezut că s-ar putea

— Ce să se poată?

— Să scriu despre ceea ce am văzut. Am crezut că aş putea să scriu despre oamenii pe care i-am

întâlnit, ce am auzit şi ce am văzut. M-am întors acasă să mă liniştesc, să-mi ascult propriile gânduri şi să reflectez ce vreau să fac cu ceea ce a mai rămas din viaţa mea.

— Şi atunci ai aflat că sătucul tău a fost invadat de un american mare şi rău.

Nigh zâmbi.

— Mi-e teamă că da. Regret. Sunt obişnuită să aud două propoziţii informative şi în şase minute să le transform într-o istorie de prima pagină. Nu pot să-ţi spun câte reportaje de ştiri am scris în elicopter.

— Deci, ai luat vreo hotărâre? întrebă Jace.

— Întoarce aici, îl sfătui ea. Până acum, niciuna. Ideea de a-mi petrece zilele singură, făcând lungi plimbări în care să gândesc, a fost înlăturată de vânătoarea de fantome a unui american, care are mai multe secrete decât tot Orientul Mijlociu.

— Secrete mici. Personale. Lipsite de importanţă pentru oricine, în afară de mine.

Nu ceva care să zguduie planeta, ca secretele sau viaţa ta.

— Iată-ne ajunşi, rosti Nigh arătând un indicator pe care scria Tolben Hali.

Jace o apucă pe un drum lung şi deodată casa apăru în raza lor vizuală, printre copaci. Era drăguţă, o casă mare victoriană, cu un turn la un capăt şi acoperiş ţuguiat. Avea o verandă adâncă

cu un leagăn şi mai multe ferestre rotunde.

— Acum îmi dau seama de ce Longstreet a cumpărat casa asta, în locul lui Priory House.

— Ei poftim, rosti Nigh. Îţi urăşti casa. Crezi că e îngrozitoare, dar ai plătit o sumă enormă pe ea. De ce?

— Nu ţi-am spus că sunt masochist?

— Grozav! Ai cumpărat unealta de exterminare. O să te tăiem mai târziu.

Jace râse în timp ce coborî din maşină şi deschise portbagajul, pentru a scoate valizele.

— Mă duc să controlez la recepţie, rosti ea apoi urcă treptele spre uşa din faţă.

Câteva minute mai târziu, intră şi Jace cărând cele două valize. Nigh vorbea cu o femeie scundă, subţire şi cu părul cenuşiu, care se recomandase: doamna Fenney.

— Tocmai îi spuneam domnişoarei Smythe, că aveţi toată casa la dispoziţie. De obicei e complet ocupată în weekend-uri, dar nu în timpul săptămânii. Cât timp veţi rămâne? Se uita la Jace.

— Trei zile, răspunse el repede.

— O, atunci e bine. Haideţi să vă arăt camerele.

O urmară pe scări şi apoi pe un coridor lung, cu nenumărate uşi. Ea deschise una şi descoperiră o cameră mare şi frumoasă decorată în creton roz cu verde. La un capăt se afla un

spaţiu rotund, dotat cu canapele şi fotolii.

— A mea el rosti Nigh.

— Da, e cea mai frumoasă cameră a noastră, interveni doamna Fenney cu mândrie. Şi acum dumneavoastră domnule, şi Jace o urmă.

Nigh se duse la fereastră şi se uită afară. Jos putu să vadă acri întregi de copaci, proprietatea hotelului şi de-abia aşteaptă să se plimbe printre ei. De fapt, voia să exploreze oraşul şi fiecare prăvălie din sătuc.

Îşi lipi fruntea de geamul rece şi se gândi la ceea ce îi spusese lui Jace în maşină.

Ieşind din coşmarul acela, în care văzuse atât de aproape moartea, s-a comportat ca o mare actriţă nespunând nimănui ce traumatizată era. Ieşise din spital cu aproape o sută de copci pe ea, dar în afară de a se cutremura uneori, n-a lăsat pe nimeni să-i vadă durerea.

S-a dus chiar la soţia lui Steve şi a vorbit cu ea. Femeia a plâns, dar Nigh nu. S-a gândit că dacă începe să plângă, nu se va mâi opri niciodată. Steve fusese un tip grozav, nostim, întotdeauna gata să privească partea frumoasă a vieţii. N-a fost niciodată pesimist; niciodată nu şi-a pierdut speranţa. Era sigur că făcea ceva bun pentru omenire şi nu i-a lăsat niciodată pe alţii să uite.

Nigh n-a plâns timp de şapte luni, dar apoi, într-o zi, n-a mai putut să se oprească. O făceau să plângă reclamele TV, râsul copiilor, perechile

bătrâne care se priveau cu dragoste. Indiferent ce făcea, ce spunea, gândea sau auzea, totul o făcea să plângă.

Redactorul ei şef, un bărbat cam de şaizeci de ani; era singurul care văzuse cum se descompunea.

— Mă întreb când o să începi să te aduni. Vreau să-ţi iei nişte timp liber şi să te gândeşti la această meserie. Unii oameni sunt făcuţi pentru ea, unii nu. Având patruzeci de ani în afacere, aş putea să spun că tu nu poţi să te descurci. Dar asta e doar părerea mea.

— Am unele sarcini.

— Da, îndeplineşte-le şi apoi du-te acasă, într-un loc de unde veniţi cu toţii. Un sat sau altul, acolo unde toată lumea te cunoaşte.

— Margate, şopti Nigh.

— Perfect. Marwell sau oriunde. Du-te acolo şi reflectează la ceea ce vrei să faci cu anii care ţi-au mai rămas. Sună-mă când te hotărăşti. Nigh dăduse din cap şi s-a întors să plece, dar el a oprit-o. Smythe? Se răsuci. Eşti norocoasă. Ai inimă şi sentimente. Dar mai bine decât orice, ai putea să scrii. Foloseşte-ţi talentul.

Acum, se auzi o bătaie în uşa dormitorului.

— Intră, strigă ea şi se întoarse pentru a-l vedea pe Jace stând pe prag.

El o privi cu asprime.

— Eşti bine?

— Perfect. Doar puţină tristeţe. Deci, cum e camera ta?

— Bleumarin, pat de mahon. O cameră masculină. Am întrebat-o despre familia Longstreet. Are vreo două cutii cu ziare vechi. Intenţionează să le coboare din pod, ca noi le putem răsfoi mâine.

— E grozav, rosti Nigh plecând de la fereastră şi ştergându-şi o lacrimă.

— Hei, rosti Jace şi-şi puse mâinile pe umerii ei. Nu arăţi prea bine.

Ea ridică ochii.

— Sunt bine. Doar că m-am gândit prea mult. E mai bine, dacă sunt ocupată şi nu am timp de gândire.

— Şi eu, la fel. Ce spui de cină? Mi s-a spus că există un restaurant grozav în orăşel.

— Nu, cred că eu…

Jace o apucă de bărbie şi îi ridică faţa spre el, în timp ce-i căuta ochii.

— Ştiu cum te simţi, rosti el blând. Ştiu ce înseamnă să pierzi pe cineva apropiat ţie şi ştiu cum te simţi să fii devorat de viu de întrebarea „de ce”? De ce s-a întâmplat aşa? Ce sens a avut? Ştiu

Se opri, se aplecă şi-şi lipi gura de a ei, într-un lung şi dulce sărut, un sărut blând, dar încărcat de atâta dor, încât pe Nigh o trecură fiorii.

Brusc, Jace se trase de lângă ea.

— N-am vrut să fac asta.

— E în regulă, rosti ea. E bine să fii sărutată de cineva. Mi-e bine cu…

— Nu, interveni Jace. Am vrut să spun că n-am intenţionat să fac asta.

Nigh era confuză.

— Ai spus-o deja.

El îşi trecu mâna peste faţă.

— Ascultă, tu şi cu mine, amândoi ştim că suntem atraşi unul de celălalt. Din clipa în care te-am văzut prima oară mi-au asudat palmele. Ar fi trebuit să fiu furios pe tine, pentru ceea ce ai scris despre mine. Aş fi putut să te dau în judecată, dar eu ce am făcut? M-am aşezat şi am băut o cană de ceai cu tine. Şi de atunci n-am petrecut mai mult de zece minute departe de tine – şi fără să te doresc. Nu e problema că am vrut sau nu să te sărut, să te dezmierd sau să te îmbrăţişez, cum spuneţi voi englezii, dar îţi spun că *nu am intenţionat să fac asta.*

Îi dăduse aşa multe informaţii, încât tot ce putu să facă Nigh era să clipească. Din atitudinea lui faţă de ea, începuse să creadă că era cu adevărat gay, dar

Jace era gata să mai spună ceva, dar în loc de asta o trase în braţele lui şi o sărută cu pasiunea pe care o simţise de când o întâlnise. Mâinile îi alunecară pe spatele ei, în sus la ceafă, prin păr, apoi din nou în jos, în timp ce gura lui o

stăpânea, cu limba atingând-o pe a ei, invadându-i gura.

Apoi îi dădu brusc drumul, tot aşa cum o şi apucase şi când se opri pentru o clipă, rămaseră amândoi gâfâind şi privindu-se unul pe altul.

— Pe acesta l-ai intenţionat? reuşi Nigh să îngaime.

— O, da. Făcu un pas spre ea, dar apoi se opri. În clipa următoare se afla la uşa dormitorului. Ascultă, Nigh, am nişte treburi

— Nu mai spune, rosti ea. Ai avut evenimente în viaţa ta. Şi eu. Chiar acum, doresc să fac o baie. Ne întâlnim la parter într-o oră. Vom cina fără alcool, sau, oricum, nu eu.

Jace dădu din cap dar nu spuse nimic, apoi părăsi încăperea.

Rămasă singură, Nigh se gândi că ar trebui să fie furioasă pe el. Ar fi trebuit să-i spună ce gândea despre el şi despre atitudinea lui faţă de ea, când fierbinte, când rece, dar n-a putut să o facă. În loc de asta, începu să valseze prin cameră fredonând „Aş fi dansat cu el, până în zori de zi”.

Petrecu aproape o jumătate de oră bălăcindu-se în cadă, zâmbind tot timpul, apoi petrecu o altă lungă şi plăcută jumătate de oră machindu-se şi îmbrăcându-se cu o rochie de cocktil din mătase neagră, cu ciorapi negri şi pantofi negri cu tocuri înalte.

Când coborî, aducea cu ea o scrisoare, pe care să o trimită prin fax lui Ralph, proprietarul ziarului ce stârnise atâtea probleme. Îl ruga să publice o dezminţire, prin care să spună că nu va exista niciun fel de Centru al Fantomei, că totul a fost o greşeală. Nu vor exista job-uri. Priory House era o reşedinţă privată şi aşa va rămâne.

L-o arătă lui Jace şi practic el o luă la goană, pentru a o găsi pe doamna Fenney şi un fax. Zece minute mai târziu reveni, o luă pe Nigh de braţ şi spuse:

— S-a făcut.

Râseră amândoi de uşurare.

13

Jace şi Nigh conduseră până în sat şi se îndreptară direct spre restaurant. Printr-un acord mutual tăcut, nu mai vorbiră despre familiile Longstreets sau Stuart, ci numai despre ei înşişi. Jace voia să audă mai multe despre ce făcuse Nigh până acum şi unde a fost. Ea voia să ştie totul despre el. Văzu imediat că el ar fi vorbit şi ar fi răspuns la întrebări, atâta timp cât nu era vorba de evenimente recente. Putu astfel să-l facă să-i spună tot despre el, până aproximativ cu şase ani în urmă. După aceea, se instală tăcerea.

Respectându-şi cuvântul dat, Nigh bău numai o

jumătate de pahar de vin. După cină, se întoarseră la hotel şi se despărţiră, pentru a merge fiecare în propria lui cameră. Nu existară sărutări, nici nu se ţinură de mână, nici nu fură stânjeniţi. Dar când Nigh închise uşa camerei ei, se sprijini o vreme de ea cu ochii închişi. Nu i se întâmplase prea des, dar uneori întâlneai un bărbat, cu care puteai să vorbeşti, să râzi, să te tachinezi, şi… Ei bine, poate să-l iubeşti.

Se urcă în pat zâmbind.

A doua zi dimineaţa, îl întâlni pe Jace la micul dejun de la ora 8 şi nu fu surprinsă să-l vadă înghiţind nişte prăjeli.

— Nu multă lume mai vrea aşa ceva acum, rosti doamna Fenney, îngrămădind roşii prăjite pe farfuria lui. Cred că e păcat. Soţul meu a consumat prăjeli în fiecare dimineaţă timp de patruzeci de ani şi niciodată nu l-a deranjat.

Nigh se aplecă peste masă şi şopti:

— Dar acum nu se află printre noi, nu-i aşa? Alimentele astea o să te ucidă.

— Nu pot să mă abţin, rosti Jace. Doamna Browne m-a stricat. Apoi muşcă dintr-un cârnat sângeriu.

După micul dejun, plecară în oraş.

— Îmi place satul ăsta, rosti ea. Îmi place mai mult decât Margate.

— Am avut impresia că-ţi place Margate.

— Se ştiu prea multe despre mine, acolo.

— Cum ar fi unde se află semnul tău din naştere?

— Cum ar fi, când au murit părinţii mei, ce am văzut, ce am făcut şi pe cine cunosc. Cred că ar fi drăguţ să mă mut în altă parte şi să o iau de la început. Curat, proaspăt.

— Dar ce spui de meseria ta?

— Poate că voi scrie romane poliţiste şi le voi vinde americanilor pe milioane.

Zâmbind, Jace interveni:

— Lată o biserică. Cred că vicarul tocmai intră înăuntru. Vino, hai să-l prindem.

— Intră tu. Ziua e prea frumoasă, pentru a sta înăuntru. Eu cred că am să rămân afară.

— Am să te văd

Ea flutură din mână.

— Du-te. N-o să mă pierzi. Sunt pe aici, prin jur.

El îi zâmbi, apoi se grăbi spre biserică. Ea îl urmă mai încet gândindu-se la ea. Ceea ce-i spusese lui Jace despre un nou început, curat şi proaspăt, îi scăpase fără voie, dar apoi îi plăcu ideea. Nu crescuse cu ambiţia arzătoare de a fi ziaristă. A fost ceva care s-a întâmplat. Pe de altă parte, i s-a spus că era bună în meserie, aşa că probabil a vrut să facă asta. Întrebarea era, faptul că a fost ziaristă a contat în lume?

Biserica era înconjurată de un gard de fier, vechi şi ruginit în unele locuri, dar în picioare şi

menţinut cu bune reparaţii. În stânga se afla cimitirul şi Nigh ştia că ar trebui să se ducă acolo şi să caute mormântul lui Danny Longstreet, dar nu mai voia să vadă morminte. În acest moment, nu voia să se gândească la moarte.

În dreapta bisericii se afla un strat drăguţ cu flori şi o frumoasă bancă de lemn. Se aşeză pe ea şi privi construcţia de piatră a bisericii. Pentru o clipă închise ochii şi aproape adormi. Dar un zgomot o trezi.

Un tânăr într-un costum de călărie venea spre ea, în mod evident încercând să nu facă zgomot, dar tocmai călcase pe o creangă.

— Am încercat să nu fac gălăgie, rosti el, dar n-am reuşit. O privi meditând. Te cunosc de undeva?

— Nu, răspunse ea privindu-l. Semăna puţin ca Jerry Longstreet, dar era mult mai frumos, mult mai rafinat, nu aşa… O doamne, clasificarea pe clase din mintea ei era intactă. Tânărul acesta arăta ca şi cum făcea parte dintr-o clasă superioară celei a lui Jerry. Nu cumva te cheamă Longstreet?

Ochii lui se deschiseră mari.

— Ori eşti clarvăzătoare, ori o vară îndepărtată. Sper să fie cea de a doua presupunere, nu prima.

Ea zâmbi.

— Niciuna, nici alta. Sunt investigator asistent, pe lângă cineva care a cumpărat o casă în satul Margate. E…

— Priory House, rosti el.

— Da. O cunoşti?

— Numai în legătură cu rudele mele. În anii 1870, un om cu numele Hugh Longstreet a vrut să o cumpere.

— Aşa cum a încercat să forţeze căsătoria dintre fiul lui şi fiica proprietarului de la Priory House, rosti ea testându-l, să vadă cât de multe ştia.

— Ceea ce s-a spus, că ar fi „forţat”, nu e o realitate. Eu am auzit că a fost dragoste reciprocă.

Nigh se îndreptă pe bancă.

— Asta am auzit şi eu, dar care a fost sursa ta? Nu putea să-i spună că de fapt sursa ei era o pereche de fantome.

El îi zâmbi într-un fel, care o determină să-i răspundă şi ea cu un zâmbet.

— Asta ar dezvălui nişte secrete de familie, nu-i aşa?

Nigh se uită spre intrarea bisericii, dar nu era nici urmă de Jace.

— Eşti ocupat în acest moment? Mi-ar plăcea să-ţi pun câteva întrebări.

— Vorbeşti ca un reporter, rosti el, în timp ce se aşeza lângă ea.

— Recunosc! Se întoarse spre el, cu spatele la biserică. Mi-ar plăcea să aud tot ce ştii despre Danny Longstreet, despre tatăl lui, Priory House şi orice altceva ai putea să-mi spui. O, apropo, numele meu e Nigh Smythe.

— Şi „Nigh” e prescurtarea de la…?

— Nightingale, răspunse ea şi se simţi stânjenită ca întotdeauna din cauza numelui.

— Ca Ann Nightingale Stuart? întrebă el blând. Eşti rudă cu ea?

— Mama spunea că suntem, dar nu ştiu cum ar putea fi aşa. Mama provenea din Yorkshire.

— Dar e foarte posibil. Nu ştiai că tatăl lui Ann a vândut Priory House după ce Ann a murit şi s-a mutat în nord recăsătorindu-se? Cred că putea să fie Yorkshire, acolo unde s-a dus, dar nu sunt sigur. Cred că a mai avut copii, pentru că cea de a doua soţie a lui era destul de tânără.

Nigh clipi de câteva ori. Nu fusese niciodată interesată de arborele ei genealogic, aşa că nu o întrebase prea multe pe mama ei despre bunici. Au decedat când ea avea trei ani, aşa că nu-şi amintea să-i fi văzut. Era interesant să descopere că s-ar putea să fie adevărat, că era rudă cu familia Stuart.

— Cred că ar fi o prea mare coincidenţă, ca un urmaş al lui Arthur Stuart din a doua căsătorie să fi eşuat în micuţul Margate, rosti ea.

— Numai dacă nu s-a dus acolo intenţionat,

răspunse el. Mama ta era interesată de istoria familiei? Poate că s-a dus la Margate pentru a face nişte cercetări despre familie.

— Asta e cât se poate de posibil, rosti Nigh şi simţi cum o scaldă un val de vinovăţie. Mama ei fusese foarte interesată de istoria familiei, dar fiica ei nu. De fapt, Nigh îşi amintea cum ofta şi ce pacoste devenea mama ei, când scotea „lada cu vechituri”, cum o numise ea şi tatăl ei.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre bărbatul de lângă ea. Un reporter învaţă să se concentreze pe persoana intervievată, mai mult decât pe el însuşi.

— Stau la Tolben Hali.

— Frumoasă casă, nu-i aşa? Hugh a cumpărat-o după moartea Annei, dar nu a trăit suficient de mult pentru a se bucura de ea.

— De ce îşi dorea Hugh Longstreet aşa de mult Priory House?

— A fost visul vieţii lui. De fapt, a fost ceea ce i-a întreţinut viaţa. Dorinţa lui de a avea Priory House l-a determinat să devină milionar. Făcu o pauză şi îi zâmbi. Cred că te plictisesc.

— Deloc, rosti ea sinceră.

— Tânărul acela e cu tine?

Întorcând capul, îl văzu pe Jace stând în colţul bisericii, de vorbă cu vicarul. Îi făcu semn cu mâna şi el dădu din cap, apoi ea reveni la noul ei prieten.

— De ce a fost casa aia visul de o viaţă a lui Hugh?

— Mama lui a fost menajeră acolo. Se spunea că nu, te plictisesc.

— Îţi jur că nu.

— E o poveste cam absurdă, puţin gen Dickens. Când Hugh era tânăr, se spunea că a aflat că mama lui a fost mai mult decât menajeră pentru proprietarul lui Priory House. Era posibil, chiar probabil, ca proprietarul să fie tatăl lui. Se spunea de asemenea că în ziua în care a aflat asta, Hugh a furat jumătate din argintăria familiei Stuart şi a fugit în America. Mi s-a spus că Hugh şi-a dedicat întreaga viaţă unui singur lucru, să între în stăpânirea lui Priory House.

— Dar Arthur nu ira vândut-o, sublinie Nigh.

— Corect. Arthur era un băieţel când Hugh locuia acolo şi… Se spune, nu prea a fost amabil cu el.

— L-a torturat fără milă, nu-i aşa?

— Fără încetare, rosti el zâmbind. Aşa că Arthur a vrut să i-o plătească. În afară de asta, Arthur a fost un tip furios, plin de amărăciune. Tatăl lui i-a spus să se însoare pentru bani, dar Arthur s-a căsătorit din dragoste, cu fata unui vicar fără un ban, care a murit după mai puţin de un an.

— Dându-i naştere Annei, rosti Nigh.

— Da. Arthur n-a mai putut să-şi vadă fata în

faţa ochilor.

— Când era copil a ţinut-o sechestrată, încât sătenii au crezut că e diformă, completă Nigh.

— Exact.

— Apoi au apărut Hugh Longstreet şi frumosul său fiu şi au încheiat un târg.

— Da. A fost o înţelegere care a luat luni întregi de negocieri. Arthur voia ca după vânzare să continue să locuiască la Priory House, iar lui Hugh nu-i păsa cine locuieşte acolo. Voia doar să pună stăpânire pe casa aceea, care ar fi trebuit să fie locul lui de naştere, pentru că era fratele mai mare al lui Arthur.

— Dar ce spui despre Ann şi Danny?

— A, rosti omul zâmbind strălucitor. Există uneori şi adevărate minuni pe lumea asta. Aparent, nu exista mai mare nepotrivire între doi oameni, ca între Ann Stuart şi Danny Longstreet. Ea era plină de rafinament şi gingăşie, în timp ce el era…

— Sălbatic şi dat-dracului. Un urmaş al lui locuieşte în Margate şi îl cunosc bine.

— Aşa? întrebă tânărul interesat. Trebuie că e urmaşul

— Fiului nelegitim al lui Danny.

— A, da, asta era, rosti el aplecându-şi capul o clipă. Danny era bogat şi frumos şi femeile, atât tinerele cât şi bătrânele îl adorau.

Nigh râse.

— Semăna cu Jerry, dar poate că Danny a fost puţin mai sclipitor.

— Nu era prost, dacă asta vrei să spui, se repezi el.

— Iartă-mă, se scuză Nigh. N-am vrut să ofensez pe nimeni.

— Eu trebuie să mă scuz. Mama lui Danny făcea parte dintr-o familie din Boston, strâmtorată dar cu educaţie, iar tatăl lui făcea parte din aristocraţie, dar cu o mamă din clasa muncitoare. Danny avea în vene sânge foarte amestecat şi Ann a scos tot ce era mai bun din el. În timp ce taţii lor au petrecut luni întregi târguindu-se cine să ia mobilierul, Danny şi Ann erau liberi să stea împreună. Cunoştinţele lor despre lume nu coincideau în nicio privinţă, aşa că nu exista o competiţie între ei. Ea l-a învăţat despre poezie şi flori, el a învăţat-o Pentru o clipă, închise ochii şi se gândi.

— Sex violent în stare pură, rosti Nigh râzând.

Omul se întoarse spre ea, cu o figură plină de furie.

— Să nu spui asta! Danny o respecta pe Ann. N-a atins-o niciodată, cu excepţia câtorva săruturi caste.

Nigh se îndepărtă puţin de tânăr. Era încântată că era ziua în amiaza mare, că era în public şi cu Jace în apropiere. Îşi aruncă o privire peste umăr. Vicarul nu mai era, dar el stătea în colţul

bisericii, sprijinit de perete şi privind-o. Se gândi să-i facă semn să vină şi el lângă ei, dar îi fu frică că tânărul va înceta să-i mai vorbească despre Ann şi Danny. Era încântată că totuşi era prin apropiere.

Se întoarse spre individ.

— Scuză-mă. Bănuiesc că, amestec morala noastră decăzută, cu morala lor înaltă.

— Regret şi eu. Eu trebuie să mă scuz. Am avut la dispoziţie timp îndelungat să mă gândesc la toate astea şi neadevărurile încă mă înfurie.

— Sunt de acord. Eu, noi, nu credem că Ann s-a sinucis.

— Sigur că nu. Era îndrăgostită de Danny şi el de ea. De abia aşteptau să se căsătorească.

— Atunci cine a ucis-o?

— Eu bănuiesc că fata din sat.

— A. Mama copilului lui Danny.

Tânărul se strâmbă.

— Prea mult gin, prea multe cântece, prea mult de când nu putea să se atingă de femeia iubită. Un accident. Rezultatul a fost nefericit.

— Şi crezi că ea a ucis-o pe Ann.

— Da. Aşa cred. Nu există nicio dovadă, dar verişoara ei, Catherine, a spus că a găsit o bomboană pe duşumeaua camerei lui Ann. Femeia din sat lucra într-o fabrică de bomboane.

— Ce îngrozitor, rosti Nigh. Biata Ann! Crezându-se că s-a sinucis, a fost îngropată în

afara cimitirului bisericii.

— Da, rosti el cu buzele strânse într-o linie subţire. Absolut nimeni n-a putut să creadă că o doamnă ca Ann putea să iubească un bădăran american ca Danny Longstreet. Nimeni n-a pus la îndoială că a preferat să se sinucidă, decât să se mărite cu el.

— Bietul Danny. Ştii ce s-a întâmplat cu el?

— Nu s-a trezit din beţie o săptămână întreagă, apoi a părăsit Margate împreună cu tatăl lui şi nu s-au mai întors niciodată.

— Dar şi-a întreţinut copilul, rosti Nigh. Şi a permis să-i poarte numele. Întorcându-se îi aruncă o privire lui Jace, care continua să stea sprijinit de perete privind-o fără să clipească. Nu putea să-i descifreze expresia. Era oare, într-un fel cam demodat, gelos că stătea de vorbă cu alt bărbat? De ce nu venea şi el pentru a i-l recomanda?

Nigh se uită iar la tânăr.

— Nu ţi-am reţinut numele de botez.

Brusc, el se ridică în picioare.

— Tânărul tău devine nerăbdător şi eu trebuie să plec. Ştiai că semeni puţin cu Ann?

— De unde ştii asta? Am crezut că toate fotografiile i-au fost distruse de tatăl ei.

— Danny avea una şi a rămas la el.

— E acasă la tine? O ai aici, cu tine? Mi-ar plăcea foarte mult să o văd.

— Uită-te prin Tolben Hali. O să o vezi. Îşi aruncă privea peste umărul lui Nigh. Vine vicarul. Trebuie să plec.

Nigh se uită şi-l văzu pe vicar împreună cu Jace, cu mâinile pline de hârtii şi privind-o. Ea îi făcu semn cu mâna, apoi se întoarse spre tânăr, dar acesta plecase. Fir-ar să fie! Voise să se întâlnească cu Jace, pentru a putea schimba informaţii. Se grăbi după tânăr alergând spre poartă, dar nu-l mai văzu. Se uită în susul şi în josul străzii, dar nici acolo nu era.

Ridicând din umeri, se îndreptă spre Jace şi vicar.

— Trebuie că eşti domnişoara Smythe, rosti vicarul. Numele meu e Innis. Mi s-a spus că faci cercetări privind oamenii care au fost proprietarii lui Tolben Hali.

— Da, afirmă Nigh zâmbind şi strângându-i mâna.

Tocmai l-am întâlnit Auuu! se opri când degetele lui

Jace i se înfipseră în braţ.

— Glezna, rosti Jace, când vicarul se arătă intrigat de strigătul ei de durere. Părintele Innis mi-a spus că niciun Longstreet nu mai locuieşte aici. Danny şi tatăl lui au venit, au cumpărat Tolben Hali şi apoi amândoi au murit fără urmaşi.

— Dar eu tocmai…

— Îţi mulţumesc pentru toate astea, rosti Jace tare tăindu-i vorba. Fotocopiile ne vor ajuta mult, sunt sigur.

— Ţi-am spus că cele mai multe, din puţinul care a rămas, se află la Tolben Hali.

— Da. Doamna Fenney a spus că are o cutie cu hârtii şi că le vom putea vedea astăzi după-masă. Apropo, mă întreb dacă există vreun loc de unde am putea să facem cumpărături. Apoi ne întoarcem la Tolben Hali să mâncăm.

Nigh nu spuse nimic, în legătură cu toate planurile pe care le făcea Jace fără să o consulte. Îi lăsase urme de degete pe braţ şi o zgârietură proaspătă şi realiză că n-a vrut ca ea să-l menţioneze pe tânărul cu care vorbise. Era un Longstreet, dar vicarul a spus că niciun Longstreet nu mai locuia în sat. Era în vizită? Pe de altă parte, tânărul fugise imediat ce l-a văzut pe vicar. Ce naiba se petrecea?

Asculta vag cum vicarul le indica pe unde să meargă, pentru a găsi câteva magazine de unde să cumpere de mâncare, pe care să o ia cu ei la hotel.

După care, imediat ce fură în afara posibilităţii de a fi auziţi, se întoarse spre Jace.

— Ce a fost asta? De ce m-ai rănit aşa?

— N-am vrut să-i spui vicarului despre tipul cu care vorbeai.

— Dar de ce...? A, văd. Secrete. Să ţinem

secret ceea ce facem, genul acesta de treburi.

— Genul acesta, acceptă el, fără să o privească în ochi.

Câteva minute mai târziu, traversau satul târguind din diverse prăvălii, încărcându-se cu fructe, plăcintă de pui şi sucuri îmbuteliate. De asemenea, luară şi câteva prăjiturele umplute cu cremă de ciocolată.

— O să ne îngrăşăm, rosti Nigh zâmbind, simţindu-se bine pentru că avea o mulţime de informaţii de comunicat.

— Cred că vom avea nevoie de ciocolată, mormăi el în barbă. Endorfine. Avem nevoie de ele. Cred că vom lua şi o sticlă de vin – sau chiar două-trei. Poate şi nişte whiskey. Îţi place din malţ curat?

— Nu. E prea tare pentru mine. Ce naiba nu e în regulă cu tine? Vreau să spun, ştiu că eşti fiinţa cea mai capricioasă din lume, dar…

— Capricioasă? Nu sunt capricios!

— Nu? atunci spune-mi de ce ai cumpărat Priory House.

Deschise gura să-i spună, apoi o închise la loc.

— Ce spui de gin? îţi place?

— De ce încerci să mă îmbeţi? Ridică sugestiv din sprâncene.

— Nu dintr-un motiv anume. Vreau doar să te liniştesc.

— Să mă linişteşti, de ce?

— Nimic. Uită ce am spus. Dădu cartea de credit negustorului de vinuri. Deci, cu cine vorbeai la biserică?

— Cu un tânăr foarte drăguţ. Ai fost grosolan. De ce n-ai venit să te recomand?

— N-am vrut să te întrerup. Cine era?

Ea aşteptă, până se aflară din nou pe trotuar.

— Un Longstreet. Urmaşul lui Danny Longstreet şi locuieşte în apropiere.

— N-a spus vicarul că niciun Longstreet nu mai locuieşte în sat?

— Ba da, şi tocmai m-am gândit ce ciudat e. Şi mai ciudat a fost, când tânărul l-a văzut pe vicar şi a sărit în sus fugind de acolo. Ca şi cum i-ar fi fost frică de el.

— Sau de aghiazmă, bombăni Jace.

— Cum?!?

— Nimic. Despre ce aţi vorbit amândoi?

Mergeau pe strada spre Tolben Hali, Jace cărând pachetele grele şi Nigh pe cele mai uşoare.

— Despre sex, răspunse ea.

Jace nu zâmbi şi îşi ţinu capul plecat, ca şi cum asculta cu intensitate fiecare cuvânt pe care-l rostea ea.

— Şi ce altceva? Despre sex, în ce context?

— Cred că termenul pe care l-am folosit a fost „sex violent în stare pură”.

— Şi ce altceva? întrebă Jace solemn.

În mod evident, se gândi ea, nu reuşise să-l facă gelos, aşa că renunţă. Erau aproape doi kilometri de mers până la hostel şi Nigh vorbi fără încetare, relatându-i tot ce putea să-şi amintească, din cele spuse de tânăr.

— Dar nu i-ai aflat numele complet?

— Am vrut, dar eram aşa fascinată de ce îmi spunea, încât am uitat să întreb. L-am întrebat doar dacă e un Longstreet şi el a spus că da. Sunt sigură că dacă am folosi Internetul am putea să-i găsim adresa.

— Cred că ştiu exact unde locuieşte, rosti Jace.

— Cum poţi să ştii asta?

— Se află în hârtiile obţinute de la vicar. Mi-a fotocopiat unele registre de decese.

— Ce are asta de a face cu tânărul acela?

— El, of……Jace se depărtă fără să-i răspundă la întrebare. Bietul Danny Longstreet, adăugă apoi. Pariez că a încercat să le spună oamenilor că Ann a fost ucisă, dar ce putea să mai facă? Să le spună că persoana care a ucis-o e mama copilului său?

— Adevărat, rosti Nigh. Dacă femeia ar fi fost băgată la închisoare, ce ar fi devenit copilul? Dacă îl lua Danny, ar fi putut ajunge în aceeaşi situaţie ca tatăl Annei. Copilul i-ar fi amintit în permanenţă de moartea Annei.

— Nu există nimic bun în toate astea, rosti Jace.

— Biata fecioară Ann şi mizerabilul de Danny. Totul din cauză că într-o noapte s-a îmbătat.

— Eu cred că toată lumea a fost de vină, cu excepţia Annei. Ea a fost singura fiinţă cu adevărat inocentă, din această poveste.

Puteau să vadă Tolben Hali printre copaci.

— Deci tipul acesta, Longstreet, a spus că semeni cu Ann?

— Da, şi că există o fotografie a ei, undeva la Tolben Hali.

Jace gemu.

— Ascunsă sub scândurile duşumelei unui dulap? Să muţi pantofii şi să scoţi o scândură cu şurubelniţa?

Nigh îl privi curioasă şi când el întoarse capul, deveni şi mai curioasă.

— Sper să fie atârnată pe perete. Am văzut o mulţime de nimicuri victoriene în jur.

— Da, există o mulţime de obiecte victoriene pe acolo, rosti el. Obiecte şi oameni.

14

— Nu cred, rosti Nigh privindu-l fix.

Se aflau în dormitorul ei de la Tolben Hali şi împrăştiat pe măsuţă se afla conţinutul cutiei pe care le-a dat-o doamna Fenney. Nu prea erau multe în ea, doar câteva scrisori de afaceri de ale lui Hugh Longstreet şi un sumar al cheltuielilor

de întreţinere a locului, pe timp de un an. Nu existau hârtii personale, nici adorabile scrisori de dragoste trimise de Ann lui Danny.

Singurul lucru mai interesant se afla pe fundul cutiei. Era o fotografie a unui tânăr, rezemat de un copac şi privind obiectivul. De parcă toată lumea era a lui.

— El e, mai zise Nigh luând în mână fotografia. Vreau să spun că nu e el, ştiu că trebuie să fie Danny, dar seamănă leit cu tipul cu care am vorbit astăzi. Familia Longstreet are gene puternice, dacă pot să-şi transmită asemănarea asta desăvârşită. Ca şi cum femeile din ultimele câteva generaţii n-au avut nimic de a face cu copiii. Îi dădu fotografia lui Jace. Seamănă cu el, nu-i aşa? Şi când acesta nu răspunse, Nigh se încruntă. L-ai văzut, nu-i aşa că arată la fel?

— Îmi imaginez că exact aşa arăta, rosti Jace blând.

— Ce mai înseamnă şi asta? Că-ţi imaginezi? Tu ce ai văzut?

Jace îi zâmbi într-un fel, care ei nu-i plăcu.

— Am uitat să o întreb pe doamna Fenney de fotografia Annei. Poate că putem să ne învârtim puţin prin casă, să vedem dacă găsim fotografia cuiva care arată ca tine. Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă, dar Nigh nu se mişcă.

— Acum ce-mi mai ascunzi? întrebă ea.

Jace arăta ca şi cum n-ar fi vrut pentru nimic în

lume să-i răspundă ia întrebare. Dar oftă, apoi se aşează vizavi de ea.

— N-am văzut pe nimeni, rosti el, cu capul plecat nevoind să o privească în faţă.

— Ce?!? întrebă ea apoi se ridică şi se duse la fereastră. Îi luă un moment înainte de a se uita din nou la el. Nu-mi place ce încerci să spui. E oare posibil să insinuezi că nu vorbeam cu nimeni? Jace ridică ochii la ea şi îi adresă un zâmbet strâmb. Nu te cred, continuă ea. Se duse la el. Ştii ce cred? Cred că eşti obsedat de toată povestea asta cu fantome, încât doreşti să mai fie şi altcineva implicat în ea. Cred că ai născocit toată treaba cu vederea lui Ann şi a verişoarei ei stând de vorbă şi acum încerci să mă faci să cred că şi eu am văzut o fantomă. Pot să te asigur că omul cu care am vorbit aşa de mult astăzi era tot atât de real ca şi tine. Cred

— Cunoşti vreun motiv pentru care aş face aşa ceva? Pentru care să mă apuc să bat toba despre afacerea cu Centrul Fantomei, pe care ai născocit-o tu?

Nigh fu gata să spună ceva, dar nu se putu gândi la niciun motiv pentru care el ar fi vrut să ticluiască povestea fantomei. Totuşi, ştia că e plin de secrete.

— Nu ştiu de ce ai face aşa ceva, dar cred…

Se opri brusc, când el răsfoind hârtiile scoase una, apoi se îndreptă spre telefon şi formă un

număr.

— Pe cine suni? întrebă ea.

— Pe vicar. Dacă nu mă crezi, poate că îl vei crede pe el.

O clipă mai târziu, Jace vorbea cu părintele Innis.

— Scuze că vă deranjez din nou, aşa de curând, părinte, dar asistenta mea ar dori să vă pună câteva întrebări. Îi dădu receptorul lui Nigh.

Cu o privire sfidătoare, ea îl luă. „Verifică-ţi sursele” i-a bubuit în minte, lozinca pe care o urmase de când îşi începuse cariera de ziarist.

— Vreau să vă întreb despre ceea ce aţi spus, că n-ar mai exista nimeni din familia Longstreet în sat, rosti ea. Am citit sau am auzit undeva, că ar mai fi cineva, care locuieşte în perimetrul acesta.

— Nimeni viu, răspunse vicarul râzând. Am primit câteva informaţii că un tânăr, care se potrivea cu descrierea lui Danny Longstreet, a fost văzut adesea în curtea bisericii. Nu vreau să fac nicio afirmaţie, pentru că nu vreau să perpetuez astfel de mituri, dar tu ai descoperit

— A, da, rosti Nigh şi-şi simţii genunchii slăbiţi. De ce credeţi că Danny Longstreet bântuie pe aici?

— N-am idee. A locuit la Tolben Hali câţiva ani, dar localnicii spun că bunicii lor le-au relatat că era cel mai nefericit tânăr de pe pământ.

Spuneau că obişnuia să urce călare scările din Tolben Hali, de fapt legenda spune că exact aşa a murit. S-a urcat pe scări până sus călare pe cal, apoi a căzut şi s-a rostogolit până jos rupându-şi gâtul. Draga mea! Astea sunt poveşti. Ce voiai să mă întrebi?

— În dimineaţa asta am stat de vorbă cu un tânăr, pe banca de lângă flori. A plecat înainte de a putea să aflu cum îl cheamă. Mă întreb dacă îl cunoaşteţi. Nigh se uită la Jace, dar el stătea cu spatele la ea şi se uita pe fereastră.

Vicarul rămase tăcut o vreme şi când vorbi, vocea lui era exagerat de calmă.

— Te-am văzut stând pe bancă cu spatele la noi, dar n-am mai văzut pe nimeni altcineva. Vocea lui scăzu în intensitate. Ai vorbit cu Danny? Avem afirmaţiile câtorva oameni, care au vorbit cu el.

— Nu, sigur că nu, îngăimă Nigh. Aveţi dreptate. Nu vorbeam cu nimeni. Eu, oo… Mulţumesc mult, părinte lannis, mi-aţi fost de mare ajutor. Mulţumesc, rosti din nou apoi închise telefonul.

Jace se întoarse, o privi şi Nigh îl privi la rândul ei. Fiecare clipă din dimineaţa aceea, când stătuse pe bancă alături de tânărul acela arătos şi vorbise despre strămoşii lui – şi poate şi ai ei – îi reveni în minte. Doar că nu fuseseră reale. Fusese oare o fantomă? Asta era ceea ce

trebuia să creadă? Se uită iar la Jace, îi văzu ochii alarmaţi larg deschişi şi în următoarea secundă totul deveni negru.

Când Nigh se trezi, se afla în pat, cu cuvertura adunată în jurul ei; draperiile închise şi cu o pânză udă şi rece pe frunte. Când încercă să se ridice, uşa dormitorului se deschise şi Jace intră cu altă cârpă udă.

— Stai liniştită, zise el aşezându-se pe pat lângă ea, în timp ce-i schimba compresele.

— N-o mai vreau, zise ea dând-o la o parte şi încercând să se aşeze. Dar era prea ameţită şi năucă, aşa încât căzu din nou pe pat.

Se uită la Jace.

— De cât timp sunt aici?

— Cam de patru ore, o informă el şi, când ea încercă să se ridice din nou, el îi puse o mână pe umăr şi o opri. Vicarul l-a trimis pe doctorul local şi acesta ţi-a dat un sedativ. O să fii ameţită cel puţin până mâine dimineaţă.

— Doctor? Sedative? încet începu să-şi amintească ce i se spusese înainte de a leşina. Danny Longstreet, şopti ea. Am stat de vorbă cu o fantomă, îşi puse mâinile pe faţă şi începu să plângă. El o luă în braţe şi o mângâie pe spate şi pe păr, în timp ce plângea. Ţie de ce nu ţi-e frică de fantome? întrebă suspinând pe umărul lui. Şi de ce am putut să le fac faţă bombelor şi fantomelor nu? Ce vor de la tine? Ce vor de la

mine?

— Semeni cu Ann şi eşti rudă cu ea, rosti blând Jace. Îmi imaginez că Danny vrea să fie aproape de oricine, care e o parte din femeia pe care a iubit-o.

— Dar n-au luat legătura cu mine niciodată, de când sunt în Margate, afirmă Nigh. Am fost în casa aia de multe, foarte multe ori, dar n-am văzut niciodată o fantomă.

— Cred că ai simţit-o pe Ann. Iar ea s-a uitat după tine, te-a căutat.

Cuvintele lui şi adevărul celor spuse o făcură să plângă şi mai tare câtva timp, apoi lacrimile începură să sece. Jace îi dădu o mână de batiste de hârtie, din cutia de lângă pat.

— Vor să facem ceva pentru ei? Să găsim ceva? întrebă Nigh, în timp ce-şi sufla nasul. De ce ne-au apărut nouă?

— Şi de ce ne dau informaţii? întrebă Jace. Îşi sprijini spatele de perne, dar rămase şezând lângă ea, pe pat. Nu ţi se pare ciudat că tu şi cu mine suntem împreună? Vreau să spun că eu stăpânesc Priory House, iar tu eşti urmaşa Annei Stuart. Şi acum suntem împreună şi vedem amândoi fantome.

— Cel puţin tu le-ai visat, rosti Nigh, aşa că poţi rămâne întreg la minte. Eu însă am stat de vorbă cu un mort, ziua în amiaza mare.

— Ce ştim noi despre fantome? întrebă Jace.

Cum am putea afla mai multe?

Nigh îşi suflă din nou nasul.

— Nu ştim nimic, pentru că fantomele nu există. Am văzut emisiunile acelea de la TV, când toată lumea spunea că are senzaţia, că simte fantomele. Dacă văd vreuna, e doar ca o lumină. N-au stat pe o bancă să pălăvrăgească cu ele. M-ai văzut acolo, vorbind cu nimeni. Trebuie că ţi-ai închipuit că am înnebunit.

— Mi-am dat seama ce se întâmplă. Era o situaţie gen deja vu. Grija mea era să nu se întâmple ceva mai rău.

— Vrei să spui cum ţi-a făcut Ann ţie, că aproape te-a ucis?

— Exact.

— Bănuiesc că Danny m-ar lua pe cal cu el. Pentru o clipă îşi puse iar mâinile pe faţă, apoi ridică privirea. Satul ăsta ar trebui să afişeze nişte pancarte cu: „Atenţie! Puteţi fi agăţaţi de o fantomă, care-şi caută dragostea de mult pierdută. În caz de groază, apelaţi la medic.”

Jace scoase un mic hohot de râs.

— La Margate ai publicat într-un mic ziar local un articol cu informaţii false şi am fost potopiţi de oameni care au crezut în el. Imaginează-ţi ce ar fi, dacă ai spune unui… Scuză-mă reporter că ai stat pe o bancă şi ai avut o lungă conversaţie cu cineva care nu se afla acolo.

— Nu vreau să-mi imaginez, afirmă ea. Apropo,

mulţumesc că m-ai lăsat să-ţi relatez tot ce am discutat Danny şi cu mine.

— Eşti binevenită. Nu cred că oamenii de aici mai vor să vadă imagini de fantome în jur. Se pare că aşa de multă lume l-a văzut pe Danny, încât poliţistul local e chemat adesea.

— Şi îi dezintoxică. Aşa cum păstrezi venin în laborator, antidotul împotriva muşcăturilor de şarpe.

Jace zâmbi.

— Cred că totul e în regulă, dacă ţi-ai recăpătat simţul umorului. Am petrecut câtva timp cu medicul şi vicarul şi…

— Cine mai ştie? întrebă ea. L-ai sunat pe redactorul meu de la Londra? Nu cumva a apărut pe

CNN, că în Anglia un corespondent de război a leşinat, la vederea fantomei unui bărbat frumos?

— Nu mi-ai spus că era frumos, rosti Jace ducându-se să se aşeze la picioarele patului, apoi zâmbi când ea încercă să se apere. Am dispoziţie de la medic să-ţi dau tot ce doreşti să mănânci la cină şi să vorbim despre ceea ce ai văzut, sau să nu vorbim, depinde ce vrei tu să faci.

— Orice m-ar împiedica să înnebunesc, nu-i aşa? îl privi cercetător. Mie mi se pare că am reacţionat normal, după ce am văzut o fantomă.

— Dacă să leşini e ceva normal, atunci sper să nu mă mai aflu niciodată pe lângă cineva care

vede o fantomă, rosti el.

— Exact acesta e şi punctul meu de vedere, afirmă ea în timp ce el turna apă într-un pahar. Sunt o fiinţă normală. Am reacţionat isteric şi am eşuat total. Tu nu. Ai văzut o fantomă, dar nu te-a speriat. De ce? El îi dădu paharul cu apă, dar când văzu că îi tremură mâna, se aşeză lângă ea şi i-l duse la buze. Când termină de băut, ea întrebă din nou: de ce?

Jace se duse la fereastră şi dădu draperiile puţin deoparte. Afară era întuneric. Se întoarse spre ea.

— Cred că s-ar putea să fiu mai aproape de moarte decât tine, rosti el încet.

Ochii lui Nigh se deschiseră mari.

— Eşti bolnav? Acesta e marele tău secret? Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Nu, rosti el zâmbind. Nu sunt bolnav şi mulţumesc pentru grijă. Făcu o mică pauză, ca şi cum se întreba ce să-i spună. Mi-a murit cineva, pe care l-am iubit foarte mult. Probabil că spiritele simt asta.

Ea clipi.

— Vrei să intri în legătură cu persoana care a murit, nu-i aşa? întrebă ea blând. De aceea ai amenajat camera, să arate ca a Annei. Ai vrut, aşa cum ai spus, să o ispiteşti să vină înapoi, pentru că voiai să-i pui întrebări. Asta era?

— Da. Zâmbi într-un fel, care o făcu pe Nigh să

creadă că era uşurat că-i spusese atât de multe.

— Cred că faci prea multe presupuneri, rosti ea şi simţea cum iese din ea la suprafaţă jurnalistul de investigaţii. Când mă întâlneam cu oameni din alte ţări, adesea îi întrebam dacă cunosc cumva Anglia. Şi ei îmi spuneau: „M-am întâlnit odată cu un om din Anglia, poate că-l cunoşti.”

— Am păţit-o şi eu în legătură cu Statele Unite. Deci care e poanta?

— Oare toate fantomele de pe această planetă se cunosc între ele? Cunosc pe toată lumea care a murit?

— Nu ştiu, afirmă Jace cu furia crescându-i în voce. Nu ştiu nimic mai mult, decât oricine altcineva. Ceea ce ştiu este că nu pot să rănesc o fantomă. Aş vrea să fi putut să mă îndrăgostesc de Ann Stuart. Aş vrea să fi putut să mă însor şi să am copii cu ea. Aş vrea să fi putut să umplu casa aia uriaşă cu spiritele unor micuţi, care ar trăi pentru totdeauna şi n-ar muri niciodată.

Odată trecută furia, se aşeză la capătul patului, cu faţa roşie de emoţie. Nigh dădu la o parte cuverturile şi se duse la el înconjurându-l cu braţele şi punându-şi capul pe umărul lui.

— Îmi pare rău pentru tot ce ţi s-a întâmplat, rosti ea. Regret profund, cu adevărat.

El o bătu uşor pe mână.

— Ascultă, cred că e mai bine să plec. Scuză-mă pentru izbucnirea de adineaori. Pe masă sunt

sandviciuri şi doamna Fenney a spus că o să-ţi aducă o cană cu ceai, cam într-o jumătate de oră.

— Dar tu? întrebă ea.

— Eu sunt bine, afirmă şi se ridică. Trebuie să mă duc în sat, să-mi iau ceva de mâncare. Nu ştiu ce.

— O să te duci la biserică, nu-i aşa. O să te duci să te aşezi pe banca aia şi să-l rogi pe Danny Longstreet să vină la tine.

— Eu… Of, rosti el şi se îndreptă spre uşă. Cred că acum eşti bine. Doctorul a spus că vei fi slăbită o vreme, dar îţi vei reveni. După un somn bun de noapte, poate toate acestea îţi vor părea un vis. Poate că nu o să-ţi aminteşti prea multe. Noapte bună, rosti el şi părăsi camera.

Imediat ce fu plecat, încăperea îi păru mare, foarte întunecoasă şi foarte goală. Dacă Jace era plecat, iar doamna Fenney se afla în partea cealaltă a casei şi alţi oaspeţi nu mai erau, înseamnă că era singură. Îi trebui ceva putere să coboare din pat. Picioarele îi erau nesigure şi slăbite, dar reuşi să se ducă la baie, apoi să aprindă toate luminile pe care le putu găsi. Nu voia să stea în întuneric.

Mâncă jumătate dintr-un sandvici cu carne de pui, bău o sticlă cu apă, făcu o baie rapidă şi se schimbă în noua ei cămaşă de noapte. Doamna Fenney nu apăru cu cana de ceai şi asta o făcu pe Nigh să-i fie teamă că era la fel de înfricoşată

ca şi ea.

Era încă devreme, când Nigh intră în pat. Se simţea obosită, de parcă ar fi urcat un munte. Voia să se ducă în camera lui Jace, să vadă dacă nu s-a întors, dar nu credea că are putere.

Stând în pat cu toate luminile aprinse, imaginile îi reveniră. Vorbise cu un bărbat care a murit acum peste o sută de ani. „Ce a vrut?” întrebarea îi revenea într-una în minte. Iar şi iar. Ce vor ei? Prin „ei” înţelegea Ann şi Danny şi Jace. Ce voia Jace? Să-i spună la revedere persoanei pe care a iubit-o aşa de mult? Să vorbească cu ea – Nigh era sigură că era o „ea” – pentru ultima oară?

Îi era dificil să adoarmă cu toate aceste gânduri în minte şi cu toate luminile aprinse. Văzu lumini de faruri strecurându-se printre draperii şi îi sări inima până în gât. Luminile strălucitoare se mişcau prin cameră ca nişte fantome, arătau sinistru.

Nu ştia cât era ora când s-a trezit, dar luminile erau stinse şi camera se afla în întuneric. Imediat se sperie, dar o mână mare şi puternică o mângâie pe obraz.

— Șșșșt, rosti o voce pe care o cunoştea. Totul e în regulă. Stai liniştită şi odihneşte-te. Simţi căldura unui trup puternic lipit de al ei şi simţi braţe puternice cuprinzând-o. Zâmbi şi adormi din nou.

Dimineaţă, când se trezi, draperiile erau date de-o parte şi lumina soarelui scălda încăperea. Îşi aminti ce se întâmplase ieri, dar acum nu i se părea prea clar şi desigur nu o mai îngrozea. Făcu un duş, se spălă pe cap, se uscă, se îmbrăcă, se machie şi coborî în grabă scările. Se simţea în stare să mănânce una din prăjelile doamnei Fenney.

Jace se afla la masa micului dejun. Arăta curat şi proaspăt ras, dar ochii îi erau duşi în fundul capului şi obosiţi.

— Arăţi ca cineva care a văzut o fantomă, rosti ea veselă, dar gluma nu-şi făcu efectul dorit, deoarece Jace nu zâmbi.

— Cred că ar trebui să pleci de aici, astăzi, rosti el pe deasupra căniii cu ceai. Cred că ai văzut mai mult decât destule.

În ciuda a ceea ce gândea, nu voia să plece.

— N-am găsit fotografia Annei, zise ea. Danny a spus că e aici. Ochii i se deschiseră mari privindu-l pe Jace şi minunându-se. Oare eu am spus asta? Danny cel mort mi-a spus unde se afla fotografia şi eu asta am rostit, ca şi cum tocmai am vorbit cu el la telefon.

Jace întinse mâna peste masă şi luă un dosar. În el se afla fotografia unei tinere frumoase, care purta o rochie de culoare închisă, cu turnură, gen 1870. Părul ei era tras de pe faţă spre spate şi adunat pe ceafă în bucle strălucitoare. Era o

femeie subţire şi părea înaltă.

— Sunt flatată că cineva crede că arăt ca ea, rosti Nigh.

— Astăzi o vedem frumoasă, dar nu cred că pe vremea aceea era considerată frumoasă. Era prea înaltă şi prea subţire. Şi figura ei nu era destul de sfioasă.

— Vrei să spui că Ann arăta mult prea sexy.

— Da, rosti el luându-i fotografia din mână.

Nigh se duse la bufet şi umplu un bol cu cereale, peste care adăugă lapte. Se aşeză apoi iar la masă şi îşi turnă o cană de ceai.

— De unde ai luat fotografia?

— Doamna Fenney are o cutie plină cu fotografii vechi. După ce Danny a murit, casa şi ceea ce era în ea a fost scoasă la vânzare, dar nimeni nu şi-a bătut capul să golească şi podul, aşa că multe lucruri au rămas acolo.

— Ce s-a întâmplat cu banii de pe vânzare?

— S-au cheltuit toţi plătind datoriile lui Danny. Jace înşiră ouăle pe farfurie. Nu mâncase mult din consistentul mic dejun englezesc al doamnei Fenney. Cred că Danny ştia că o să moară, aşa că a dat o mulţime de bani unor instituţii de binefacere, apoi a trăit pe credit timp de patru ani. Noaptea trecută am vorbit cu un om care e istoricul satului şi mi-a spus că banii s-au potrivit aproape perfect. Vânzarea casei şi a mobilierului a acoperit exact datoriile lui Danny.

— Crezi că s-a sinucis, nu-i aşa? întrebă ea încet.

El ridică ochii la ea.

— Cred că, după moartea Annei, Danny nu a mai vrut să trăiască. Ştia că moartea ei a fost din vina lui. Dacă n-ar fi fost beat şi n-ar fi lăsat însărcinată o fată din sat, Ann nu s-ar fi sinucis. Cum poţi trăi ştiind că ai ucis fiinţa pe care o iubeai cel mai mult pe lume? Vorbele lui fură atât de izvorâte din inimă, încât ea întinse mâna pentru a o atinge pe a lui, dar el şi-o retrase. Nigh? chemă el.

— Da. Simţea că avea ceva serios de spus şi-şi reţinu răsuflarea.

— Mi-ai fost de mare ajutor în aceste ultime zile şi ai fost o companie grozavă, dar de acum am nevoie să acţionez singur. M-am interesat şi există un tren până la Margate. Trebuie să-l schimbi doar o singură dată. Poţi fi acasă, în siguranţă în propria ta casă, în această după-amiază.

Nu ştia dacă, să fie supărată, sau rănită de vorbele lui. Supărarea dispăru.

— Am reacţionat ca orice om, în legătură cu discuţia cu o fantomă, aşa că acum sunt aruncată la gunoi.

El o privi în ochi.

— Da. Exact aşa. Nu-mi mai eşti de mult folos ca investigator asistent, dacă trebuie să chem

medicul pentru că ai leşinat şi să stau treaz lângă tine toată noaptea. Am vrut pe cineva, care poate să mă ajute într-adevăr în ceea ce fac, dar tu eşti mult prea laşă pentru a-mi fi de vreun folos. Vreau să te întorci la Margate şi să stai departe de Priory House. Nu-ţi mai băga nasul în casa mea. Am să zidesc intrarea în tunel. Am fost destul de clar?

— Foarte, rosti Nigh, apoi se ridică şi părăsi sufrageria. Zece minute mai târziu bagajul ei era gata.

Doamna Fenney o aştepta la parter, pregătită să o conducă cu maşina la gară.

— Regret aşa de mult totul, rosti ea. Fantoma satului nostru nu i-a a mai apărut nimănui de ani de zile, aşa că am crezut că poate a plecat să-şi ia râs plata din paradis, dar vicarul a spus că tu ai petrecut ceva timp cu el. Tot ce putu să facă Nigh a fost să dea din cap aprobator. Era prea furioasă să facă ceva mai mult. Şofară în tăcere cei opt kilometri până la gară şi când ajunseră, doamna Fenney îi întinse biletele. Erau pentru clasa întâia. Domnul Montgomery mi-a spus că trebuie să te întreb dacă ai nevoie de ceva şi să-ţi dau asta. Era un plic despre care ştia că e plin cu bani.

— Nu vreau... Începu ea gata să-i refuze. Totuşi, în felul acesta va avea de mâncare când va ajunge acasă.

Doamna Fenney îi luă mâinile în ale ei.

— Nu trebuie să fii supărată pe el, draga mea. A fost bolnav de îngrijorare pentru tine. A rămas afară până târziu noaptea trecută şi mi s-a spus că a vorbit cu doctorul şi cu vicarul despre tine, şi l-a vizitat pe istoricul nostru local. Când s-a întors, a trebuit să-i descui uşa din faţă şi se întâmplă să ştiu că a rămas în camera ta toată noaptea. A avut grijă de tine. Trebuie că te iubeşte foarte mult.

— Nu, rosti Nigh. El… Se opri brusc. Nu voia să-i relateze acestei femei problemele ei personale. Mulţumesc, adăugă apoi. Mulţumesc pentru tot. Ai o casă adorabilă şi am mâncat excelent.

— Sunt încântată că o parte din vizita ta ţi-a plăcut, rosti aceasta începând să strige, deoarece trenul trăgea la peron.

Nigh îşi ridică geanta pe umăr şi se îndreptă spre tren.

— Ai grijă de el, eşti bună? Şi încearcă să nu-i mai dai afurisitele alea de prăjeli.

Doamna Fenney zâmbi.

— Soţului meu nu i-au făcut rău niciodată, afirmă ea.

— A, da? Dar e aici, cu noi? întrebă Nigh în timp ce se urca în vagon.

— E în Alaska, lucrează la o sondă de ţiţei, strigă doamna Fenney când trenul începu să se

mişte.

Nigh râse şi îi făcu semn cu mâna, apoi plecă să-şi găsească locul.

15

Nigh reuşi să-l găsească pe fiul zarzavagiului din sat, care să o conducă acasă de la gară. Şi tot drumul, acesta nu tăcu din gură.

— Vreau să-ţi spun, Nigh, că tu eşti fiinţa cea mai interesantă, care a fost vreodată în satul ăsta. Ştiu că oamenii cred că, mai interesantă ar fi Priory House şi toate fantomele pe care le-au văzut, dar eu pariez toţi banii pe tine. Mai întâi, după funeraliile mamei tale ai plecat, apoi te-am văzut la TV prezentând ştirile, după care te-am văzut în… Unde era asta?

— Afghanistan.

— Corect. Ştiam că e un loc cu desăvârşire străin. Ştii că unele locuri sunt mai străine decât altele? Australia e o ţară străină, dar nu cu adevărat străină. Ştii ce vreau să spun? Poate că e vorba de limbă. Şi Statele sunt o ţară străină, dar nu cu adevărat. Deşi bătrânul Harris de la măcelărie spune că Statele Unite e ţara cea mai străină dintre toate. Înţelegi ce vreau să spun? Oricum, cred că oricine ar fi de acord că Afghanistanul e cea mai străină. Tu ştii asta. Prin urmare, şi acolo ai fost, şi toată lumea a pierdut

socoteala locurilor pe unde ai mai umblat. Apoi a apărut americanul ăsta bogat şi primul lucru pe care îl ştim este că aţi plecat împreună. Cum de s-a putut aşa ceva? se întreabă toată lumea, deoarece tu ai scris la ziar lucrurile alea îngrozitoare despre el. Nu te supăra, Nigh, dar dacă prietena mea ar fi scris aşa ceva despre mine, n-ar mai fi fost prietena mea. Ştii ce vreau să spun? Dar poate că Harris are dreptate, că americanii sunt cei mai străini, deoarece aţi plecat amândoi Dumnezeu ştie unde, ca două păsărele amorezate. Doamna Browne spune că aţi petrecut o zi întreagă împreună în dormitorul acela bântuit şi n-aţi coborât nici pentru prânz. Apoi aţi fugit tot împreună şi următorul fapt pe care l-am auzit, a fost că toată treaba a fost născocită de tine şi că nu va mai exista nicio afacere în oraş, deci nu ne vom putea desfăşura pe aici, dacă ştii ce vreau să spun. Deci, unde ai fost tu şi americanul ăla, dacă nu te superi că te întreb? Ajunseseră în sfârşit acasă la ea. Nigh deschise portiera, spuse mulţumesc pentru drum şi coborî. Dacă te plictiseşti de străini, ştii unde să mă găseşti, strigă el prin geamul deschis.

— Da, ştiu ce vrei să spui, rosti Nigh, şi făcându-i semn cu mâna, se grăbi să între în casă şi să închidă uşa în urma ei. Se opri doar o secundă să asculte liniştea, apoi intră în bucătărie şi puse ibricul pe foc. Nici nu ajunsese

să dea în clocot, când auzi vocea prietenei ei Kelly. Singurul lucru pe lume, pe care-l dorea în acel moment, era să fie singură, pentru a-şi pune ordine în gânduri.

Reuşi totuşi să-şi aştearnă pe faţă un zâmbet, când Kelly intră în bucătărie.

— Kelly, dragă, ce bine îmi pare că te văd.

— Nu-mi vinde mie prostiile astea! rosti aceasta aruncându-şi geanta pe masă. Aş putea să-ţi sucesc gâtul! Toată lumea din oraş m-a întrebat ce pui la cale şi eu a trebuit să răspund – triumfător, închipuie-ţi – că n-am nicio idee. Când erai în Afganistan, mi-ai trimis un mesaj-video spunându-mi tot. Când ai fost în Saudi, mi-ai trimis douăsprezece ilustrate. M-ai sunat din unele locuri, pe care nici n-am putut să le găsesc pe hartă. Şi acum, te întorci acasă şi ce se întâmplă? Dispari. Şi nu numai că dispari, dar ai dispărut împreună cu un om despre care nimeni nu ştie nimic. Unde dracu' ai fost?

Răspunsul la întrebarea lui Kelly era atât de lung şi complicat, încât Nigh nu ştiu de unde să înceapă – ori dacă chiar voia s-o facă. Rămase tăcută, umplu ceainicul, scoase nişte biscuiţi digestivi din bufet şi îi puse pe o farfurie.

În timp ce Kelly îşi turna ceai şi adăuga lapte, continua să-şi privească prietena. Când vorbi din nou, vocea ei era mai calmă.

— Arăţi de parcă ai fost până în iad şi înapoi.

— În iad, da, dar în mod cert nu înapoi, afirmă Nigh.

— El unde e?

Nigh ridică din umeri.

— Într-un sat din Hampshire.

— Aţi petrecut noaptea împreună? Ce s-a întâmplat?

V-aţi certat şi i-ai dat papucii? îşi puse mâna pe a lui Nigh. Îmi pare rău, dar poate că e mai bine aşa. Poate…

— Ai putea să te gândeşti şi la altceva, mai sus decât partea de dedesubt a centurii? o repezi Nigh. În primul rând, nu am fugit cu el. Dacă îţi aminteşti, întregul sat înnebunise, deoarece credeau că se va deschide un Centru al Fantomei şi voiau toţi să participe.

— Dar asta chiar tu ai scris, nu-i aşa?

— La ora aceea era ceea ce credeam că va face. Asta mi s-a spus.

— Cine ţi-a spus?

Nigh clătină din cap.

— Acum nu mai contează. A fost prea demult, ca să-mi mai pot aminti.

— A fost acum trei zile, preciză Kelly.

— Trei zile pot fi o viaţă de om.

Kelly îşi bău ceaiul şi mâncă un biscuit, în timp ce-şi privea prietena.

— Deci, spune-mi tot.

— Nu, rosti Nigh. Nu pot. Ridică mâna, când

Kelly fu gata să vorbească. Nu că n-aş vrea, dar nu ştiu ce aş putea să-ţi spun.

— Încerci să mă faci să cred că ţi-ai petrecut zilele cu acest bărbat şi n-ai căutat să-i descoperi toate secretele, inclusiv locul unde îşi păstra cutia secretă, când era puşti?

— Nu ştiu nimic acum despre el, mai multe decât ştiam înainte de a-l întâlni. O, ştiu unde a crescut şi numele unora dintre verii lui. Ştiu o mulţime de lucruri lipsite de importanţă, dar nu ştiu ce-l preocupă. Nu ştiu nici măcar de ce a cumpărat Priory House.

— Din cauza fantomelor. Doamna Browne a spus tuturor cum a aranjat camera bântuită, pentru a arăta ca o scenă victoriană. Desigur toată lumea spune că americanii nu cunosc istorie, pentru că n-au una proprie, altfel ar fi ştiut că Lady Grace nu a trăit în timpul reginei Victoria. Cineva ar trebui să-l ajute să înţeleagă corect datele istorice.

— Încetează! rosti Nigh cu mâinile pe urechi. Sunt bolnavă să tot aud bârfe! Mă îmbolnăvesc oamenii care născocesc poveşti, despre ceva de care habar n-au.

Kelly nu spuse nimic şi când Nigh se uită la ea, aceasta devenise serioasă.

— Ai dreptate, rosti Kelly. Am devenit unul dintre ei. Am decăzut aşa mult, încât am început să o ascult pe baborniţa aia, scuză-mă. Dacă

vorbeşti, am să ascult şi ceea ce îmi vei spune nu va ieşi din această cameră. Dacă vrei, aş putea chiar să răspândesc nişte zvonuri false, astfel încât oamenii să nu cunoască adevărul. Gândeşte-te la asta, s-ar putea să-mi placă.

Nigh o luă pe prietena ei de mână.

— Eşti o prietenă bună şi vreau să continuăm să fim prietene.

— Asta înseamnă că plănuieşti să nu-mi spui nimic.

— Exact, afirmă Nigh. Dar vreau să-mi dai nişte informaţii.

— Cu o condiţie.

— Care?

— Să-mi obţii autograful lui George Clooney. Adresat lui Kelly. Nu doar o semnătură oarecare.

— Eşti nebună? Nu iau interviuri de la celebrităţi.

— Am văzut la TV că George Clooney şi tatăl lui s-au dus într-o ţară unde mergi şi tu şi…

— Bine, promit. Dacă mă voi afla într-o ţară sfâşiată de război şi se va întâmpla să dau peste Clooney, împreună cu celălalt domn. Clooney, am să-l rog pe George să semneze pe o schijă de şrapnel: pentru Kelly. Satisfăcută?

— Perfect. Deci ce vrei să ştii?

— Tot ce ştii tu şi aş putea să aflu şi eu despre Clive Sofron.

Figura lui Kelly oglindea dezamăgirea.

— Asta era?

— Ceea ce realmente vreau să ştiu este, cum să fac să-l determin să-mi dezvăluie toate secretele. Voi face orice pentru el, în afară de sex. Am să-i şi gătesc.

— Sunt sigură că asta îl va face să vorbească, rosti Kelly sarcastic.

— Ştii ce vreau să spun, rosti Nigh râzând.

— Ce?

— Fiul zarzavagiului m-a adus de la gară.

— Ohooo, mormăi Kelly. Băiatul ăla vorbeşte, nu glumă?

— Ultima oară când l-am văzut, era doar un puşti.

— Ai fost plecată multă vreme.

— Mă simt ca şi cum am stat aici, mai mult decât am fost plecată. Nigh îşi trecu mâna peste faţă. Domnului Montgomery îi este aşa frică de ceva, sau de cineva din oraş, că nu pot să scot o vorbă de la el. Am realmente nevoie să ştiu de ce anume.

— De fantome, afirmă Kelly. Oricui sănătos la cap îi este frică de fantome. Dacă am să văd una

— O să leşini şi va veni un medic să-ţi dea sedative, care te vor ţine nemişcată pe spate, mai mult de douăzeci şi patru de ore.

— Zi-mi că nu o spui din proprie experienţă.

— Nu-ţi zic, rosti Nigh. Acum, nu te superi, te duci să afli tot ce poţi? Am să pun şi eu întrebări,

dar…

— Apariţia ta va cauza un adevărat tărăboi. Oamenii sunt sfâşiaţi între alternativa, dacă să fie furioşi sau încântaţi că Margate nu va deveni faimos din cauza fantomei doamnei-tălhar. Ce e aşa nostim?

— Este că nu sunt sigură că a existat vreodată fantoma doamnei-tâlhar. Totuşi, ştiu în mod absolut sigur că există o pereche de fantome victoriene, care umblă prin casă.

— Deci, până la urmă americanul tău nu e chiar aşa lipsit de educaţie.

— Nu, zâmbi Nigh, nu e nici lipsit de educaţie, nici bătut în cap şi nu vrea să transforme Priory House într-un loc pentru turişti. Kelly? Familia MacFarland îl mai are pe căţeluşul acela afurisit, care face pipi pe oameni?

— Da, dar îl ţin închis în curtea din spate.

— Ţi-ar plăcea să faci pentru mine ceva cu adevărat grozav?

— Mi-ar plăcea.

— Lewis şi Ray mai iau prânzul împreună, în fiecare zi, lângă garnizoana pompierilor?

— Nu s-au schimbat de zece ani, de când îi cunosc. Kelly şi Nigh fuseseră prietene de când aveau trei ani şi s-a întâmplat de multe ori să-şi poată citi gândurile una alteia. Aşteaptă! Să nu-mi spui. Ei au fost dihorii care ţi-au spus minciuni despre american. Şi i-ai crezut? Nigh

ridică din umeri stânjenită. Am eu grijă de ei. Sunt sigură că familia Macfarland va fi încântată să-mi împrumute câinele. Presupun că am şi ce să le spun. Un autocar plin de londonezi a trecut peste unul din straturile cu flori ale doamnei Macfarland, aşa că va fi încântată să mă ajute.

— Pentru mine sună bine. Acum du-te, să pot lucra câte ceva. Am unele treburi de lămurit. Sună-mă în clipa în care afli ceva.

— Diseară îi voi lăsa pe copii în grija lui James şi vin la tine, cu tot ce am aflat. Aduc şi cina.

— Perfect, rosti Nigh în timp ce-şi zorea prietena să iasă pe uşă.

Casa era din nou liniştită şi plănui să petreacă restul zilei scriind tot ce putea să-şi amintească despre Jace Montgomery. Nu-i spusese prea multe, dar putea să adune fragmentele aflate. În tren realizase că singurul motiv pentru care a alungat-o de lângă el, era că îi era frică de ea. Deoarece ştia că de cele două fantome, îndrăgostite una de alta de peste un secol, nu-i era teamă, înseamnă că era altceva şi ea era hotărâtă să afle ce anume.

16

La şapte, Kelly sună şi îi spuse că n-a putut să afle nimic, dar că Emma Carew ştia „totul”.

— Ce înseamnă asta? întrebă Nigh.

— Nu ştiu. George spune că Clive şi Montgomery al tău au stat într-o seară cap în cap aproape o oră şi au vorbit foarte serios despre ceva.

— Ce i-a făcut să colaboreze? întrebă Nigh.

— George spune că nu-şi aminteşte, dar îl ştii, dacă nu e vorba de politică, restul nu-l interesează. Mi-a mai spus că Emma şi Clive s-au cam certat, apoi Montgomery l-a tras pe Clive într-un colţ. Zice să vorbeşti cu Emma.

— Sper că nu le-ai spus că eu sunt cea care vrea să ştie.

— Sigur că nu! Le-am spus că nu te-am văzut, iartă-mă, dar eu trebuie să trăiesc aici şi la ora actuală numele tău e mânjit cu noroi.

Nigh închise telefonul întrebându-se de ce oare a părăsit pacea relativă a Orientului Mijlociu. Făcu o listă cu tot ce ştia despre activităţile lui Jace Montgomery de când a sosit, şi încercă să-şi imagineze care e motivul real al cumpărării lui Priory House. De două lucruri era sigură. Unul, că nu a cumpărat casa pentru că i-a plăcut şi ar fi vrut să locuiască în ea pentru totdeauna. Al doilea, că nu se afla acolo din cauza fantomelor. Pentru el, fantomele erau mijlocul de a ajunge la altceva, acel ceva ce-l făcuse să spună că e „aproape de moarte”.

Întocmi o schiţă cât putu de corectă a locurilor unde fusese el şi cu cine sa întâlnit. Unele

lucruri i le spusese Jace, altele le auzise. I se spusese că s-a întâlnit cu „cele trei”: doamnele Browne, Wheeler şi Parsons. Crescând, copii satului se întreceau între ei poreclindu-le. Teribilele Trei, Oribilele Trei etc. Kelly câştigase numindu-l. E Cele Trei Gorgone.

Indiferent cum se numeau, cele trei femei credeau că ele conduc Margate. S-au cunoscut de când erau mici şi s-au împrietenit repede, spunând fiecare tot ce era de ştiut despre toţi ceilalţi – dar ţinându-şi propriile vieţi în mare secret. Nu că ar fi fost multe fapte, pe care oamenii să vrea să le ştie, dar ce era, era privat.

Soţul doamnei Browne fusese ucis în război – unii spuneau că în primul război mondial – şi ea a venit în sat cu o copiliţă şi în căutare de serviciu. De atunci a rămas la Priory House. Fiica ei a fugit din sat, când avea optsprezece ani şi de atunci n-a mai fost văzută sau auzită.

Soţul doamnei Parsons a murit de abia anul trecut şi avusese reputaţia de a fi omul cel mai ţinut sub papuc din lume. Ea obişnuia să-i fie şefă la papetărie, tratându-l ca pe un sclav.

Doamna Wheeler se născuse în Margate, cu numele Agnes Harkens. A plecat împreună cu părinţii când avea şaisprezece ani şi s-a întors când avea douăzeci şi trei, cu numele doamna Wheeler. Nu avea rude, nu avea soţ, nu avea copii, dar a avut destui bani ca să cumpere o

casă pe strada principală şi să deschidă ceea ce a numit ea „o bibliotecă istorică”. Fusese tot atât de formidabilă la douăzeci şi trei de ani, cum era şi în prezent şi nimeni n-a îndrăznit să o întrebe ce s-a întâmplat cu părinţii şi cu soţul ei.

Cele trei femei îşi reînnoiră prietenia din copilărie şi domniră peste Margate, timp de o jumătate de secol. Nu exista nimic din ce se petrecea în oraş, pe care să nu şi-l transmită una alteia.

Nigh descoperi că Jace fusese supus Tratamentului Noului Venit al celor trei. Doamna Parsons i-a vândut o mulţime de carnete de notiţe şi creioane scumpe, iar doamna Wheeler i-a împrumutat cutia Priory House.

Când Nigh se uită la listă, îi trecu prin minte că poate Jace a văzut la bibliotecă ceva ce l-a tulburat.

Căscând, se duse la culcare. O vreme rămase trează, îngrozită că îl va vedea din nou pe Danny Longstreet, dar totul rămase liniştit şi închise ochii. Îl visă pe Jace, îl văzu râzând în timp ce trăgea de corzile de viţă de pe foişorul de piatră. Părea că-l vede râzând peste tot.

Când s-a trezit, era ora 8 dimineaţa şi soarele apăruse. Energia îi revenise şi era mai hotărâtă ca oricând să afle ce ascundea Jace Montgomery.

Îşi conduse Mini-ul ei pe la periferia satului, nevrând să şofeze pe strada principală, şi parcă

în spatele bibliotecii. Ştia că nu se deschide până la nouă, dar ştia şi că doamna Wheeler era acolo de la şapte.. Bătu la uşa din spate.

— Încă n-am deschis, strigă doamna Wheeler cu vocea ei imperativă, în timp ce deschidea uşa, gata să-i spună vizitatorului ce gândea ea despre el. A, tu eşti!

— Da, eu sunt. Te deranjează dacă fac nişte investigaţii private? N-aş vrea să-ţi produc neplăceri. Adesea servilismul era folositor în faţa doamnei Wheeler.

— În regulă, rosti ea în silă, dar Nigh putea să vadă că e încântată. La urma urmei, Nigh era o celebritate locală. Nu am prea multe în legătură cu Orientul Mijlociu, dacă asta vrei. Coborî glasul. Dar am câte ceva despre Cornwall.

Nedumerită, Nigh se uită la ea conspirativ.

— Au făcut iar contrabandă?

— Nu e cazul să spun eu, rosti ea, dar îi dădu de înţeles că ştia ceva ce nimeni altcineva nu ştia.

— Este locul unde ai locuit, în anii în care ai fost plecată din Margate? întrebă cu inocenţă Nigh, în timp ce-şi scotea carneţelul şi stiloul din geantă, ca şi cum intenţiona să înregistreze tot ce i-ar fi relatat femeia.

Aşa cum ştia că se va întâmpla, doamna Wheeler dădu înapoi.

— Cu ce pot să te ajut? întrebă apoi cu răceală.

— Cercetez tot în legătură cu noul nostru consătean, domnul Montgomery.

— Aaa! îngână doamna Wheeler şi începu să se încălzească. E un om ciudat. Nu că aş răspândi zvonuri, dar doamna Browne mi-a spus nişte lucruri stranii, care se întâmplă cu el. Se uită la Nigh de sus până jos. Dar tu trebuie să ştii. Ai petrecut o mulţime de timp cu el.

— Un reporter adevărat trebuie să facă sacrificii, rosti Nigh.

— A, da. Îmi dau seama ce vrei să spui.

Nigh făcu efort să nu se strâmbe. Ştia că o nouă bârfă va face în curând ocolul oraşului. Se va spune că Nigh tocmai încerca să obţină o istorie despre Jace.

— Ce vreau să ştiu eu, este dacă domnul Montgomery s-a mai uitat şi la altceva, în afară de informaţiile despre Priory House, când a fost aici săptămâna trecută.

— De fapt, aşa a făcut, afirmă doamna Wheeler. După cum bine ştii, de ani de zile omul acela, Hatch, a refuzat să înscrie Priory House în competiţia anuală de grădinărit. Doamna Browne şi cu mine, ca şi doamna Parsons, credem că e de-a-dreptul iresponsabil din partea lui. Se pare că domnul Montgomery intenţionează să schimbe situaţia.

— Să schimbe competiţia de grădinărit?

— Cel puţin, să fie înscrisă şi Priory House.

Ştiu că tot satul a obosit să audă că plantele lui Hatch vor câştiga, înaintea tuturor. Eu cred că trebuie să fie o competiţie cinstită şi…

— Aş putea să văd articolul la care s-a uitat domnul Montgomery? întrebă Nigh întrerupând ceea ce era sigură că putea să devină o tiradă de ore întregi. Nu ştia ce citise Jace, dar făcea pariu că nu despre competiţia locală de grădinărit era vorba.

— Lată, rosti doamna Wheeler întinzându-i rola microfilmului.

Existau multe pe o rolă de film şi deoarece Nigh nu ştia ce caută, îi luă aproape două ore să găsească. Era un articolaş ce deţinea un spaţiu mic, în comparaţie cu paginile întregi de informaţii despre viitoarea competiţie de grădinărit, care era cel mai important eveniment al anului, în Margate.

Era un reportaj despre sinuciderea unei frumoase tinere americance. Dacă ar fi fost sinuciderea unei localnice, i s-ar fi acordat prima pagină. Dar oamenilor din Margate nu le plăcea să creadă că un străin a venit în satul lor şi l-a folosit în scopuri neplăcute. A fost o vreme când Margate nu era la fel de curat şi de „pur” cum era acum şi oamenii voiau să uite acele timpuri. Vechea bodegă, cu clienţii ei dezgustători, fusese desfiinţată. Familia Carew o cumpărase şi făcuseră din ea un local familial. Toată lumea era

stânjenită de faptul că aşa ceva oribil a avut loc în satul lor.

Nigh apăsă pe butoane, pentru a face copii de pe ambele articole privind sinuciderea, apoi îi plăti doamnei Wheeler şi părăsi biblioteca. A trebuit să promită că va vorbi cu domnul Montgomery, să-l facă pe Hatch să se înscrie în concurs.

— Poate să-l determine pe Hatch să facă ceva, la fel de bine cum o poate determina pe doamna Browne să facă, bombăni Nigh în timp ce se îndrepta spre maşină, unde lăsă articolele, după care se duse la bodegă.

Aşa cum sperase, Emma Carew era singură, pregătindu-se să deschidă la ora unsprezece, pentru prânz. Când o văzu pe Nigh, descuie uşa şi puse ibricul pe foc.

— Ştiu că n-are cum să fie vorba de o vizită de curtoazie, aşa că, cu ce pot să te ajut? întrebă Emma.

— Sunt chiar atât de transparentă?

— Tot oraşul a fost uluit de fuga ta cu splendoarea aceea de Montgomery. Deci cum e la pat? Fantastic, nu?

— Nu m-am culcat cu el.

Emma o privi dezamăgită.

— Dar toţi spuneau

— Ce ştiu ei? Face nişte investigaţii şi eu l-am ajutat. Numai relaţii de serviciu.

— Păcat. M-ai dezamăgit şi pe mine. O fată de oraş ca tine! Aş fi crezut că tu… Ezită, apoi ridică din umeri. Uneori imaginaţia mea scoate ce e mai bun din mine. Deci cu ce pot să te ajut?

— Dar rămâne între noi?

— Sigur. Îmi place să ascult bârfe, dar nu le răspândesc. De exemplu, n-am să le dezamăgesc pe toate femeile din oraş, spunându-le că nu te-ai culcat cu bărbatul acela frumos. Toate voiau să afle amănunte.

Isligh zâmbi.

— E amabil din partea ta că îmi păstrezi secretul. Mi s-a spus că domnul Montgomery şi Clive Sefton au petrecut ceva timp împreună discutând. Ştii despre ce era vorba?

Emma se uită peste umăr, să vadă dacă nu era cineva în spatele ei, apoi se aplecă spre Nigh şi coborî vocea.

— Nu pot să-l las pe George să mă audă, pentru că ar face explozie. A amenințat că-l blestemă pe Clive, dacă mai menţionează o dată incidentul. Ei bine, nu incidentul, moartea.

— Sinuciderea, rosti Nigh.

— Exact. Clive crede că a fost un asasinat, dar e imposibil. Eram aici în birt cu treburi şi femeia aia a luat somnifere şi s-a sinucis, l-am spus lui Clive că plânsese şi cred că era amărâtă. În afară de asta, mama şi sora ei au venit şi ne-au arătat documente despre ea. A avut o mulţime de

probleme mintale.

— Atunci de ce crede Clive că nu s-a sinucis?

— Din două motive, rosti Emma dezgustată, în timp ce turna două căni de ceai. Unul este că moarta arăta fericită şi al doilea, că s-a împiedicat pe trepte.

— S-a împiedicat pe trepte?

Emma îi relată teoria lui Clive, despre modul cum a fost schimbată scara, aşa că era sigur că tânăra mai fusese în birt şi înainte.

— Şi ce dacă a mai fost aici? întrebă Nigh. Poate că era nefericită, voia să moară şi acesta era un loc mai familiar.

— Exact asta am spus şi eu! afirmă Emma.

— Dar Clive nu te crede.

— Încăpăţânat cum el şi cred că i-au displăcut profund mama şi sora fetei, care au venit din State. Nu i-a plăcut că au apărut înarmate cu hârtii, din care reieşea că fata fusese deranjată mintal, dar eu cred că au făcut bine. Asta a înlăturat orice dubiu la ceilalţi dintre noi, privind motivul pentru care a făcut-o.

— Ziarele au spus că s-a certat cu prietenul ei. L-ai cunoscut?

— Acesta n-a apărut. Am auzit că era la Londra. Nu prea i-a păsat de ea, nu-i aşa? Era la Londra şi nu s-a a deranjat să vină până la Margate, dar mama şi sora ei au putut veni din State. Asta îmi spune ce fel de om era. Ar fi

trebuit să-i pună lui pilule în băutură, nu să le ia ea. Emma sorbi din ceai. Şi ce e cu interesul ăsta brusc pentru toate astea? Clive n-a încetat niciodată să vorbească despre asta, apoi omul acesta, Montgomery, a venit aici şi ne-a spus că vrea să scrie despre crimele din Anglia şi dacă cunoaştem vreuna. Clive a început iar cu sinuciderea, s-au băgat amândoi într-un separeu şi au stat de vorbă timp de o oră. E adevărat că Montgomery vrea să scrie?

— Da, aşa cred. Nigh se gândea la sinucidere şi se întreba ce ar mai putea să descopere.

— Ar trebui să scrie despre doamna-tâlhar, mai zise Emma. Ştiai că atunci când a apărut filmul, a fost cea mai vizionată peliculă din istoria Angliei?

— Nu, nu ştiam, mărturisi Nigh dezinteresată. Îi păsa tot atât de mult de Lady Grace, ca şi lui Jace, ceea ce însemna deloc.

— Deci, cum e?

— Cine? întrebă Nigh.

— Domnul Montgomery. Omul care e subiectul tuturor discuţiilor din sat. El. Ştii tu, omul cu care ai petrecut zile întregi, dar cu care nu te-ai culcat. Omul.

— Nu l-am mai văzut de câteva zile.

— Fiul zarzavagiului spune că te-a adus de la gară, ieri după-amiază târziu.

— S-a făcut mare, nu-i aşa?

— Gura lui e mare. Îmi dau seama că nu ai intenţia să-mi spui nimic.

— Iartă-mă, Emma, dar am atâtea pe cap. Trebuie să plec.

— În locul tău, m-aş ascunde o vreme. Lumea din oraş e puţin cam furioasă pe tine, în legătură cu problema Centrului Fantomei.

— Mare greşeală din partea mea. Regret. Mulţumesc pentru ceai.

Nigh părăsi bodega şi se îndreptă spre parcarea din spatele bibliotecii. Rămase o vreme în maşină, uitându-se la carnetul de notiţe şi citind ce scrisese. Apoi reciti copiile de pe articolele despre sinucidere.

Nu era sigură şi nu avea dovezi, dar simţea în mod sigur că Jace era prietenul menţionat în articol. De asta era aşa trist, pentru că a determinat o femeie să se sinucidă? Sau a încercat să o salveze şi a eşuat? A încercat să o salveze, deşi avea un trecut cu probleme mintale?

Nigh îşi lăsă capul pe spătar şi închise ochii. Îşi aminti cum avusese Jace grijă de ea, când a descoperit că stătuse de vorbă cu o fantomă. Şi-a luat această sarcină şi a ştiut exact ce să facă. Ştia că petrecuse noaptea alături de ea. Era sedată, dar ştia că n-a visat, când l-a văzut lângă ea.

Dacă Jace era un om aşa grijuliu, poate că a

avut grijă şi de o femeie deranjată mintal şi a încercat să o oprească să-şi facă rău. Dar a eşuat. Oricum ea se sinucisese.

Dar Clive nu credea că s-a sinucis. „Citeşte printre rânduri”, îl auzise ea pe redactorul ei spunând de sute de ori. „Citeşte ceea ce nu spun ei”.

Se uită din nou la cele două articole de ziar şi le citi iar. Emma pusese o întrebare bună. Dacă logodnicul ei era la Londra, de ce n-a fost chemat? Nigh zâmbi, pentru că realiză că în asta consta totul. Ralph scrisese istoria şi acum era redactorul singurului ziar din sat, dar înainte de a se pensiona lucrase toată viaţa la Edimburgh, la un ziar mare. Ştia cum să relateze faptele.

Logodnicul n-a fost chemat de la Londra, pentru că nu i-au cunoscut numele şi nici numărul de telefon, se gândi Nigh. L-au chemat pe cei pe care Stacy Evans îi trecuse în paşaportul ei, ca persoanele la care să se apeleze în caz de urgenţă. Nigh şi-l imagină pe Jace la Londra, anticipând întâlnirea cu logodnica lui, înnebunit după ea, în timp ce mama şi sora ei veneau din Statele Unite.

Dar ele de ce nu l-au sunat pe Jace? N-a fost văzut în Margate. Clive nu-l văzuse niciodată, ca şi cum n-ar fi avut nicio legătură cu domnişoara Stacy Evans.

În timp ce Nigh parcurgea din nou articolele,

începu să descifreze din ce în ce mai bine filmul întâmplărilor. Dacă ştia ceva despre Jace Montgomery, era că nu era greu să vorbeşti cu el. Un om care era deschis faţă de fantome şi de faptele extraordinare ce i se întâmplaseră de când sosise la Margate, nu era un om care să forţeze o femeie să se mărite cu el.

Lui Nigh i-ar fi plăcut să meargă acasă la Ralph şi să-i pună întrebări, dar tot el o învăţase că, atunci când se ajunge să se afle ceva, nu există treburi de genul „nepublicabil”. Dacă ea şi-ar exprima dubiile în legătură cu sinuciderea, probabil că Ralph va relata imediat în următorul număr al ziarului. Şi mai rău, Ralph va descoperi probabil că exista o legătură între sinucidere şi omul cu care fiecare din Margate părea să-şi închipuie că ea are o idilă.

— Aş vrea eu! rosti cu voce tare, în timp ce răsucea cheia în contact. Îşi aruncă ochii în oglinda retrovizoare, să vadă dacă nu era cineva în spate, şi îngheţă. Pe iarba din partea cealaltă a trotuarului, se afla Danny Longstreet. Zâmbea şi văzând-o că se uită la el, ridică mâna şi îi făcu semn. Era îmbrăcat în costum de călărie, un echipament care nu se schimbase prea mult cu anii, totuşi acum putea să vadă că era altfel, de modă veche, demodat.

Repede, se întoarse să se uite pe geamul din spate. Nu văzu nimic. Nu era nimeni acolo, doar

iarbă, un gard de sârmă, apoi izlazul din spate.

Îşi ascunse faţa în mâini şi rămase aşa o clipă. Danny Longstreet o urmărise până în Margate. O să o urmărească şi acasă la ea? O să o bântuie? O să trăiască cu teama că vede fantome peste tot pe unde umblă?

Inspiră profund, apoi deschise portiera şi coborî. Merse de-a curmezişul parcării spre petecul de iarbă, unde îl văzuse pe Danny.

— Nu vreau să mai suport aşa ceva, rosti cu glas tare. Nu sunt Ann Stuart! Mă auzi? Poate că semăn cu ea şi poate că sunt o vară depărtată, dar nu sunt ea. Ann e la Priory House şi îţi sugerez să te duci acolo! Mă auzi? Vai! continuă apoi. Bună dimineaţa doamnă Vernon. Se pare că va fi o zi frumoasă. Femeia trecu grăbită pe lângă Nigh, cât de repede putu. M-ai auzit, vorbesc serios! mai zise ea în surdină, apoi urcă înapoi în maşină.

Jace bântui prin Priory House aproape toată ziua. După ce ieri o trimisese pe Nigh la gară, s-a dus la biblioteca locală şi a încercat să afle mai multe despre Danny Longstreet, dar n-a găsit, nimic. Oriunde întreba, i se răspundea că doamna Fenney şi Tolben Hali deţineau totul. Până la urmă a trebuit să accepte: nu prea era nimic despre Danny şi tatăl lui.

Mai petrecu o noapte la Tolben Hali, dar plecă a doua zi dimineaţă devreme, fără să mai

mănânce prăjelile doamnei Fenney. Se opri la un restaurant pe şosea şi luă un bol cu cereale şi o pâine întreagă, dar nu mâncă decât jumătate. Când chelneriţa cea drăguţă îl întrebă dacă nu i-ar plăcea altceva, aproape că îi ceru să prăjească pâinea în grăsime, dar apoi renunţă.

Şofă până la Margate sosind exact când soarele răsărea şi vederea bătrânei şi urâtei case îl deprimă. Nu-i plăcuse niciodată, nu o voise niciodată.

Reuşi să treacă de doamna Browne şi ajunse în camera de creton, fără să fie văzut. Dar în timp ce se îndrepta într-acolo, brusc simţi că urăşte felul în care era reprodusă camera Annei. Un tapetul ce îl costase aşa de mult, un mobilierul victorian. De fapt, pentru moment, părea că urăşte tot.

Se duse la dulap, deşurubă scândura din podea şi scoase fotografia lui Stacy. Pentru prima oară de la moartea ei, nu se mai simţea aşa de apropiat de ea, nu se simţea ca şi cum se afla în cameră cu el.

Privi pe fereastră, spre sat, şi i se păru că vede un fulger galben. Poate că era Mini Cooper-ul lui Nigh excesiv de strălucitor, pe care-l conducea cu o viteză de să-şi rupă gâtul, când se apleca la cotituri.

Pentru moment zâmbi aducându-şi aminte că a fost cu ea când a condus Rover-ul peste stânci,

peste creanga căzută a unui pom, până jos pe fundul pârâului, apoi în sus pe malul lui, într-un unghi care făcu să i se strângă stomacul. Când începuse să conducă, s-a simţit îngrozit, dar când a văzut că ştie ce face, şi-a reţinut temerile pentru el. Se abţinuse şi arătase faţă de ea respectul pe care îl merita un astfel de şofat.

Noaptea trecută la Tolben Hali ar fi trebuit să parcurgă din nou hârtiile din cutie privind familia Longstreet. Poate i-a scăpat ceva. Poate că era ceva important înăuntru, pe care nu-l văzuse.

Dar, în loc de asta, ce a făcut? A deschis computerul şi a început să caute pe Internet ce se spune despre N.A.Smythe, reportera. Văzu un scurt filmuleţ cu ea în Orientul Mijlociu şi clipi, când o bombă explodă nu departe de ea. Citi o jumătate de duzină de dări de seamă, despre cameramanul care fusese ucis în timp ce se afla lângă ea. Apoi existau şi câteva articole despre ea, sau de ea. Era citată afirmaţia ei, că avea nevoie să-şi ia puţin timp liber, apoi nu mai era nimic.

Se duse la culcare la miezul nopţii şi visă genul de treburi pe care Nigh trebuie că le-a văzut. Se trezi la patru, se îngrozi cât de mult trebuia să aştepte până se servea micul dejun, apoi hotărî să nu mai aştepte, îi lăsă doamnei Fenney un bileţel şi plecă la cinci.

Pe drumul lung până la Margate, Jace se gândi cât de mult îi plăcuse călătoria, când Nigh a fost cu el. Era sigur că ea şi-a dat seama că refuzase să vorbească despre timpul petrecut cu Stacy.

Însă o parte din el voia să vorbească despre Stacy, voia să-i ceară lui Nigh părerea. Dar ştia că nu putea face asta. Dacă avea dreptate şi cineva o ucisese, atunci acesta încă mai locuia în Margate. Persoana care i-a trimis lui Stacy veste să se întâlnească la Priory House putea să mai fie încă în sat. El n-a întâlnit pe nimeni, pe care să-l fi plăcut ea, dar…

Avu un gând aşa de neaşteptat, încât aproape ieşi de pe şosea. Dar ce era de spus despre Jerry Longstreet? Poate că acesta era motivul pentru care strămoşul lui, Danny, i-a apărut lui Nigh. Poate că Danny ştia că Jerry a ucis-o pe Stacy. Poate…

Aşa de multe gânduri treceau prin capul lui, încât trebui să facă un efort pentru a-şi îndrepta atenţia spre şofat.

Când ajunse la Priory House, era doldora de întrebări, dar pe cine să întrebe? Dacă o întreba pe doamna Browne, era sigur că va spune că nu e treaba ei – apoi o va suna pe una din femeile acelea îngrozitoare şi le va spune că Jace a întrebat de Jerry Longstreet. Jace nu-şi putea imagina ce fel de bârfă ar fi urmat acestei picanterii.

Hatch nu ştia şi, dacă ar fi ştiut, n-ar fi spus. Gladys şi Mick erau prea preocupaţi unul de altul, pentru a mai observa altceva. Slujnicele erau

Jace ştia bine că singura persoană cu care voia să vorbească era Nigh.

La prânz coborî să mănânce în linişte, timp în care doamna Browne se agita în legătură cu acţiunile lui din ultimile câteva zile.

— Să conduci în felul acesta o maşină scumpă, comentă ea. Niciodată n-aş Când ai puţin bun simţ

Pentru Jace era destul. Îşi luă farfuria şi se îndreptă spre uşă.

— De acum înainte, doamnă Browne, iau masa în sufragerie.

Auzi obişnuitul ei: „Hmmml”, dar îi trecu prin minte că auzise şi „da, domnule”.

La 15,30 afară începu să plouă mărunt. Alergă aproximativ o oră şi chiar aţipi, dar de abia era mijlocul după-amiezii. Se afla în micul salonaş de lângă bucătărie, pe care nu-l folosea nimeni, o cameră în care nu stătuse niciodată înainte. Focul era aprins şi ploaia bătea în geamuri. Ar fi trebuit să fie încântat că putea să citească mai multe din cărţile despre istoria Margate, dar se pare că nu putea să stea liniştit.

— Scuză-mă, domnule, se auzi o voce şi când se întoarse o văzu pe Daisy stând în prag. Spera cu

putere că nu intenţiona să-i avanseze una din micile ei ispite. Mick mi-a dat asta pentru dvs.

— Ce e? întrebă el prudent.

— Un bilet. Se uită în susul şi în josul holului, să vadă dacă doamna Browne e pe undeva pe aproape. Cred că e de la Nigh, şopti ea.

Jace fu în picioare în câteva secunde, dar zâmbetul atoateştiutor al lui Daisy îl făcu să încetinească ritmul, în timp ce ea stătea acolo privindu-l, aşteptând să deschidă plicul, el îi aruncă o privire rece. Ea ieşi chicotind.

Jace închise uşa, apoi plecă să se aşeze lângă foc, pentru a citi biletul.

Regret că te deranjez, dar cred că ţi-ar plăcea să ştii..

L-am văzut pe Danny Longstreet în această dimineaţă.

Nigh

Un zâmbet atât de mare, încât aproape că-i despică pielea, i se răspândi lui Jace pe figură.

— Foarte serioasă problemă, rosti el tare, apoi aproape alergă la telefonul din hol.

Nigh răspunse la primul ţârâit.

— Bună!

Jace îşi şterse zâmbetul de pe faţă.

— Nu ţi-a făcut niciun rău, nu-i aşa? întrebă el solemn. Danny, vreau să spun.

— Nu, răspunse ea părând cam cu răsuflarea tăiată, ca şi cum ar fi alergat la telefon.

— Te-ai speriat?

— De fapt, răspunse Nigh, m-am înfuriat. Am coborât din maşină şi am strigat la el.

— Bine ai făcut!

— Poate, doar că doamna Vernon îşi plimba câinele şi cred că am băgat-o în sperieţi.

Jace râse.

— Sunt încântat să aflu că tu n-ai fost speriată.

— Eram în continuare prea jenată după prima întâlnire, pentru a leşina din nou. Îmi cer scuze pentru atunci. În mod cert nu respect tradiţia britanică de a-mi muşca buzele.

— Eu cred că şi Regina ar fi fost îngrozită de ceea ce ţi s-a întâmplat.

— Sper că nu vorbeşti despre regina noastră! După toate rudele pe care le are în preajmă, crezi că o mică fantomă i-ar face ceva? Eu nu cred!

Jace râse.

— Nu ţi-e foame, nu-i aşa?

— Sunt lihnită. Nu am nimic decât ce am pregătit eu, de când am fost la Tolben Hali. Apropo, ce mai face doamna Fenney?

— Bine. A spus că am fost cei mai buni oaspeţi, pe care i-a avut vreodată.

Nigh râse.

— Normal. Poate că am fost chiar şi cei mai

interesanţi.

— Deci ce ai spune de un ceai?

— Vrei să spui, cu tine?

— Doar dacă nu…! Ezită.

— Să mănânc singură aici? Nu, mulţumesc. Aş veni acasă la tine. Doar că plouă.

— Scuză-mă, am uitat. Eşti englezoaică, deci nu ştii cum să te descurci pe ploaie.

— Cred că poate ar trebui să iau cu mine ceva îmbrăcăminte uscată, asta e tot.

— Oho, rosti Jace. Da: oricum, adu ceva. Poate că după ceai trebuie să-mi arăţi oile alea, sau hotarele proprietăţii mele. Ar fi bine să ştiu ce posed. Mi-ar plăcea să văd asta cu o sută douăzeci de kilometri pe oră.

— Cred că e o idee grozavă. Voi fi acolo la patru. Ne vedem curând.

Jace puse receptorul jos şi zâmbetul îi reveni pe figură. Niciunul din noi n-a spus-o, dar vine pentru a petrece şi noaptea, se gândi el, reflectând că se bucura ca un elev de clasa întâia. O găsi pe Daisy în marele salon de la parter. Nu fusese în camera aceea din prima zi de când sosise.

— Te rog aprinde focul aici, îi spuse el, apoi vreau să pui lenjerie curată în dormitorul… Trebui să se gândească. Nu există undeva un dormitor albastru? Unul cu cameră de baie alături?

— Dormitorul doamnei, rosti ea cu faţa acoperită de un zâmbet superior şi atoateştiutor. E vizavi de dormitorul stăpânului.

— Bine, rosti el. Şi pune lenjerie curată şi pe patul mare din dormitorul stăpânului, te rog.

— Dar dumneavoastră dormiţi în camera de creton.

Îi aruncă o privire, care făcu să-i dispară zâmbetul de pe faţă.

— Dormitorul stăpânului şi dormitorul albastru. Ai reţinut?

— Da, domnie, rosti ea şi aproape făcu o reverenţă, apoi se grăbi fugind pe culoar şi ieşind din raza lui de vedere.

Plecă la bucătărie să-i dea instrucţiuni doamnei Browne, să pregătească pentru weekend nişte bucate minunate.

— Ai oaspeţi, nu-i aşa? întrebă ea, dar el nu răspunse.

— Şi astăzi la patru vreau să serveşti un ceai, care l-ar face mândru şi pe Edward al VII-lea. Ai reţinut? Era gata să plece, dar se întoarse. Şi doamnă Browne, dacă-i spui doar un singur cuvânt neplăcut oaspetelui meu, vei suporta consecinţele.

Ochii ei se măriră, dar nu spuse nimic, dădu doar din cap. Era tot ce putea el să spere.

Urcă la etaj, pentru a se schimba de îmbrăcămintea sport şi când le văzu pe Daisy şi

pe Erin schimbând cearşafurile în camera de vizavi de a lui, le spuse să-i zică lui Mick că vrea camerele pline de flori din grădină.

— Da, domnule, rosti Daisy zâmbind.

— Poate că această casă bătrână va reveni la viaţă, o auzi el pe Erin spunând, în timp ce intra în camera de creton, pentru a face un duş şi a se schimba. Se uită în jur şi din nou reflectă că făcuse o greşeală încercând să recreeze ceea ce avusese Ann. Şi greşise şi dormind în camera aceea.

La coborâre, se opri lângă Daisy şi Erin şi dispuse să-i mute lucrurile în dormitorul stăpânului.

De această dată, hohotul lor îl făcu să zâmbească.

17

— Ce plăcut! rosti Nigh cu picioarele sprijinite pe otomana rotundă şi mare din faţa focului. La ceai i-a spus totul despre cum l-a văzut pe Dnny Longstreet în oglinda retrovizoare, poveste care i-a luat aproximativ zece minute în total. El i-a spus totul despre ce a mai făcut la Tolben Hali, care le-a mai luat zece minute. După aceea, au vorbit despre

Nu prea era sigură despre ce au vorbit, dar nu s-a spus ce trebuia spus. După ceai, s-au plimbat

prin ploaie, amândoi cu cizme înalte de cauciuc şi au cercetat hotarele proprietăţii lui.

În colţul de sud-vest el se uită la o căsuţă.

— Mi se pare cunoscută. Era casa lui Nigh.

Ea clătină din cap.

— Agentul imobiliar nu ţi-a spus ce cumperi?

— Sunt sigur că mi-a vorbit despre tot, doar că eu nu-mi mai amintesc.

— Şi oricum, ai cumpărat casa. Închipuieşte-ţi!

— Hmmm, bombăni el. Îmi închipui. Schimbă subiectul. Deci sunt proprietarul tău. Cât de des stai aici?

— Doar din când în când. Mi-ai închiriat-o foarte ieftin, aşa că cel mai mult o folosesc ca depozit. Am un apartament la Londra, pe care-l împart cu două colege, dar nu mă deranjează pentru că sunt plecată cea mai mare parte a timpului.

— Am văzut. Ea îl privi întrebătoare. Pe Internet. Te-am descoperit. Când ea nu spuse nimic, el continuă: aşa că, ce plănuieşti să faci cu viaţa ta?

— Nu ştiu. Întreabă-mă peste un an.

— Aşa mult timp îţi ia să-ţi faci un plan…

— De când am început, n-am avut timp liber şi sunt aproape zece ani de atunci. Trebuie să aflu ce vreau să fac. Dar tu?

— Cam tot aşa. Sunt licenţiat în istorie, dar tot ce am făcut a fost să cumpăr şi să vând lucruri

pentru afacerea familiei. Totul sub conducerea unchiului meu.

— Sună destul de modest. Trebuie că ai nişte idei, ale tale proprii.

— Câteva, rosti el. Acum şi atunci. Dar sunt ca tine, pentru moment nu ştiu ce vreau să fac.

— Ai putea rămâne aici, rosti ea zâmbind.

— În Priory House?

— Exact. Am uitat că ai cumpărat o casă înspăimântător de scumpă, pe care o deteşti. Atunci de ce ai făcut-o?

El nu o privi în ochi.

— Dintr-un impuls.

Ştia că ar fi trebuit să renunţe, dar nu putea. Nu intenţiona să o aducă în discuţie pe Stacy; el ar fi trebuit să facă asta, şi nici nu voia ca el să ştie ce auzise.

— Ai cumpărat o casă care nu-ţi place dintr-un impuls. Dintr-un capriciu.

— Da, afirmă el continuând să nu o privească.

— Trebuie că ai avut un motiv puternic să faci aşa ceva.

— Foarte puternic, recunoscu el şi ezită înainte de a vorbi iar. Ce ai zice dacă în mod eronat ai fi acuzată de ceva oribil? Ce ai face pentru a-ţi reabilita numele?

— Orice s-ar putea, răspunse ea.

— Atunci înţelegi de ce am cumpărat această casă.

— De fapt nu înţeleg nimic, dar ai făcut vreun progres în reabilitarea numelui tău?

El dădu din cap.

— Aproape deloc. Tot ce am făcut a fost să mă încurc cu o droaie de fantome, cu o englezoaică inteligentă şi o altă droaie de angajaţi, care consideră că sunt o mare sursă de distracţie.

Nigh zâmbi la gluma lui.

— Nu intenţionez să te silesc în legătură cu asta, dar dacă vrei să te ajut pentru reabilitarea numelui tău, sunt gata. Tu, desigur, va trebui să-mi spui ce s-a întâmplat de a fost murdărit.

— Am să ţin minte şi mulţumesc, rosti el zâmbindu-i. Eşti gata să ne întoarcem? Doamna Browne face miel la cuptor în seara asta, pentru noi. Şi vom mânca în sufragerie.

Acum, câteva ore mai târziu, erau amândoi sătui de mâncare şi băutură şi încălziţi de foc.

Jace stătea pe scaunul de lângă ea.

— Îmi face plăcere compania ta, rosti el încet.

— Şi mie, a ta, răspunse ea.

Rămase tăcut o vreme şi Nigh făcu tot ce putu să nu-l lase să-şi dea seama că inima îi bătea cu putere. Se pare că fiecare bărbat trăia acest moment. Momentul când părea că-şi defineşte părerea despre o femeie. Unii bărbaţi îşi demonstrau hotărârea invitând-o să-i cunoască părinţii, unii cu un inel, dar Nigh ştia că toate astea erau prea timpurii pentru ea şi Jace

Montgomery, însă ce spera era că îi va spune ce îi guverna lui viaţa.

— Vreau să-ţi spun ceva, rosti el după o vreme. Nu, nu vreau să-ţi spun, dar am nevoie de ajutor. Am descoperit că nu pot să fac singur ceea ce trebuie.

Ea nu scoase o vorbă, stătea doar acolo liniştită, dorind ca el să continue, să-i spună tot.

Şi a făcut-o. L-a spus de Stacy, dar a putut să vadă că n-a fost uşor pentru el să vorbească despre femeia pe care a iubit-o şi când i-a povestit despre moartea ei, îi sesiză durerea. După o oră şi jumătate se opri şi se întoarse să privească focul.

Nu adăugase prea multe la ceea ce Nigh citise şi-şi imaginase deja, dar nu i-a spus asta. Iar el i-a vorbit în special despre fapte, nu despre durerea lui, pe care i-o vedea oglindită în ochi.

— Mai ai ilustrata cu notiţa de pe ea? întrebă ea.

— Sus în camera Annei, rosti el şi ea îl urmă pe scări.

De-a lungul anilor, camera îi devenise familiară, mai ales de când descoperise intrarea spre scara secretă ce se afla acolo, iar noile decoraţiuni îi deveniseră cunoscute în ultima săptămână. Oare era doar o săptămână de când l-a întâlnit pe Jace?

Îl privi ducându-se la garderoba victoriană

cumpărată la Londra, o deschise şi scoase de pe fund o cutie. N-a putut rezista să nu spună:

— Ai renunţat să mai ascunzi obiecte sub scândurile podelei dulapului, nu-i aşa?

Se bucură văzându-i expresia şocată de pe faţă, apoi zâmbi şi ochii lui sclipiră:

— Ai ascultat, nu-i aşa?

— Trebuie, în meseria mea.

Se aşeză pe pat lângă el şi începură să răsfoiască micile dovezi pe care le avea. Ea luă fotografia lui Stacy şi comentă cât de frumoasă a fost, chiar dacă aceste cuvinte îi stârniră gelozia – ceea ce era o prostie, însă emoţiile arareori sunt logice.

— A noastră din nou. Împreună pentru totdeauna. Ne vedem aici pe 11 mai 2002, citi ea tare.

— A murit a doua zi, afirmă Jace. Se ridică şi se duse la şemineul de-acum rece. Am nevoie să ştiu ce s-a întâmplat, continuă el. Poţi să înţelegi asta? Până când nu ştiu ce s-a întâmplat, până nu mi-am reabilitat numele – dacă se poate face aşa ceva – nu pot să fac nimic altceva cu viaţa mea.

Ea îl privi înţelegătoare.

— Nu ai vrut să vorbeşti cu Ann pentru că e fantomă, ci pentru că era aici în noaptea aceea.

— Da, recunoscu Jace. Ai crezut că am vrut o şedinţă de spiritism, nu-i aşa?

— Ar avea sens.

El îşi trecu mâna peste faţă.

— Nimic din toate astea nu are sens. De ce ni s-au arătat nouă, Ann şi Danny? Danny ţie, Ann mie. Sau aşa a făcut, până am înfuriat-o. Privi în tavan. Am încercat doar să fac ceva drăguţ. N-am vrut să te ofensez, sau să te fac să te simţi mai rău. Dacă e ceva ce pot să fac, pentru a te simţi mai bine, cum ar fi să te ajut să apari la lumină, dă-mi de ştire.

Când se uită din nou la Nigh, faţa ei era palidă.

— Ce e?

— N-aş ispiti destinul, dacă aş fi în locul tău, rosti ea. Tu faci faţă cu uşurinţă fantomelor, eu nu. N-ai auzit că întotdeauna caută cadavre, pentru a le lua cu ele?

— Acum o lună, aş fi spus că putea foarte bine să mă ia şi pe mine.

— Ai iubit-o aşa de mult, încât nu vei putea niciodată să scapi de ea?

— Da, rosti Jace. Şi nu. Am jelit-o pe Stacy până când n-am mai putut. Dar durerea mea devenise egoistă. Aveam nevoie să ştiu totul despre mine însumi. Mama şi sora ei afirmă că eu am determinat-o pe Stacy să se sinucidă. Au spus că am fost un asemenea tiran, încât nu i-aş fi permis să rupă logodna. Dar nu are niciun sens. Dacă s-a simţit suficient de liberă să-mi spună, doar cu câteva zile înainte de cununie, că

nu vrea să aibă copii, ar fi putut să-mi spună şi că nu vrea să se mărite.

— Pot să văd în tine o mulţime de lucruri, dar nu că eşti tiran, rosti Nigh. Cred că a fost ceva mult mai mult şi tu n-ai ştiut nimic de asta. Se uită din nou la fotografia înfăţişând Priory House şi citi ce era scris pe verso. Cineva, undeva, ştie de asta.

— Doamna Browne, rosti Jace hotărât.

— Sunt sigură, dar e o bătrână secretoasă şi mai curând şi-ar băga aşchii sub unghii, decât să spună ce ştie. Dacă Stacy s-a întâlnit aici pe furiş cu un bărbat, doamna Browne ar considera că a fost corect şi bine meritat să primească pedeapsa capitală pentru ce a făcut.

Jace clipi, apoi se aşeză pe pat lângă Nigh.

— În după-amiaza aceasta mi-a trecut ceva prin cap. Poate că Danny Longstreet ţi-a apărut ţie, pentru că urmaşul lui e implicat în asta.

Nigh îl privi întrebătoare.

— Jerry? Crezi că s-ar putea ca Stacy să se fi întâlnit cu Jerry Longstreet, aici în Priory House?

— Am impresia că tu nu crezi asta.

— Nu. Nu cred. Pentru ceva anume, ia priveşte-o. Nu arată ca una din fetele acelea dezgustător de sănătoase din California, pe care le cântaţi voi americanii. Jerry nu e mai înalt decât mine şi a avut întotdeauna burtă. E oarecum simpatic, dar nu pentru străini.

— Ţie îţi place, afirmă Jace.

— Am crescut în Margate, am urmat şcoala aici. Disponibilităţile erau reduse. Acum, că am fost prin lume, Jerry Longstreet e doar o glumă. Eu cred că şi Stacy a ta ar fi gândit la fel. În afară de asta, unde l-a întâlnit?

Jace se ridică din nou.

— Aceasta e întrebarea, afirmă el. Mi-am stors creierul până la epuizare. Stacy mi-a spus povestea vieţii ei. A venit în Anglia cu mama ei, iar când era la colegiu, a făcut vreo două excursii prin Europa, dar a fost întotdeauna însoţită. Se plângea că n-a reuşit să vadă mai nimic şi nici să se întâlnească cu cineva.

— Cred că poţi să te îndrăgosteşti de cineva, într-un timp foarte scurt, rosti ea liniştită privindu-l.

El nu întoarse capul, ci i se uită în ochi.

— Aşa cred şi eu îi susţinu privirea pentru o clipă, apoi întoarse capul. Dar nu pot să mă gândesc la viitorul meu, până nu-mi clarific trecutul.

Nigh nu se putu opri să nu ofteze, în timp ce se uită din nou la fotografia lui Stacy, apoi puse totul înapoi în cutie.

— Cred că trebuie să ţii toate astea ascunse. Nu cred că trebuie să laşi pe cineva din casa asta să vadă ceva.

— Crezi că a fost ucisă, nu-i aşa?

Nigh se ridică în picioare şi privi o clipă cutia, apoi se uită la el.

— Cred că orice femeie care te-ar părăsi Nu termină propoziţia. Era prea tristă, prea sentimentală – şi scotea la iveală prea multe despre ea însăşi. E târziu şi sunt obosită, reluă ea. Mi-am adus ghetele de drumeţie, aşa că, de ce nu am face o plimbare mâine, undeva departe de această casă şi de Margate? Să recapitulăm ceea ce ştii şi ai văzut şi ce putem să ne închipuim, rosti ea, apoi, înainte ca el să poată răspunde, îi spuse noapte bună şi părăsi camera.

Se grăbi pe coridor spre dormitorul albastru, „dormitorul doamnei”. Zâmbi când văzu că era plin de flori proaspete şi că hainele ei fuseseră despachetate şi aranjate. Prima oară când a vizitat Priory House cu Jace, cameristele şi doamna Browne fuseseră foarte insolente, dar se pare că el a făcut ceva care acum funcţiona.

Umplu cada şi se scăldă o vreme, înainte de a-şi pune o cămaşă de noapte din flanel şi a intra în pat. Cearşafurile miroseau a soare. Se simţea bine, pentru că Jace îi spusese ce îl măcina, îi spusese cel mai intim secret al lui. Acum tot ce trebuiau să facă era să rezolve misterul.

Adormi zâmbind.

18

— Să mergem, îl auzi Nigh pe Jace spunând.

Somnoroasă, se răsuci în pat şi privi ferestrele fără draperii. Era încă întuneric.

— Pleacă, rosti ea.

Jace era aşezat pe marginea patului.

— M-am sculat acum două ore şi doamna Browne a început deja frigerea. Scoală-te, puneţi ghetele şi hai să mergem. Există un cap de linie la patruzeci de kilometri de aici şi de acolo începem.

— Cap de linie? murmură ea. E o expresie americană?

— Sus! rosti el şi când ea nu se mişcă, se întinse lângă ea, doar cuvertura subţire despărţindu-i. Miroşi bine, mai zise el îngropându-şi faţa în ceafa ei.

Nigh zâmbi şi se mişcă, până ce dosul îi fu mai aproape de el.

— Îmi plac sporturile matinale.

— Şi mie. Şi se pare că şi lui Ann şi lui Danny. Îi adulmecă ceafa sub părul fierbinte. Bănuiesc că de asta sunt aici.

— Cum?!? rosti Nigh întorcându-se să privească camera.

Nu erau decât ei în încăpere. Jace se ridică de pe pat şi îi zâmbi.

— Fantomele nu sunt, doar noi. Scoală-te şi îmbracă-te. Să mergem! Ardem gazul de pomană.

— Ce expresie dezgustătoare, murmură ea în timp ce se ridica. Mă gândeam la o plimbare de plăcere prin împrejurimi, nu o escaladă în munţi.

— Am nevoie de. Exerciţiu, rosti Jace. Am nevoie de o mulţime de exerciţiu. De fapt, am nevoie să urc un munte.

Nu se putu abţine să nu scoată un chicotit, deoarece era clar ce voia el să spună.

— Unde e ceaiul meu de dis-de-dimineaţă? Orice hotel bun serveşte un ceai dimineaţa devreme.

— Sigur, rosti el. Vine ceaiul la hotelul Priory House. În sufragerie. Ne vedem jos şi dacă îţi trebuie mai mult de cincisprezece minute, plec fără tine.

La aceasta, Nigh se aruncă înapoi în pat.

— Cer o păsuire!

Cu o privire serioasă, Jace se înapoie la pat, o ridică în braţe, cu cuverturi cu tot şi o depuse în faţa băii.

— Cincisprezece minute, rosti el şi părăsi camera.

Căscând, dar zâmbind, Nigh îşi puse câteva rânduri de îmbrăcăminte, pe care ar fi putut să şi le scoată, dacă ziua devenea mai caldă. Întâi un vechi tricou, ce fusese spălat de o sută de ori şi era aşa de strâns pe trup încât lăsa foarte puţin spaţiu imaginaţiei. Peste el o cămaşă de bumbac cu mâneci lungi, apoi o bluză de trening. După

aceea îşi trase pe ea jeanşii, şosete groase şi ghetele. Se gândi la machiaj, dar îi trecu prin minte că va transpira, aşa că nu-şi mai bătu capul.

La zece minute, din clipa în care Jace părăsise dormitorul, se afla în sufragerie şi mânca o parte din una din prăjelile doamnei Browne.

— Ai să primeşti şi altele, spuse Jace înţelegând că până la urmă ea va fi în stare să mănânce tot micul dejun uriaş.

— Sper că nu, bombăni Nigh, dar buna lui dispoziţie era molipsitoare.

Treizeci de minute mai târziu, îngrămădeau rucsacii grei în Range Rover-ul lui Jace şi se îndreptară spre nord. Era o splendidă sâmbătă însorită şi, în ciuda lipsei somnului, ea aştepta cu nerăbdare desfăşurarea zilei.

— Astăzi instituim o regulă, rosti el şi intră pe autostradă.

— Care anume?

— Astăzi vorbim doar despre noi, despre tine şi despre mine. Despre nimeni altcineva.

N-a trebuit să spună despre cine nu vor vorbi, pentru că ştia deja. Gândul că, pentru prima oară, nu vor mai exista între ei fantome – vechi sau noi – o făcea să se simtă minunat.

— Am stat treaz cea mai mare parte a nopţii şi m-am gândit la ceva.

— La ce? întrebă ea. La ce anume?

— Îmi place Anglia. Îi aruncă o privire. Este umed, frig şi cuvântul „original” nici nu-i poate descrie pe oameni, dar există ceva în legătură cu acest loc care mă atrage. Ea se uită la el serioasă. Ani întregi, bunica a spus că cineva ar trebui să scrie istoria familiei noastre. Familia noastră se întinde cu mult timp în urmă şi au existat câteva tipuri neobişnuite în ea. Ştim toate astea din tradiţie orală şi ajutaţi de câteva cufere vechi pline de scrisori, uniforme şi documente de familie. Dar nimeni n-a scris niciodată o istorie completă a strămoşilor mei.

Îl aşteptă să continue, dar el rămase tăcut.

— Vrei să spui că te gândeşti să scrii istoria familiei tale?

— Poate, afirmă el.

— Şi în acest timp să locuieşti în Anglia.

— Mi-a trecut prin minte.

— Să locuieşti la Priory House?

— Dumnezeule, nu! rosti el. M-am gândit să cumpăr o căsuţă undeva. Ceva vechi şi drăguţ, ceva ce poate fi încălzit.

— O fostă casă parohială, de pe vremea Reginei Anne, rosti ea cu voce visătoare.

— Mi se pare grozav, zise el. De fapt sună chiar perfect. Dar va trebui să aibă grădină.

— Şi seră. Trebuie să aibă seră. Ştii ceva? Să scriu a fost ceva ce am crezut că mi-ar plăcea şi mie să fac.

— Adevărat? Şi despre ce ai scrie?

— Despre ceea ce am văzut. Şi ceva despre fantome. Îi aruncă o privire rapidă. Nu felul acela de fantome, alt gen. Am întâlnit unii reporteri bătrâni care au de spus poveşti fantastice. Exista un bătrân, care văzuse totul în al doilea război mondial şi ceea ce putea să spună era de necrezut.

— Să spună? Nu a pus totul pe hârtie?

— Niciun cuvânt. Pentru el, fiecare vorbă pe care o scria era o sarcină neplăcută. Putea să dicteze mii de cuvinte la telefon, dar nu putea să se aşeze să scrie nimic. Şi toate istoriile pe care le ştia n-au putut fi spuse – cel puţin nu atunci. Acum ar putea să spună ce a văzut în timpul numeroaselor războaie prin care a trecut.

— Vrea să-şi scrie memoriile?

— Cu ce crezi că se hrănesc reporterii, dacă nu cu ego-ul lor?

— Cu bourbon? rosti cu inocenţă şi ea râse.

Apoi vorbiră tot drumul până la capul de linie, după care continuară să vorbească în timp ce îşi luau rucsacii şi începură drumul pe jos. Vorbiră o mulţime despre casele pe care le visau şi ceea ce trebuiau să aibă, dar nici măcar o dată nu vorbiră despre o casă care să le aparţină amândurora şi cum ar locui în ea împreună. N-au vorbit nici despre faptul că se gândeau să-şi schimbe vieţile, într-un fel în care ar fi putut să

trăiască împreună.

La amiază se aşezară pe o piatră de pe marginea drumului şi mâncară sandviciurile cu şuncă, pe care le pregătise doamna Browne şi băură ceai din termosuri. Nigh îşi scosese bluza de trening cu o oră înainte şi o legase în jurul mijlocului. Se rezemă de un copac în timp ce mâncau într-o tăcere camaraderească, încălziţi de soare.

— Zorro-atacatorul, rosti ea. Pare genul meu de bărbat. Se referea la povestea pe care i-o spusese

Jace despre unul din strămoşii lui. În timpul Războiului american de independenţă un tânăr se distinsese în lupta pentru libertatea ţării lui. Ei nu-i păsa că de fapt luptase împotriva Angliei.

Jace continua să privească înainte, spre pădure. Erau înconjuraţi de copaci şi de păsări cântătoare. Erau singuri.

— În afară de bărbaţii care poartă măşti, care e genul tău de bărbat?

Nigh a trebuit să ia o gură de ceai, pentru a se împiedica să spună tu.

— Înalt, musculos, jucător de rugby, răspunse ea. Sau de polo. Îmi place cu adevărat polo.

— Am un văr care joacă polo.

— Cum îl cheamă? Poate că mi-l recomanzi.

— Lillian.

Râseră amândoi şi câteva minute mai târziu

adunară totul şi începură din nou să meargă. Merseră aproximativ doi kilometri când Nigh ceru o pauză.

— Nu ştiu cum suporţi tu asta, rosti ea uitându-se la cămaşa lui groasă, în timp ce-şi lăsa rucsacul pe pământ. Sunt gata să iau foc.

— Asta nu e nimic. Trebuie să petreci o vară în sudul Americii. Cum ai suportat Orientul Mijlociu, dacă nu-ţi place căldura?

— Era căldură uscată, rosti ea scoţându-şi cămaşa cu mâneci lungi peste cap. Şi... Se opri brusc, deoarece Jace se uita la pieptul ei cu ochii mari şi gura căscată. Îmbrăcase tricoul acela strâmt pentru a-i atrage atenţia, dar aşa ceva era ridicol! Oare n-a văzut niciodată...

Se uită şi ea la tricou şi realiză că de fapt el se uita la inscripţia de pe el.

— Ce e?

— Asta, şopti el şi ridică mâna indicându-i pieptul. De unde ai asta?

— De la şcoala Regina Jane, rosti ea. E un mic internat public – pentru tine particular – cam la patru kilometri de Priory House. Este astronomic de scump şi nu ştiu pe nimeni din Margate, care să fi fost vreodată acolo. Gladys Arnold lucrează acolo.

— Stacy avea un tricou ca acesta, şopti Jace.

— Oricine care locuieşte pe o rază de şaizeci de kilometri, are aşa ceva. Şcoala organizează

colecte de fonduri şi vinde lucruri cu această inscripţie pe ele.

Obişnuiam să cumpărăm obiecte de la ei până

Jace continua să o privească cu ochi mari. Doar nu crezi că Stacy a fost acolo, nu-i aşa? întrebă ea. A putut să cumpere tricoul dintr-o mulţime de locuri. Se vindeau şi în câteva magazine din Londra.

— Nu ştiu, rosti Jace, dar e un indiciu. Trebuie să ne întoarcem. Trebuie să aflăm dacă a fost la şcoala aceea. Trebuie să… Se opri şi se pregăti de călătoria de întoarcere pe drumul pe care veniseră, dar de două ori mai repede.

Pentru moment Nigh rămase unde era.

— Prea mult pentru o zi romantică pierdută, rosti ea apoi îşi ridică rucsacul şi fugi după el.

Le luă doar patruzeci şi cinci de minute pentru a ajunge la poale şi din nou în maşină, apoi Jace conduse spre Margate cât mai repede putu.

— Întoarce aici, rosti Nigh şi Jace luă curba aşa de brusc, încât Nigh trebui să se apuce de mânerul de deasupra geamului. Bănuiesc că vrei să vezi şcoala Regina Jane.

— Da, rosti Jace, ceea ce era tot ce spusese pe tot drumul înapoi.

— Întoarce pe drumul acesta desfundat, îl îndrumă ea şi el îi urmă instrucţiunile. Când ajunseră într-o fundătură, opri maşina, coborî şi se uită la o casă şi la terenul ce o înconjura.

Nigh stătea lângă el. Şcoala era o enormă casă veche victoriană, destul de drăguţă, cu peluze bine tunse, care formau două terenuri diferite de joacă. Se aflau acolo fete de şcoală elementară alergând după mingi sau cu crose de hochei, toate purtând culorile şcolii, verde cu alb.

— Deci, cum o să aflu dacă Stacy a fost aici? întrebă Jace.

— Bănuiesc că trebuie să ne ducem înăuntru şi să-i întrebăm. Sunt sigură că au registre. Dar…

El o privi.

— … Dar trebuie că au auzit că o Stacy Evans a murit într-o bodegă la nici douăzeci de kilometri de şcoala lor şi dacă n-au spus nimic atunci, înseamnă că nu vor dori nici acum să se implice.

— Şi eu gândesc la fel, rosti ea.

— Poate că am putea încerca pe Internet. Trebuie că au o asociaţie a foştilor elevi.

— Au, dar e ermetică. Trebuie să fii chiar tu un fost elev, pentru a intra în baza lor de date. Jace o privi gândindu-se să o întrebe de unde ştia asta. Nigh ridică din umeri. Uneori, continuă ea, fetele binevoiau să vină în Margate, pentru a vedea cum trăiesc sătenii. La rândul lor, localnicii au vrut întotdeauna să ştie, care e fiică de duce, sau de conte, aşa că obişnuiau să se uite după ele. Şcoala a aflat asta şi a sigilat registrele pentru străini. Acum fetelor arareori li se permite să meargă la Margate, de asta n-ai

văzut tu inscripţia prin oraş. A intervenit o distanţă mult mai mare, între ele şi noi.

— Atunci cum să aflăm? întrebă Jace. Eşti ziaristă. Cum vedem dacă Stacy a urmat această şcoală?

— În afară de a intra cu forţa în biroul cu registre, n-am nicio idee. Când văzu faţa lui Jace, făcu un pas înapoi. Am glumit. Nu poţi să pătrunzi în şcoală. Poate că dacă ar fi în vacanţă, ai putea să o faci, dar acum locuiesc acolo trei sute de fete.

Jace o privi o clipă, apoi se înapoie la maşină. Nigh era în spatele lui. După ce urcară, ea îl întrebă ce intenţionează să facă.

— Să contactez nişte oameni, cu numele Clive şi Gladys.

Nigh rămase cu gura căscată.

— Intenţionezi să-l rogi pe Clive să te ajute? E poliţist! Când expresia lui Jace nu se schimbă, ea începu să se supere. Nu poţi face asta! Categoric nu poţi face asta! Şi mai ales nu se poate ca un poliţist ca el să te ajute.

— Ştii ceva despre trecutul lui Clive Sefton?

Nigh ştia totul despre trecutul furtunos al tânărului. Fusese arestat de aşa de multe ori, încât devenise o glumă. Droguri. Jocuri de noroc.

— Nu poţi face asta, repetă Nigh, dar de data aceasta vocea ei era mai slabă.

Jace dădu maşina înapoi, întoarse şi se

îndreptă spre Priory House. Douăzeci de minute mai târziu când au ajuns, îi sună pe Clive şi pe Gladys şi îi invită la cină, împreună cu Mick. Apoi îi porunci doamnei Browne să pregătească un festin, după care se îndreptă spre duş.

Nigh urcă în dormitorul ei şi cugetă, dacă să se urce sau nu în Mini-ul ei şi să plece acasă. În profesiunea ei, văzuse de prea multe ori ce consecinţe are un comportament ilegal. Pe de altă parte, văzuse şi ce consecinţe are un comportament legal. Una peste alta, nu ştia ce era mai rău.

Făcu o baie, apoi se îmbrăcă cu pantaloni simpli negri şi un pulover de caşmir roz. Cina se servea într-o o oră.

— Nu pot să cercetez anuarele fără mandat, rosti Clive cu gura plină.

— De ce naiba e aşa de secretă şcoala asta? întrebă Jace înfigând furculiţa în altă felie de friptură de vită. Publicul are un acces mai mare la deţinuţi, decât la fetele astea. Ai crede că Margate e o văgăună a păcatelor şi virtutea fetelor trebuie protejată. În timp ce vorbea, capetele lui Nigh, Clive, Gladys şi Mick coborau din ce în ce mai jos. Când Jace termină, nasurile aproape le atingeau farfuriile. Bine, continuă Jace. Să lăsăm asta. Ce s-a întâmplat, de şcoala a căpătat aşa o ură împotriva satului Margate?

— O atracţie reciprocă, rosti Nigh.

— Asta e bună! interveni Clive. Atracţie reciprocă. Va trebui să-mi amintesc asta.

Gladys se uită la Jace.

— Acum patru ani, un tânăr localnic a lăsat gravidă fiica unui duce. S-a iscat puţin tărăboi, dar povestea a fost muşamalizată. Ducele a ameninţat că-i sună pe părinţii fiecărei eleve, dacă ceea ce el numea „spelunca Margate” nu va fi interzisă pentru totdeauna celor din şcoală.

Jace dădu din cap.

— Deci îmi închipui că fiicei nu i s-a permis să se mărite cu puştiul din Margate. Asta îi făcu pe ceilalţi să râdă. Tot ce vreau să ştiu este, dacă Stacy Evans a urmat această şcoală sau nu.

— Îţi cer iertare, domnule, începu Gladys, dar eu cred că vrei să ştii şi numele colegelor ei. Dacă tânăra doamnă a urmat şcoala, ai putea să le suni şi să le întrebi pe cine a cunoscut ea.

Jace îi zâmbi, apoi se uită la Mick.

— E cazul să o păstrezi bine, rosti el.

Mick îşi puse mâna peste a lui Gladys şi rosti.

— Asta şi intenţionez.

Cu o oră înainte, Jace îi dăduse liber doamnei Browne, o urmărise părăsind bucătăria şi ducându-se în apartamentul ei, apoi le povesti pe scurt lui Gladys şi lui Mick despre Stacy, care fusese logodnica lui şi despre care credea că a fost ucisă. Le-a spus că aceasta s-a întâlnit cu cineva la Priory House în noaptea dinaintea

morţii şi el voia să afle cine a fost acela.

— Gladys? întrebă Jace. Ai cheile de la şcoală?

— Nu de la biroul cu registre, rosti ea repede şi fermă.

— Dar ai chei de la intrarea în clădire?

Atât Night cât şi Clive strigară în acelaşi timp:

— Nu!

— Nu pot să te ajut cu nimic, dacă e vorba să forţezi intrarea, rosti Clive. Regret, domnule Montgomery, dar nu pot să-mi risc tot viitorul pentru asta. Dacă ar fi prins alt poliţist făcând aşa ceva, ar fi iertat, dar pe mine nu. Nu, cu trecutul meu.

Jace se lăsă pe spate în scaun.

— Sunt deschis sugestiilor.

— În regulă, rosti Clive, apoi se aplecă în faţă şi-şi scăzu vocea. Cred că am un plan.

— Domnule Montgomery, torcea directoarea şcolii Regina Jane, cred că pot să-ţi primesc nepoata.

— Familia noastră nu trimite de obicei copiii la internat, dar Charlotte vrea să vină, aşa că cine suntem noi să o oprim. Copila vrea să joace hochei pe iarbă.

— O, bine, înseamnă că e sportivă.

— Da, e o adevărată microbistă.

Femeia îşi menţinu zâmbetul, chiar auzindu-i jargonul. Îi înmână un teanc gros de hârtii.

— Ai acolo broşura noastră de publicitate şi

cererea de înscriere.

— Mulţumesc foarte mult, rosti el luând hârtiile.

În următoarea secundă, un vuiet de alarmă umplu camera şi urechile lor.

— Ce naiba? rosti femeia. Nu cred că e o urgenţă adevărată, strigă ea pentru a acoperi zgomotul, dar trebuie să merg să-mi văd elevele. Se îndreptă repede spre uşă şi aşteptă nerăbdătoare, ca şi el să părăsească biroul.

Jace îşi agăţă mâneca în scaun, apoi se necăji să o desprindă, după care călcă pe şiretul de la pantof.

Femeia privea neliniştită fetele, care începuseră să se adune în holul central. Zdrăngănea nerăbdătoare cheile în mână.

— Regret din suflet, strigă Jace ridicându-se şi îndreptându-se spre ea. Dar imediat scăpă din mână hârtiile şi se lăsă în genunchi, pentru a le aduna.

— Domnule Montgomery! ţipă ea. Trebuie să mă duc la fete! îi aruncă o privire scârbită, apoi ieşi în fugă din cameră.

Cu o mişcare rapidă, Jace luă anuarul 1994 de pe rafturile cu registre de lângă uşă şi îl strecură sub haină. Noaptea trecută reflectase profund şi ajunsese la concluzia că singurul an în care Stacy a putut să meargă la şcoala aceasta era 1993-94. Mama ei murise în vara lui 1993 şi tatăl

ei s-a însurat imediat cu o femeie, doar cu câţiva ani mai mare decât fiica lui. Jace bănuia că mama ei vitregă a expediat-o într-un internat englezesc, pentru a se descotorosi de ea. Jace ştia că Stacy absolvise o şcoală în California, aşa că dacă s-a dus la şcoala Regina Jane, nu a rămas tot anul.

Alarma continua să sune în timp ce părăsea biroul, cu hârtiile date de directoare în mână. Ea se afla la câţiva paşi de uşa biroului, îndrumându-le pe elevele care ieşeau una după alta din clădire. Jace făcu un adevărat spectacol răsucind buşonul uşii, pentru a se încuia în urma lui, iar ea dădu din cap indicând că e de acord.

Jace părăsi clădirea zâmbind – în timp ce în jur fetele ţipau şi vociferau:

— Aşa ceva ca tine există în Margate?

— Acuma îmi dau seama de ce nu ni se permite să mergem în sat, dacă asta se găseşte pe acolo.

Jace avea faţa roşie, în timp ce se urca în maşină, îi dădu anuarul lui Nigh, apoi ieşi din parcare.

— Când eram eu tânăr, fetele nu erau aşa.

— Ba erau. Fetele întotdeauna au fost aşa, rosti ea răsfoind registrul. Bingo! Stacy Elizabeth Evans. Jace se opri o clipă, pentru a se uita la fotografia din anuar, apoi conduse spre Priory House cu un zâmbet pe figură. Acum, tot ce avem de făcut, adăugă Nigh, e să aflăm cu cine

s-a întâlnit şi vom şti cine i-a trimis invitaţia. Se lăsă pe spate în scaun. Jace?

— Ştiu, răspunse el. Eşti gata să mă întrebi dacă sunt pregătit pentru ceea ce s-ar putea să aflu. Am auzit asta de atâtea ori de la unchiul Frank. Ar trebui să-l cunoşti. Voi doi semănaţi.

— O consider un compliment.

— Ar trebui. E un miliardar făcut prin el însuşi.

— Ohooo! Frank Montgomery acela.

Jace râse, în timp ce trăgea pe aleea de acces în Priory House. Era duminică, ziua liberă a doamnei Browne şi plecase acolo unde se ducea duminicile, lăsându-i singuri în casă. Planul lui Clive de a intra în posesia anuarului fusese aşa de simplu, încât Jace n-a fost prea sigur că va funcţiona. Gladys mergea adesea la şcoală duminica pentru a termina de curăţat, aşa că a fost uşor să declanşeze alarma la momentul dinainte stabilit. Restul i-a aparţinut lui Jace.

Odată ce se aflară în casă, Jace şi Nigh se aplecară asupra anuarului, cu capetele aproape atingându-se. El era hotărât să nu o lase, pe ea sau pe oricine altcineva, să vadă cât era de şocat şi îndurerat, pentru că femeia pe care o iubise atât de mult nu i-a spus că a fost la un internat din Anglia. Poate că asta a însemnat doar câteva luni, totuşi stătuse destul de mult, pentru a se îndrăgosti de cineva. Tot ce a avut individul de făcut, cu atâţia ani mai târziu, a fost să-i trimită

o carte poştală ilustrată cu data întâlnirii şi ea s-a şi conformat. Şi pentru a-l revedea, i-a cerut omului cu care intenţiona să se căsătorească să o ia cu el în Anglia şi a înscenat o ceartă, pentru a avea o scuză pentru plecarea ei de lângă el.

— Vezi pe cineva cunoscut? o întrebă pe Nigh.

— Mai mulţi, dar numai din coloanele mondene ale ziarelor. Hai să intrăm pe Net.

O oră mai târziu, cercetaseră o mulţime de persoane, dar cum le puteau contacta pe aceste tinere, pentru a le pune întrebări?

— Nu poţi să tastezi pur şi simplu Chatsworth şi să întrebi despre colega de cameră a uneia dintre fiicele casei, rosti Nigh.

— De ce nu? Aminteşte-ţi că sunt american şi că am luptat în război, pentru a înlătura sistemul vostru de clase.

— Mai slăbeşte-mă! rosti Nigh. Ar putea cineva să o sune pe sora ta să-i pună întrebări?

— În primul rând, nu vor da niciodată de ea. Are trei copii şi nicio clipă de… Ea îl privi cu ochii îngustaţi. El râse. Îţi înţeleg punctul de vedere, dar am o idee. Există o femeie pe care o cunosc şi care poate pătrunde şi la Regină dacă vrea.

— Ha! Numai o persoană de rang înalt poate să între la Regină.

— Dar n-avem nevoie chiar de Regină, nu-i aşa? interveni Jace. Avem nevoie de cineva care

poate ajunge fa aceste englezoaice bogate şi există o femeie, în care am o încredere mai mare decât în oricare alta de pe lume.

— Cine e?

— Mama mea.

Nigh râse.

— Şi ai să laşi totul în seama ei?

— Fiecare bucăţică. Crezi că Gladys a cumpărat şi un copiator în culori?

— Din ceea ce a spus doamna Parsons, Gladys a cumpărat toate aparatele cunoscute, dar nu de la ea. Ceea ce înseamnă că a obţinut totul la jumătatea preţului cerut.

— Hai să copiem paginile astea şi să i le trimitem mamei. O să-şi croiască drum în casele lor cu ajutorul farmecului ei.

19

Jace şi Nigh petrecură ziua prefăcându-se că nu sunt nervoşi. Jucară scrabble – Nigh câştigă – şi se plimbară prin grădină, Nigh dându-şi cu părerea despre ce ar face ea cu grădina, dacă ar fi casa ei.

— Îţi place casa asta, nu-i aşa? Dacă ai avea de ales, ai locui aici, ce zici?

— Nu, răspunse ea cinstit. Casa e rece, curentoasă şi plină de fantome. Şi nu vorbesc doar despre Ann Stuart. Cred că spiritul mamei

mele se află aici şi poate că şi al tatălui meu. Sau ne aflăm aici doar eu şi amintirile mele. O trecu un fior. Nu, nu mi-ar plăcea să locuiesc în casa asta. Mai e încă ceva, dar nu ştiu ce anume.

— Cred că fantoma blestematei aceleia de doamnă-tâlhar. Eu cred că a locuit aici şi mai cred că e şi ea prezentă aici.

— Poate că ai dreptate. Să nu mai încercăm aparatele?

Toată ziua au controlat faxul, pentru răspunsul pe care-l aşteptau, ca şi e-mail-ul lui Jace. Mama lui i-a expediat rezultatul fiecărui pas făcut, pe cine a sunat şi ce a găsit. Până la urmă, n-a apărut nimic despre persoana cu care se întâlnea Stacy în afara şcolii.

Au aflat totuşi că Stacy fusese o elevă foarte, foarte nefericită şi interiorizată.

— Bănuiesc că acesta e motivul pentru care nu mi-a spus că a petrecut câtva dintr-un an într-o şcoală-internat, observă Jace. Făcea tot ce putea, să înţeleagă de ce avusese ea un asemenea secret faţă de el.

Cu trei ore înainte, doamna Montgomery îl sunase pe Jace şi i-a spus ce a aflat de la femeia care fusese directoarea şcolii, în perioada când se afla Stacy acolo. Când aceasta a intrat la internat, era o fiinţă traumatizată de curând. Mama ei murise doar cu câteva luni înainte de începerea cursurilor şi fusese trimisă să stea cu

tatăl ei, un om pe care îl văzuse foarte rar, şi care tocmai se căsătorise din nou. Omul nu avea timp să aibă grijă de afacerile lui vaste şi de două femei cu multe nevoi. Noua lui soţie câştigă şi Stacy fu trimisă la o şcoală din altă ţară.

— Una dintre fetele cu care am vorbit, le spusese doamna Montgomery, mi-a zis că nimeni nu ştia prea multe despre Stacy. Petrecuse cele câteva luni cât a stat acolo doar în camera ei.

— Dar a existat un bărbat… Începu Jace.

— Ajung şi acolo, dragă, rosti mama lui, dar trebuie să ai răbdare. În primul rând, vreau să ştiu cine e acolo, cu tine. Pot să-i aud răsuflarea prin telefon.

Nigh sări ca arsă, departe de aparat.

— E băiatul grădinarului, Mick, rosti Jace.

— Niciodată n-ai ştiut să minţi prea bine. Cine e?

— Ai un pix?

— Sigur.

— Uită-te pe Internet la N.A.Smythe. Pe litere S-M-Y-T-H-E. O să vezi acolo totul despre ea. Locuieşte aici în Margate, atunci când nu umblă prin lume şi mă ajută cu… Ei bine, cu orice am nevoie să fiu ajutat.

— Pari mult mai bine decât erai, când ai plecat, aşa că spune-i mulţumesc din partea mea.

— Am să-i transmit, rosti Jace zâmbindu-i lui Nigh. Acum, spune-mi ce altceva ai mai aflat.

— Cam la trei luni după ce a sosit la internat, una dintre fetele cu care am vorbit mi-a spus că Stacy s-a schimbat. Era tot atât de secretoasă şi de izolată de restul fetelor, ca întotdeauna, dar au văzut-o din când în când zâmbind. Una dintre fete a spus că avea impresia că uneori Stacy nu fusese în camera ei toată noaptea.

Jace ridică din sprâncene spre Nigh, deoarece ştia că putea să audă.

Nigh dădu din cap, da, aceasta era posibil prin î94.

— Se furişa afară pentru a se întâlni cu cineva? o întrebă Jace pe mama lui.

— Aşa cred ele. Cred că securitatea şcolii era destul de ineficientă la vremea aceea, de aceea anul următor directoarea a fost concediată şi angajată cea de acum. E îngăduitoare?

— Securitatea aeroportului poate învăţa de la ea, răspunse Jace. O să continui să suni, să afli tot ce poţi? Am nevoie de numele bărbatului cu care se vedea.

— Jace, dulceaţă, am să te întreb din nou. Eşti sigur că vrei să afla toate aceste informaţii? S-ar putea să afli unele lucruri despre Stacy, care să nu-ţi placă.

— Sunt sigur. De fapt, cu cât aflu mai multe, cu atât mă simt mai bine.

— Nu sunt sigură că sunt de acord cu asta. O! Dumnezeule! Tocmai am scanat-o pe N.A.Smythe

a ta. E frumoasă! Şi pare inteligentă. Bună treabă!

— Mami, rosti Jace râzând şi fiind stânjenit totodată.

— De unde vine „N.A.”?

— Nightingale Augusta.

— S-ar potrivi de minune în familia noastră. Bine, trebuie să închid. Te sun când ştiu mai multe. Sau poate trimit un fax cu un nume. Te iubesc.

— Şi eu, mami, rosti blând Jace apoi închise.

Telefonul n-a mai sunat până la 13,30, imediat după prânz. Era mama lui care căsca. Fusese la telefon, lângă fax şi pe Internet toată noaptea, având în vedere diferenţa de fus orar faţă de Anglia.

— Am un nume şi o adresă, rosti mama lui fără nicio introducere, trebuie să te duci acasă la ea la ora patru, la ceai. Numele ei e Carol Heatherington şi a fost colegă de cameră cu Stacy.

— Colegă de cameră! Jace se uită triumfător la Nigh. Ţi-a dat şi un nume?

— Nu. Carol vrea să vorbească personal cu tine, deoarece se simte foarte prost în legătură cu Stacy. Era plecată din ţară când a murit, altfel şi-ar fi oferit serviciile.

— Ştie că Stacy nu s-a sinucis?

— Nu, din contră. Carol crede că Stacy s-a

sinucis şi crede că ştie şi de ce.

— Ţi-a spus ea asta?

— Da, Jace, dragule. Te-am avertizat că s-ar putea să descoperi fapte pe care n-ai vrea să le ştii. Acum trebuie să pleci, l-am spus lui Carol că o să aduci o prietenă cu tine.

— Da, rosti el încă zguduit de faptul că cineva care a cunoscut-o pe Stacy crede că s-a sinucis.

— Ştiu că ai părerile tale, dar sugerez să asculţi ceea ce are de spus această tânără. Ascultă cu adevărat.

— Da, e în regulă, sigur, mami, rosti Jace cu indiferenţă. Ar fi mai bine să plec. Te sun când mă întorc.

— Fă-o cam peste douăsprezece ore. Am nevoie de somn.

— Mulţumesc pentru tot, mami. Te iubesc.

Doamna Montgomery căscă de-i trosniră fălcile.

— Şi eu. Toate cele bune lui Nightingale.

— Nigh, sublinie el. L-am prescurtat numele, e Nigh.

— Abia aştept să o cunosc. Şi închise telefonul.

Nigh se uită la Jace. Auzise destul din conversaţie, pentru a şti despre ce era vorba.

— Cred că trebuie să ne îmbrăcăm cu cele mai bune haine şi să ne ducem la ceai, rosti ea. Se uită la adresa pe care şi-o notase Jace. Ne va lua cam două ore să ajungem.

Tăcut, Jace acceptă dând din cap, apoi urcă să se schimbe. Nu voia să-şi lase timp de gândire privind cele aflate. Realitatea că Stacy. Avusese o viaţă despre care el nu ştia nimic ajunsese să-l afecteze.

Ştia că de acum înainte, ceea ce va mai descoperi, îi va fi greu să audă. O parte din el voia să se oprească din cercetări, dar cea mai mare parte ştia că trebuia să meargă mai departe.

— V-am rugat să veniţi astăzi aici, mai ales pentru a atenua din propria-mi vină, zise Carol Heatherington. Era tânără, nu prea frumoasă, dar avea pielea aceea de englezoaică fără cusur şi o prestanţă pe care numai banii o pot da cuiva. Avea o casă frumoasă chiar lângă râu, înconjurată de treizeci de acri de pământ. Soţul ei pleca în fiecare zi la Londra, lăsând-o cu caii, câinii şi un copil. Părea mulţumită pe deplin de viaţa ei. Carol turnă ceaiul în ceşti Herend. Mi-e teamă că nu am fost prea amabilă cu Stacy, când era la şcoală, continuă ea. L-am rugat să fiu repartizată în cameră cu cea mai bună prietenă a mea şi în loc de asta, am fost pusă cu această americancă furioasă şi ursuză. Mi-e teamă că mi-am vărsat toată dezamăgirea asupra ei.

Jace se strâmbă şi trebui să-şi încleşteze gura, pentru a nu spune ce gândea despre cineva care fusese lipsit de amabilitate faţă de o fată care

tocmai îşi pierduse mama.

Nigh luă ceaşca de ceai.

— Toţi suntem cam ticăloşi la vârsta aceasta, rosti ea calmă.

— Ironia este că în ultimii ani am descoperit că aşa numita cea mai bună prietenă a mea îl rugase pe bunicul ei să o sune pe directoarea şcolii şi să-i ceară să nu fiu colega ei de cameră. Mi-am revărsat furia pe Stacy, când ar fi trebuit să fiu supărată pe cumnata mea.

— Cumnata ta?

Carol zâmbi.

— M-am măritat cu fratele ei, ceea ce era exact ceea ce nu voia ea să fac.

— Stacy s-a întâlnit cu cineva în anul acela? Probabil cu un bărbat? întrebă Jace.

— Da, rosti Carol. Pe atunci – pare să fie aşa mult de atunci, nu-i aşa? — Încă ni se permitea să mergem la Margate în weekend-uri. Toate fetele mergeam, în cârd. Mi-e teamă că eram înspăimântător de snoabe. Mergeam în grupuri mici, fiecare aparţinând unui grup sau altuia.

— Dar Stacy nu făcea parte din grup, rosti Jace.

— Nu. Era americancă şi… Nu-mi scuz acţiunile, dar sincer, Stacy n-a făcut niciodată efortul de a ni se alătura. Uneori o rugam să meargă cu noi, dar întotdeauna refuza. Nu era de ajutor nici faptul că spunea că urăşte Anglia

şi că tatăl ei o să trimită după ea în câteva zile. Noi toate consideram că şcoala-internat e o situaţie perfect normală, dar cred că Stacy o privea ca pe o pedeapsă. Cred că avea impresia că era o închisoare şi că datoria ei era să încerce să evadeze.

— Împreună cu cineva? întrebă Nigh.

— Da. Cel puţin aşa cred eu. Stacy era o fiinţă foarte secretoasă. Tu puteai să-i vorbeşti, iar ea îţi spunea doar ce voia ea să ştii. Niciodată n-a făcut vreo confidenţă. Ţi se pare posibil? îl întrebă ea pe Jace.

— N-aş fi spus asta, dar descopăr că era foarte posibil. Cu toate că eram logodiţi şi gata să ne căsătorim, n-am ştiut că a petrecut un an într-o şcoală-internat englezească.

— Cred că Stacy se gândea la asta, aşa cum crede multă lume despre o perioadă petrecută în închisoare. Era prea stânjenită ca să vorbească despre ea. Îmi dau seama că a ţinut-o în mare secret. Sunt curioasă ce s-a întâmplat cu tatăl şi tânăra lui soţie.

— Stacy v-a vorbit despre ei? întrebă Jace.

— Doar în modul cel mai sarcastic. Obişnuia să ne facă să râdem cu umorul ei negru. Odată o fetiţă, cam de doisprezece ani, a venit în sufragerie şi toate ne întrebam cine o fi. Atunci Stacy a spus: „E noua soţie a tatălui meu.”

— Asta i se potriveşte, rosti Jace privind în

depărtare o clipă. Ai spus că îţi închipui că Stacy s-a sinucis şi asta din vina ta.

— Am fost urmărită de gândul la Stacy, de când am auzit de moartea ei. Aş vrea să fi fost mai amabilă cu ea, să fi făcut mai mare efort, pentru a o include în reuniunile noastre.

— De ce crezi că s-a sinucis? întrebă Nigh încercând să o aducă pe femeie pe calea pe care aveau ei nevoie să o cunoască.

— Din cauza lui Tony, desigur.

— Tony? întrebă Nigh.

— Tony Vine. El e bărbatul de care era îndrăgostită. Cel puţin aşa cred, că era îndrăgostită de el.

Nigh şi Jace se priviră unul pe altul.

— Poţi să ne spui tot ce ştii despre domnul Vine?

Carol lua o gură de ceai.

— Prima oară când l-am văzut, eram în Margate, cu o duzină de alte fete. Era într-o sâmbătă după-amiază şi am crezut că Stacy a rămas la şcoală. O întrebasem dacă nu vrea să vină cu noi, dar mi-a răspuns că trebuie să înveţe pentru examenul de chimie. Câteva ore mai târziu, mă aflam împreună cu fetele într-o piaţă stradală, organizată în ziua aceea. Mă uitam la nişte obiecte de pe tarabe, când am ridicat ochii şi am văzut că prietenele mele plecaseră. Nu le-am văzut nicăieri şi mi-e teamă că am intrat în

panică. Am început să alerg înapoi, spre şcoală, dar când am trecut de o stradă laterală am zărit o străfulgerare de roşu aprins. M-am oprit. Curiozitatea a depăşit teama de a nu mai fi cu grupul meu de prietene.

— Era Stacy? întrebă Nigh.

— Aşa am crezut. Avea o eşarfă frumoasă de mătase roşie – toate eram invidioase pe îmbrăcămintea ei americană – şi am crezut că văd eşarfa dând colţul. M-am uitat să văd dacă nu mă vede cineva, apoi am intrat pe strada aceea îngustă, spre locul unde văzusem eşarfa. Când am ajuns la ceea ce părea un garaj, am zărit din nou eşarfa şi m-am ascuns după colţ. Era Stacy încolăcită pe un tânăr. O, scuză-mă, i se adresă ea lui Jace.

— Nu, e în regulă. Aş vrea să aud totul.

Carol puse jos cana cu ceai.

— Trebuie să înţelegi că cea mai mare parte dintre noi fetele eram virgine. Vorbeam despre sex tot timpul şi o făceam presupunând că avem experienţa sexuală a unei femei de stradă, dar de fapt nu ştiam nimic. Însă Stacy se afla acolo, americanca liniştită care păstra totul în ea, încolăcită pe un bărbat, într-un fel în care cea mai mare parte dintre noi fetele nu ne-am fi imaginat niciodată. Ţinea unul dintre picioare ridicat pe talia lui şi

Se opri, după ce îi văzu faţa lui Jace.

— L-ai văzut în Margate, rosti Nigh. Ştii unde se mai întâlneau? Şi cum ai aflat cine e el?

— Mi-a fost teamă că o să mă vadă, aşa că am plecat şi m-am întors în piaţă. Curiozitatea era mai puternică decât orice altceva, prin urmare am vrut să văd dacă pot să aflu mai multe despre bărbatul cu care era Stacy.

— Un bărbat? întrebă Nigh. Nu un băiat?

— O, nu! Era cam de treizeci de ani şi noi aveam atunci doar şaisprezece. Cred că Stacy avea şaptesprezece.

— Un bărbat de treizeci de ani, rosti Jace încet.

— L-ai mai văzut? întrebă Nigh.

— În ziua aceea, nu. M-am întors la şcoală şi am găsit-o pe Stacy ghemuită în patul ei, cu cartea de chimie în braţe. N-ai fi ghicit niciodată că a fost plecată din şcoală, şi în mod cert nu încolăcită pe un bărbat cu aproape de două ori vârsta ei. Carol luă o îmbucătură dintr-un sandvici cu castraveţi. După aceasta, pot să vă spun că am început să o urmăresc pe Stacy. Nu am lăsat-o să ştie şi nici n-am făcut vreo aluzie despre ceea ce vedeam, dar o urmăream.

— Şi ce ai văzut? întrebă Jace.

— Secrete şi minciuni, răspunse Carol. Era o mare mincinoasă, iartă-mă. Vreau să spun că nu sunt lipsită de respect faţă de memoria ei, dar am văzut-o minţind chiar şi faţă de directoare şi nici măcar n-a clipit.

— Despre ce minţea?

— Unde fusese şi ce făcuse. Stacy obişnuia să se strecoare afară din cameră noaptea. Am fost întotdeauna o mare somnoroasă, aşa că mi-era greu să stau trează să mă uit să văd ce face, dar trei nopţi am reuşit. A aşteptat să adorm, apoi a ieşit din cameră în vârful picioarelor. De două ori m-am uitat pe fereastră şi am văzut-o alergând peste peluză. Se ferea de felinarele de afară, dar eu am putut să o văd.

— Ştii unde se ducea?

— Spre dealul din spate. Într-o zi am urcat dealul şi am dat peste un drum plin de gunoaie. Am văzut acolo ambalaje de bomboane şi nişte doze de apă minerală, aruncate la marginea pădurii.

— Crezi că Stacy s-a întâlnit cu omul acela, în vârful dealului? întrebă Jace.

— Sunt sigură. Era un urcuş abrupt, dar putea fi făcut. Eu l-am făcut. În a doua noapte, în care am putut să stau trează pentru a vedea ce face Stacy, am crezut că aud zgomotul unei motociclete. Cred că a aşteptat-o pe motocicletă şi au plecat mai departe împreună

— Şi când s-a întors? întrebă Nigh.

— Când mă trezeam dimineaţa, era întotdeauna acolo. Stacy părea că niciodată nu avea nevoie de mult somn, zise ea privindu-l pe Jace pentru confirmare.

— Aşa e. Insomnia a fost problema ei, rosti el. De aceea avea la ea somnifere întotdeauna.

— N-am văzut-o niciodată căscând, zise Carol. N-am văzut-o niciodată arătând somnoroasă la cursuri. Dacă eu nu dorm opt ore bune, nouă dacă se poate, sunt total incoerentă în timpul zilei. Stacy nu.

— Deci, de ce crezi că moartea ei a fost sinucidere? întrebă Jace.

Carol îl privi.

— Trebuie să mă scuz pentru această afirmaţie. Am spus-o înainte de a cunoaşte toate faptele. Nu ştiam nimic despre tine, sau că Stacy a fost logodită cu altcineva decât cu Tony Vine. Tot ce ştiam era ceea ce am văzut în ziare şi pe acestea nu le-am văzut decât după câteva luni. Am crezut că Stacy s-a înapoiat la Margate pentru a relua legătura cu Tony. După toţi aceşti ani, intenţiona în sfârşit să fie cu el, dar poate că el a respins-o. Stacy a fost întotdeauna o fiinţă temperamentală şi pot să-mi imaginez că, odată ce a iubit pe cineva, îl va iubi pentru totdeauna. Am putut vedea asta, pentru că s-a întors la el şi atunci a descoperit că e însurat cu altcineva, deci a devenit extrem de nefericită.

— Cine e Tony Vine? întrebă Nigh. Sau n-ai aflat cine e?

— Cam la o lună, după ce i-am văzut împreună pe el şi pe Stacy, l-am zărit coborând strada din

Margate. Era un bărbat foarte frumos, dar nu genul meu.

— Ce înţelegi prin asta? întrebă Nigh. Carol ridică din umeri.

— Totul în legătură cu el era prea izbitor. Tatăl meu urăşte hainele noi. Dacă pune pe el un costum nou, îşi petrece ziua călărind şi făcând tot ce poate pentru a-l strica. Cu asta am fost obişnuită, aşa că Tony a fost un şoc pentru mine. Era ceva în legătură cu el, care… Te rog să nu crezi că sunt melodramatică, părea ceva periculos. Părea un om periculos.

— Un bărbat de treizeci de ani cu o fată de şaptesprezece? rosti Jace. Ar fi trebuit să fie închis.

— Oricum, rosti Carol, am întrebat pe cineva cine e. Cred că era o femeie dintr-o ceainărie şi care mi-a spus „E Tony Vine” şi felul în care a spus-o m-a făcut să cred că toată lumea din oraş îl cunoştea.

— Ştii unde se află acum, sau ce s-a întâmplat cu el? întrebă Nigh.

Carol se ridică, se îndreptă spre un birou antic din spatele sofalei şi luă o coală de hârtie dintr-un sertar.

— Acum aproximativ un an mă aflam la Londra şi am văzut pe stradă un bărbat. Ştiam că îl cunosc, dar nu-mi dădeam seama unde l-am mai văzut. În noaptea aceea mi-am amintit că era

bărbatul pentru care Stacy obişnuia să se furişeze afară şi cu care se întâlnea. Tony Vine. Nu era mult de când auzisem de moartea ei în Margate, aşa că mi-am notat numele clădirii de unde l-am văzut ieşind. Îi dădu hârtia lui Jace, care se uită la ea, apoi i-o trecu lui Nigh. Mi-a părut foarte rău să aud de Stacy, i se adresă apoi Carol lui Jace. Când am auzit, m-am gândit: s-a sinucis din cauza acelui teribil Tony Vine. Când eram la şcoală, a existat o clipă când m-am gândit să mă duc la directoare şi să-i vorbesc despre Stacy. Îmi era frică şi eram îngrijorată pentru ea, dar apoi, tatăl ei a venit la şcoală, a luat-o şi a dus-o înapoi în California şi n-am mai auzit niciodată de ea. Până când mi s-a spus de moartea ei tragică.

După aceasta se aşternu liniştea şi o vreme nimeni nu mai rosti un cuvânt.

— Cred că ţi-am răpit suficient timp, rosti Jace ridicându-se. Nu pot să-ţi mulţumesc destul pentru ajutor.

Carol şi Nigh se ridicară la rândul lor.

— Singura mea dorinţă este să nu fi fost aşa pasivă când eram fete, rosti Carol.

Nigh luă mâna femeii.

— Nu cred că ceva din toate astea sunt din vina ta.

— Iar eu nu cred că Stacy s-a sinucis, rosti Jace.

— Dar dacă nu s-a sinucis, ochii lui Carol se deschiseră mari, crezi că Tony a ucis-o?

— Dacă n-a făcut-o el, cred că ştie cine altcineva. Mulţumesc foarte mult pentru tot. Nu pot să-ţi spun cât de mult m-ai ajutat.

Au mai schimbat câteva amabilităţi, apoi au părăsit casa şi s-au urcat în maşina lui Jace. Pentru o clipă, acesta se lăsă pe spateaza scaunului, cu ochii închişi. Nigh nu-l deranjă. Ştia ce simte. Erau o mulţime de informaţii de asimilat. Secrete şi minciuni. Carol spusese că Stacy era plină de ele. Nigh nu-i va spune niciodată lui Jace, dar era de acord cu asta. Stacy nu-i spusese omului cu care era pe cale să se mărite, despre anul petrecut la o şcoală-internat din Anglia şi nici despre un bărbat de care probabil fusese îndrăgostită. În circumstanţe normale, aceasta ar fi fost de înţeles, dar Stacy se pare că a continuat să fie îndrăgostită de acest Tony Vine mulţi ani mai târziii. L-a iubit aşa de mult, încât a trecut printr-o mulţime de necazuri, pentru a merge să-l vadă, chiar înainte de căsătoria ei. Tot ce a avut el de făcut a fost să trimită fotografia cu câteva cuvinte mâzgălite pe verso, şi Stacy şi-a periclitat viitorul cu Jace, pentru a-l întâlni.

Ce s-a întâmplat la întâlnirea aceea? se întreba Nigh. L-a spus lui Tony că el a fost întotdeauna unicul? Că voia să se mărite cu el, cu nimeni

altcineva? Că l-ar fi azvârlit la gunoi pe Jace, dacă Tony ar fi vrut să o primească înapoi?

Şi oare Tony a spus nu? l-a spus oare că avea deja o soţie şi copii şi pe ea nu o voia? De aceea Stacy s-a dus la bodega aceea şi a înghiţit un flacon de somnifere?

Nigh îl privi pe Jace, în timp ce acesta pornea maşina, şi se întrebă la ce se gândeşte. În mintea ei de ziarist, devenea din ce în ce mai clar că Stacy s-a sinucis.

Nigh făcu un bilanţ a tot ce ştia. Când Stacy fusese fată, era dornică să obţină dragostea tatălui ei. Era singura rudă pe care o avea, iar acesta a ales-o pe noua lui soţie în locul fiicei lui. Din amabila descriere a lui Carol, Tony Vine părea marfă ieftină. Fetele nu primeau aprobarea părinţilor să se mărite cu oameni care purtau costume sclipitoare şi-şi dădeau întâlnire cu fete de şcoală.

Nigh se uită la Jace şi se întrebă dacă nu cumva Stacy a fost de acord să se mărite cu el, doar pentru că era genul de om, pe care un tată l-ar fi aprobat. Jace era tot ceea ce un tată ar fi visat pentru fiica lui.

— Mă compari cu Tony Vine? întrebă Jace.

Ea nu vru să-l mintă.

— Da.

— Ai început să crezi că Stacy s-a sinucis, din cauză că prietenul ei din timpul şcolii i-a spus că

nu o mai vrea, nu-i aşa?

— Da, afirmă Nigh temându-se de ceea ce va avea el de spus în continuare.

— Bine, rosti Jace zâmbind. Dacă tu crezi asta, atunci vei fi şi mai curioasă să afli adevărul.

Când au ajuns la Margate, Nigh zise:

— Bănuiesc că ar fi mai bine să mă duc acasă la mine.

— Dar lucrurile tale sunt la Priory House, rosti Jace.

— Pot să le iau mai târziu. Mai am încă o periuţă de dinţi şi o cămaşă de noapte, aşa că totul va fi în regulă.

— Dacă asta e ceea ce vrei să faci… rosti el.

— Nu e ceea ce vreau să fac, dar…Temperamentul scoase ce era mai bun din ea. Tu şi cu mine practic am locuit împreună de la prima întâlnire. Sunt sigură că tot satul nu vorbeşte despre nimic altceva. Şi cea mai rea problemă este că, niciun fapt la care se gândesc ei nu e adevărat. Tu şi cu mine suntem doar prieteni şi lucrăm împreună. Asta e tot.

Jace băgă maşina în curte la Priory House şi opri motorul.

— Prieteni? Asta crezi tu că suntem?

Coborând din maşină, chicotea. Nigh stătea pe locul pasagerului şi se încrunta la el, apoi zâmbi şi ea, coborî din maşină şi intră în casă. Intră pe uşa din faţă, nu pe cea de la bucătărie.

Petrecură o seară liniştită „acasă”, aşa cum începuse Nigh să o considere. Ca doi vechi însurăţei – cu excepţia că, de fiecare dată când Jace se apropia de ea, inima ei începea să bată nebuneşte. Refuză să-l lase să vadă ce simţea, deoarece părea că el nu avea aceleaşi sentimente. Oare era interesat de ea, în acelaşi fel în care era ea interesată de el? Pulsul lui nu părea să se accelereze, când braţul i se atingea de al ei. Respiraţia nu părea să i se oprească, atunci când faţa ei se apropia de a lui.

Vorbiră ocolit despre viitorul lor, ceea ce o făcea fericită şi în acelaşi timp o înnebunea. Voia să ştie dacă el intenţiona cu adevărat să o includă în viitorul lui. Şi mai voia să ştie ce plănuia să facă, după ce va afla totul despre Stacy. Va scoate Priory House la vânzare şi va părăsi Anglia pentru totdeauna? Dar spusese că îi place Anglia. „în ciuda tuturor greşelilor ei” explicase el în general.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai puţin putea să-şi imagineze.

Doamna Browne aduse cina la masă şi Jace şi Nigh mâncară, fiecare pierdut în propriile gânduri.

După cină se duseră în salon şi şezură acolo în tăcere.

— N-am aflat de ce ni s-au arătat Ann şi Danny, rosti Nigh.

Jace şedea într-un fotoliu privind focul.

— Mi-e teamă că nici nu vom afla vreodată, afirmă el. Cred că am să merg mâine la Londra.

Lui Nigh îi veni să strige: „Fără mine?”, dar nu spuse nimic. Era hotărârea lui. Fără îndoială îi era jenă, că ea a auzit aşa de multe despre fosta lui logodnică. Căscă.

— Iar eu cred că mă duc să mă culc, rosti ea. Cum el nu spuse nimic, se ridică şi se îndreptă spre uşă. Dar când trecu pe lângă scaunul lui, o prinse de mijloc, apoi îi ţinu dosul mâinii lipit de obrazul lui.

— Regret că nu sunt o companie prea plăcută. De când a murit Stacy, n-am fost eu însumi. Însă vreau să ştii că, eşti prima persoană care a reuşit să mă facă să cred că viaţa ar merita trăită. Continuând să-i ţină mâna, ridică ochii spre ea. Promit că atunci când voi rezolva totul, am să mă revanşez pentru timpul pierdut.

Ea îi zâmbi, apoi îşi retrase mâna şi se uită la foc. Simţindu-se pe de o parte fericită şi pe de alta frustrată, părăsi camera şi urcă la etaj în dormitorul doamnei. Fusese aprins focul şi în încăpere era cald şi confortabil. Dar nu aşa de cald şi nici aşa de confortabil, cum ar fi putut să fie, se gândi ea privind patul gol.

Făcu o baie, îşi puse cămaşa de noapte şi se băgă în pat. Nu stinse lumina până când nu îl auzi pe Jace urcând scările, pentru a merge la

culcare. O umbră se văzu pe sub uşă şi ea îşi reţinu respiraţia.

Când umbra trecu mai departe, Nigh înjură, stinse lumina, dădu un pumn pernei şi se pregăti să doarmă. În ciuda supărării ei pe Jace Montgomery, adormi în câteva minute.

20

Pe Nigh o trezi muzica. Nu era prea tare, dar putea să o audă parcă venind de departe. La început fu dezorientată, neştiind exact unde se află. Când se deşteptă mai bine, ascultă. Nu părea că vine de jos, ci chiar de dincolo de uşa ei. Se trezise Jace şi a pus muzică? Muzica marilor orchestre, după armonii.

Coborî din pat şi se duse la uşă deschizând-o. Jace tocmai ieşea din dormitorul lui. Era în jeanşi, un pulover greu de lână şi o pereche de ghete de piele, îşi duse un deget la buze, pentru ca ea să rămână liniştită. Muzica provenea din camera de creton, camera Annei. Camera bântuită.

Prima reacţie a lui Nigh fu să se întoarcă imediat în dormitor şi să se ascundă sub pat. Sau şi mai bine, poate că era exact momentul să urce în maşină şi să plece acasă.

Dar următorul gest al lui Jace hotărî pentru ea. Îi făcu semn să se întoarcă în camera ei, să

închidă uşa şi să se vâre în pat. Fără îndoială, credea că e prea laşă pentru a face faţă la indiferent ce se întâmpla în camera Annei.

Dar tocmai lipsa lui de încredere îi dădu curaj. Îi făcu la rândul ei semn să o aştepte ca să-şi pună ceva pe ea. Era destul de rău să te confrunţi cu fantomele, dar sub nicio formă nu putea să facă asta în cămaşă de noapte. Fugi înapoi în camera ei şi îmbrăcă ceva asemănător cu ce purta el: jeanşi, un pulover gros şi ghete. Patru minute mai târziu, se afla înapoi în hol şi mergea în vârful picioarelor în spatele, lui Jace, spre camera Annei.

Uşa de la odaie era deschisă şi luminile erau aprinse. Nu aşa lăsaseră ei camera. Jace o împinse pe Nigh în spatele lui, în timp ce se uita înăuntru, de jur împrejur, dar nu era nimeni, nici mort nici viu.

Nigh îşi adună destul curaj, pentru a se da la o parte cu un pas din spatele lui şi a se uita la rândul ei în cameră. Totuşi, niciunul nu vorbi.

Imediat ce se aflară înăuntru, văzură că uşa mascată spre tunel era deschisă şi muzica provenea de acolo.

Din nou, Jace o împinse pe Nigh în spatele lui, în timp ce cerceta cu privirea firida întunecată a casei scării. Apoi arătă în jos, spre tunel. Muzica nu venea din camera secretă de deasupra, ci chiar din tunel.

Nigh îi atinse braţul şi îl întrebă cu un gest: cine mai ştie de pasaj şi cine poate să pună muzică înăuntru, la ora două dimineaţa. Jace ridică din umeri, făcând-o să înţeleagă că habar n-avea.

Înaintă spre casa scării, intenţionând să o ia înainte, dar ea îl apucă de braţ şi scutură cu putere din cap. Nu-i plăcea ce se petrecea. Putea să fie Hatch, care era sigură că ştia de tunel şi care a lăsat tranzistorul să cânte, totuşi nu prea credea. Adevăratul ei gând era: ce dracu' a mai pus la cale Danny Longstreet?

Când Jace dădu din cap, făcând-o să înţeleagă că intră în tunel, indiferent ce spune ea, ridică un deget la el: aşteaptă o clipă.

Se duse la şemineul din camera Annei şi luă două lumânări de pe poliţă şi chibriturile. Jace îi zâmbi şi schiţă pe muteşte: bună fată! Dacă ar fi putut să vorbească, Nigh ar fi întrebat dacă nu intenţionează să-i arunce şi un os.

Jace scăpără chibritul şi aprinse ambele lumânări, dându-i ei una, apoi începură coborârea prin vechiul pasaj. Nigh, cam la zece centimetri în spatele lui, încerca să acţioneze cu curaj, deşi nu se simţea deloc aşa.

Muzica era foarte tare. Indiferent cine o pusese, folosise un tranzistor demodat. Acum cânta Woody Herman, o melodie de jazz care o ducea cu gândul la un swing, când băieţii aruncă

fetele în aer şi apoi le prind făcându-le să alunece pe podea printre picioarele lor.

Zâmbi imaginii, apoi îşi aminti unde se aflau şi ce făceau. Îl apucă pe Jace de spatele puloverului şi-l urmă, în timp ce el îşi continua curios drumul.

Când ajunseră la mijloc, văzură că pe pământ se afla un aparat mare. Aplecându-se, Jace opri muzica. Liniştea ce coborî aproape îi asurzi.

Se întoarse spre ea şi îi făcu semn să rămână pe loc.

Oare ce-şi închipuia, că va rămâne acolo fără el? Ştia că frica ei e prostească. Petrecuse o mare parte din copilărie în acest loc străvechi şi îi era familiar, ca propria ei cameră. Dar pe atunci, o parte din siguranţa ei se datora faptului că era sigură că nimeni nu ştia că se află acolo. Cum ar fi putut un răufăcător să o atace, dacă nu ştia unde se afla?

Dar ce au văzut şi auzit în această noapte – muzica urlând, luminile strălucitoare, uşa secretă deschisă – o înfricoşau. Nu se îndoia că Danny Longstreet făcuse asta.

Probabil că s-a distrat grozav de gluma lui, când a stat lângă ea pe bancă şi au discutat, în plină zi. Şi mai ştia că el e în Margate, deoarece îl văzuse.

Din nou, Jace îi făcu semn să rămână unde e, şi din nou ea clătină din cap împotrivindu-se. Ştia

că el dorea să controleze şi restul tunelului, să controleze intrarea dinspre curte, dar ea nu voia să rămână singură acolo. Cineva fusese în tunel şi asta de curând. Când s-au dus la culcare, luminile nu erau aprinse în camera Annei şi nici nu cânta muzica.

Jace zâmbi, într-un fel care era sigură că intenţiona să o facă să se relaxeze, dar nu reuşi. Apoi el dădu din cap. Da, putea să meargă cu el.

O apucă ferm de mână, apoi făcu un pas mai departe de uriaşul tranzistor, ce se afla la picioarele lor.

Însă acel singur pas fu tot ce a putut să facă, deoarece în următoarea secundă auziră nişte bubuituri, aşa cum Nigh mai auzise de două ori în viaţa ei. Bombe!

— La pământ! strigă ea. Aruncă-te la pământ!

Bubuiturile au provenit din ambele capete ale tunelului, aşa că nu putură să alerge în nicio direcţie.

Jace înţelese. O apucă pe Nigh şi o ascunse sub el, apoi se aplecă peste trupul ei şi se prăvăliră amândoi pe pământul tare şi rece.

Sub el, Nigh îşi duse mâinile la urechi şi Jace făcu la fel. Nu spera să mai trăiască niciun minut. Vechiul tunel se va prăbuşi, din cauza bombelor puse la ambele capete ale pasajului. Dacă grinzile în cădere nu-i vor lovi, atunci pereţii de pământ o vor face.

Rămase lângă Jace, în timp ce zgomotul îi alunga orice alt gând. Praf, sfărâmături, lemne, murdărie adunată timp de sute de ani căzură pe pământ şi ameninţau să-i strivească.

Cele două explozii s-au petrecut rapid, dar lor li se păru că au durat o veşnicie. Jace o ţinu pe Nigh sub el, aşa încât să nu o acopere prea mult praf. Stătură astfel mult timp, minute pline de groază, aşteptându-se ca în fiecare secundă tavanul de deasupra capetelor lor să cadă peste ei. Dar nu se întâmplă acest lucru.

Când zgomotul încetă şi chiar şi ecoul se liniştise, Jace se dădu la o parte de pe ea.

— Eşti bine?

Nigh nu putu decât să dea din cap. Urechile încă îi mai zbârnâiau.

Lumânările se stinseseră şi se aflau în întuneric total. Îl simţi pe Jace răscolind în jur, pipăind pământul, căutând. Când găsi o lumânare, scoase cutia cu chibrituri din buzunar şi o aprinse.

Nigh stătea pe jos, lângă aparatul de radio şi îl privea pe Jace cum se îndrepta spre ceea ce mai rămăsese din tunel. Ambele capete se prăbuşiseră. Ceea ce mai exista era un spaţiu de aproximativ trei metri în dreapta şi alţi patru metri jumătate, sau cam atât, în stânga. Asta însemna că, prăbuşiţi între ei şi lume, erau metri întregi de dărâmături.

Îl privi pe Jace cum examina împrejurimile. Se uită la mormanele de resturi, împinse unele deoparte, apoi se opri când anticele grinzi de deasupra capetelor lor începură să trosnească. Ridică lumânarea şi se uită la baricadele astfel create, iar Nigh urmări lumina. Vechile grinzi în sfârşit cedaseră. Erau îndoite şi cam la trei metri de locul unde stătea ea, putea să vadă o crăpătură proaspătă.

— Deci, cine ştie de acest tunel? întrebă Jace părând că nu e o problemă de importanţă vitală.

— Mai multă lume decât ştiam eu, răspunse ea. În orice caz, cel care a pus radioul aici a ştiut.

Jace se uită la ea.

— Sunt sigur că jumătate din sat a auzit exploziile şi probabil vor aduce cum le spui tu? Maşinării de săpat.

— JCB-uri.

— Corect. Excavatoare. Vor aduce excavatoare JEB chiar acum. Crezi că Hatch le va permite să treacă peste pajiştea lui? Parcă îl aud spunând că proprietarii vin şi pleacă, dar pajiştile rămân pentru totdeauna.

Ea nu zâmbi la gluma lui. Fusese în astfel de situaţii şi ştia că poate fi şi mai rău. Nu vor reuşi să scape vii. După toate probabilităţile, va trece o săptămână înainte ca cineva să-şi dea seama că au dispărut. Sătenii ştiau că Jace şi Nigh plecau adesea în altă parte şi rămâneau acolo zile

întregi.

— Nu cred că trebuie să ne minţim unul pe altul, nu-i aşa? rosti că cu blândeţe. Nu o să le lipsim şi dacă totuşi aşa se va întâmplă, nu vor avea habar unde să ne caute.

Pentru o clipă Jace nu se uită la ea, apoi se întoarse încet.

— E vina mea, rosti cu voce gravă. Am ştiut că e periculos. Stacy a fost ucisă şi tot asasinul ei a făcut şi asta. Trebuia să te protejez. Trebuia Ea ridică privirea şi descoperi lacrimi în ochii lui. Îşi desfăcu mâinile şi el îi căzu în braţe, iar ea îl ţinu strâns. Regret, continuă el iar şi iar. Iartă-mă. Am vrut aşa de mult să împart totul cu tine, încât n-am mai fost prudent. Ar fi trebuit să te protejez.

Ea îl mângâie pe cap şi îi şopti să tacă ţinându-l strâns lipit de ea.

— Indiferent ce se întâmplă, sunt fericită că-mi vorbeşti despre despre tine însuţi, rosti ea. Dar de ce…?

— Pentru că te iubesc, răspunse el, ca şi cum ar fi fost un fapt cunoscut de omenirea întreagă.

— Ce?!? se trase de lângă el şi-l privi în faţă. Ce ai spus?

Jace se ridică, se sprijini cu spatele de dărâmăturile reci de lângă ea şi se şterse la ochi.

— Iartă-mă. Am încercat să-mi reţin emoţiile, dar uneori

— Sunt englezoaică, aşa că nu încerca să-mi vorbeşti mie despre emoţii reţinute. Vreau să aud partea aceea cu iubirea.

El o privi de parcă avea impresia că nu e zdravănă.

— M-am îndrăgostit de tine, din prima clipă în care te-am întâlnit. Am crezut că ştii asta.

— Scuză-mi prostia, dar nu, n-am ştiut.

— Hmmm! rosti surprins. M-am dus acasă la tine – casa mea de fapt – gata să te dau în judecată, dar am sfârşit prin a te invita să stai cu mine. Dădu din mână. Mai mult sau mai puţin.

Nigh ar fi vrut să audă ce avea de spus. Ar fi vrut să se certe cu el, să facă orice pe lume, decât să se gândească la locul unde se aflau şi de unde nu vor reuşi niciodată să iasă. Oare mai întâi nu-i va ucide lipsa de oxigen?

— În regulă, rosti ea calmându-se. Nu era niciun motiv să anticipeze ceva, dacă nu era necesar. Mai bine să economisească aerul. Atunci de ce nu m-ai atins?

Jace se uita la peretele de pământ înconjurător. Ridică lumânarea şi merse de-a lungul pasajului.

— Nu auzi nimic?

— Nu, şi vreau un răspuns la întrebarea mea.

— Ai să râzi de mine, rosti el.

— Nu cred că ceva de pe lumea asta m-ar putea face să râd în acest moment.

— Timp de un an după moartea lui Stacy mi-a

fost foarte frică să vorbesc cu o femeie, dacă nu era rudă cu mine. Mi-a fost frică că voi spune ceva, care ar putea să o facă, să o determine…

— Să se sinucidă?

— Nu, nu am fost niciodată atât de rău. Eram sigur că Stacy a avut secrete şi îmi era frică că era ceva în neregulă la mine, că nu a avut încredere să mi le dezvăluie.

Inspecta fiecare latură a tunelului.

— Toţi avem secrete, rosti Nigh. Iar lui Stacy i s-au întâmplat o mulţime de lucruri îngrozitoare, în trecut. Supravieţuise morţii mamei ei şi abandonului tatălui ei, toate în acelaşi an. A fost o doamnă puternică.

Jace îşi întoarse privirea spre ea.

— Încep să cred că aşa a fost.

— Aşa că ce spui de atingere? Noi doi atingându-ne, despre asta ce zici?

Jace se aplecă să se uite la grămada de dărâmături, de la capătul tunelului dinspre curte.

— A sosit şi al doilea an după moartea lui Stacy şi eu n-am atins nicio femeie, un fel de jurământ faţă de spiritul lui Stacy, că nu o voi face până nu voi afla adevărul despre moartea ei. Rău sau bun. Intenţionam să aflu totul despre ea.

L-au luat lui Nigh câteva clipe pentru a înţelege ce a vrut să spună, apoi zâmbi. Făcuse un jurământ de castitate. Nu ştia de ce ideea îi

plăcea aşa de mult, dar aşa era. Se întrebă câţi bărbaţi erau în stare să iubească atât de mult, încât să renunţe la sex.

Cu mulţi ani înainte, Nigh se afla într-un loc oribil, înconjurată de bărbaţi, aşa cum fusese întotdeauna, şi aşteptau să relateze telespectatorilor americani, în trei minute, totul despre oroarea la care erau martori. Unul dintre bărbaţi – care o privea lacom de zile întregi – o întrebă ce voia ea de la un bărbat. Cunoscând cât de egoist şi desfrânat era, se repezi:

— Vreau un bărbat capabil de iubire. A fost o declaraţie spontană, dar mai târziu s-a gândit la ea şi ştia că acesta era adevărul. Un bărbat în stare de o dragoste adevărată, profundă.

Îl privi pe Jace, în timp ce punea lumânarea jos şi începea să sape printre dărâmături. Ştia că era un act inutil, dar îi plăcea că totuşi încerca ceva. Era un om care iubise aşa de profund, încât fusese împotriva tuturor celor care-i spuneau ce gândesc, rămânând credincios convingerilor sale. N-a crezut că Stacy s-a sinucis şi a vrut să dovedească faptul că n-a făcut-o. Nu a acceptat nicio acuzaţie falsă împotriva ei, sau a lui.

— Cred că trebuie să stai jos, rosti Nigh blând.

El se întoarse spre ea şi o privi, ca şi cum intenţiona să facă o declaraţie veselă, despre scăparea lor evidentă de acolo, dar deodată păru

că-şi schimbă hotărârea.

— Da, trebuie să păstrăm oxigenul.

Se aşează alături de ea şi o prinse în braţe, cu capul pe pieptul lui. O lumânare era aproape terminată şi cealaltă nu va mai dura mult. De altfel, nici aerul nu va mai dura.

O ţinu strâns mângâindu-i părul şi nu mai vorbiră. Nigh se gândea să-i spună că şi ea îl iubea, dar ştia că e perfect conştient de asta. Au fost nedespărţiţi, din prima zi în care s-au cunoscut. Dacă ar fi scăpat şi ar fi fugit de el în ziua aceea, acum nu mai erau împreună.

Nu ştiu că plânge, până când nu-i simţi cămaşa udă sub obrazul ei.

— Şşşşt, rosti ei mângâindu-i obrazul. Fii cuminte. E nevoie să stăm liniştiţi şi tăcuţi şi să respirăm cât mai uşor posibil.

Ea dădu din cap. Nu era de niciun folos să facă altceva. Furia ar fi fost inutilă. N-aveau nevoie să vorbească.

Nu ştiu cât de mult a stat aşa, cu trupul lipit de al lui, simţindu-i căldura şi cu obrazul pe inima lui, ascultându-i ritmul ferm, înainte de a adormi.

Şi nu ştiu cât de mult a durat, înainte ca Jace să o trezească.

— Linişte, rosti răguşit şi ea simţea cât de greu respira. Nu mai rămăsese mult aer în tunel. Ascultă! încercă să ridice capul, dar părea un efort prea mare. Îl aşează înapoi pe pieptul lui.

Auzi? o mai întrebă el.

Nu auzea nimic.

Cu efort, Jace o dădu deoparte, apoi se ridică folosindu-se de peretele rece de pământ, pentru a-şi menţine echilibrul. După care îşi lipi urechea de perete.

— Ce auzi? şopti Nigh, apoi inspiră adânc de câteva ori, după oxigen.

— Nu ştiu. Se duse de partea cealaltă a tunelului. Şi-şi lipi şi acolo urechea de perete. Poate că nimic, adăugă el apoi arătă cu degetul. Indiferent ce auzea, venea din spre peretele de care era rezemată Nigh.

Aplecându-se încet, Jace o ajută să se ridice, ambii gâfâind după aer. Apoi o ajută să plece de lângă perete, spre capătul lui, cât de departe posibil de locul unde stătuseră.

Acum şi ea putu să audă şi ridică ochii mari spre Jace.

— Ce e? întrebă ea.

El inspiră.

— Un motor, reuşi să pronunţe, apoi o trase jos, să stea alături de el pe pământ, cu braţele lui mari înconjurând-o protector.

Aşteptară, ascultând orice sunet, apoi începură să simtă. Simţeau un huruit puternic, o vibraţie provenind din perete. Nigh bănui o altă explozie, sau una din grinzile vechi ale tavanului căzând şi trăgând tavanul după ea, dar avea capul prea

ameţit de lipsa oxigenului pentru a o mai interesa. Îşi puse capul pe braţul lui Jace şi încercă să aţipească.

Când cuva mare a excavatorului se înfipse în tavan, nu era pregătită pentru asta, dar Jace era. Îşi dăduse seama ce se întâmplă şi ştia că atunci când se va face o gaură în tunel, tavanul se va prăbuşi. Trebuia să fie gata!

Deci, când cuva pătrunse tavanul, el se uită în sus încercând să între în acţiune, dar era prea lipsit de aer, pentru a se putea mişca. Însă nu trebuia să fie îngrijorat. Prin gaura făcută, o duzină de feţe se uitau în jos, apoi se puseră pe treabă. Înainte ca gaura să fie complet lărgită, doi bărbaţi săriră în tunel şi fu coborâtă o scară. Un om voinic o ridică pe Nigh pe umăr, apoi Jace fu împins în sus pe trepte, cu cel de al doilea om în spatele lui.

Câteva secunde după ce au ajuns sus, ceea ce rămăsese din tunel se prăbuşi, înghiţind scara şi aproape înghiţindu-l şi pe ultimul om, care însă fu tras afară de ceilalţi.

O ambulanţă îi aştepta şi Jace şi Nigh fură urcaţi în ea şi li se puseră pe faţă măşti de oxigen. Nigh era întinsă pe patul ambulanţei, în timp ce Jace şedea alături, ţinându-şi masca pe faţă. Un bărbat în uniformă de asistent la urgenţe îi privea pe amândoi.

— Sunteţi bine? îl întrebă pe Jace şi acesta

dădu din cap.

Jace îşi luă masca de pe faţă o clipă.

— Cine ne-a găsit? gâfâi el.

— Un bătrân cu numele Hatch. De când staţi acolo jos? Jace se uită pe fereastra ambulanţei. Era ziuă, dar nu ştia cât e ceasul.

— De azi noapte de la două, răspunse el.

Asistentul zâmbi îngăduitor.

— Nu e posibil. Nu puteaţi să trăiţi aşa de mult, afirmă el coborând din ambulanţă şi închizând uşa. Câteva minute mai târziu îşi începură drumul spre spital.

21

Nigh se trezi încet, îngrozită de ce ar putea să vadă. Ultimul lucru pe care şi-l mai amintea era că se afla în braţele lui Jace, conştientă că nu se va mai trezi niciodată. Se întreba dacă nu cumva deschizând ochii va vedea Paradisul.

Dar când într-adevăr îi deschise, zâmbi de ceea ce crezuse. Stând într-un scaun, părând adormit, cu o pătură pe el, se afla Jace. Pentru o clipă îl privi, zâmbind la vederea lui şi încet începu să-şi amintească cum au fost salvaţi. Cuva excavatorului intrând prin tavan, apoi lumina orbitoare a soarelui urmată de o rafală de aer dătător de viaţă. Oameni sărind în tunel, cu frânghii înfăşurate în jurul mijlocului, apoi

cineva aruncând-o pe un umăr puternic şi cărând-o sus. Îşi aminti cum s-a uitat înapoi şi l-a văzut pe Jace dându-se jos de pe scară, în iarbă şi în soare. În urma lui, cu un zgomot uriaş, se prăbuşea ce mai rămăsese din tunel. Se auziră strigăte, când un om fu tras afară de sub tavanul ce cădea, apoi urale, când toată lumea fu în siguranţă.

După aceasta, nu-şi amintea prea multe, cu excepţia faptului că stătea întinsă, cu o mască pe faţă şi respirând din nou.

Jace deschisese ochii şi se uita la ea.

— Bună, rosti el.

— Bună.

Schimbară zâmbete, neavând nevoie de cuvinte. Cumva, supravieţuiseră imposibilului.

Se ridică în pat şi Jace se duse să o ajute mutând perna, apoi dându-i să bea apă. În braţ avea o perfuzie.

— Spune-mi tot, rosti ea.

— Nu pot, afirmă el sărutând-o pe frunte. Trebuie să plec la Londra.

— La Londra? îl apucă de braţ. Te duci să-l vezi pe Tony Vine, nu-i aşa?

— Da. Nu te uita aşa la mine. A devenit ceva serios. Trebuie să aflu cine a ucis-o pe Stacy.

Nigh realiză că, pentru prima oară, îi rostise numele fără patos, fără accente de agonie în glas, fără regrete. Se agăţă şi mai strâns de

braţul lui.

— Nu poţi să mergi fără mine.

— Trebuie să stai aici încă o zi, pentru ca medicii să te ţină sub control.

— Bănuiesc că ţie nu ţi-au spus acelaşi lucru.

Jace îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Mda, mi-au spus şi mie asta, dar eu trebuie să plec. Şi trebuie să plec singur.

— Am să le spun unde te-ai dus, ameninţă ea.

Îi puse mâna pe obraz.

— Nigh, fetiţo, nu pot să te las să mergi cu mine. Imediat ce am sosit aici, noaptea trecută, l-am sunat pe unchiul meu şi el a aflat unele lucruri. Colega de cameră a lui Stacy, Carol, a avut mai multă dreptate decât şi-a închipuit, despre tipul acela Vine. E şeful unei bande englezeşti de crimă organizată. Nimeni n-a putut dovedi nimic, dar e amestecat în nişte treburi cu adevărat rele, cum ar fi drogurile.

— Aşa că tu intenţionezi să te duci să-l vezi şi să-l acuzi că ţi-a ucis logodnica. Îţi doreşti moartea?

— Nu mă duc să-l acuz de nimic. Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat.

— Jace, rosti ea înfigându-şi unghiile în braţul lui, trebuie să laşi asta în seama poliţiei.

Faţa lui Jace se întoarse dură spre ea.

— Crezi că nu mi-ar plăcea să fac aşa? Am vorbit deja cu ei în dimineaţa asta şi le-am

povestit despre explozii. Dar nu m-au crezut. Au spus că ceea ce am auzit a fost prăbuşirea tunelului vechi de trei sute de ani şi că ar trebui să fiu recunoscător că mai sunt încă în viaţă.

— Le-ai spus despre tranzistorul care cânta, uşile deschise şi luminile aprinse?

— Sigur că da, dar au replicat că probabil a fost fantoma de la Priory House, doamna-tâlhar. Toţi şi-au închipuit că e o glumă bună.

— De unde ştii că omul acesta, Tony Vine, se va întâlni cu tine?

— Am contactat un serviciu de mesagerie din Londra, care i-a transmis o notiţă la adresa pe care ne-a dat-o Carol. Tot ce am făcut a fost să-i amintesc numele lui Stacy şi a fost de acord să mă vadă.

Nigh se sprijini de perne.

— Nu poţi să mergi fără mine. Fac parte din toate astea.

— Cât sunt eu la Londra, tu rămâi cu Hatch şi cu Mick.

— Astă noapte am auzit pe cineva spunând că Hatch ştia unde să fim căutaţi. Cum de ştia unde suntem?

Jace privi în lături.

— Poţi să-l întrebi, când îl vezi. Va fi aici într-o oră – dacă poate să treacă prin tot.

— Ce vrea să însemne asta?

Jace se strâmbă.

— Afară sunt aproximativ o duzină de reporteri, aşteptând să apară unul dintre noi. Cineva din sat le-a spus că tunelul secret al Lady-ei Grace a fost descoperit şi că ea s-a răzbunat, atrăgându-ne pe tine şi pe mine înăuntru. Povestea e cap de afiş în toată Anglia.

— Şi tu plănuieşti să mă laşi aici, să mă ocup singură de ei.

Jace păru surprins.

— Eşti şi tu reporter, ai uitat? De obicei bagi microfonul sub nasul cuiva.

— Nu iau interviuri celebrităţilor şi în mod sigur nu scriu despre fantoma locală.

— Dar aşa ne-am întâlnit! rosti el exasperat. Şi nu poţi să afirmi sincer că n-ai urmărit niciodată pe nimeni cu un microfon cerându-i să-ţi spună ce nici nu era treaba ta?

— Nu. Vreau să spun că n-am făcut aşa cum insinuezi tu. Am făcut reportaje despre ceea ce oamenii… îşi privi mâinile.

— Despre ce ai făcut reportaje?

— Despre ceea ce oamenii aveau dreptul să ştie, afirmă ea. Ei, acum eşti fericit?

— Nu. Ai făcut-o pentru oameni, aşa că acum poţi să-ţi primeşti răsplata. Trebuie să plec.

Nigh se răsuci şi coborî din pat, dar perfuzia o trase înapoi.

— Dacă te duci la Londra fără mine, am să…

— Ce ai să? întrebă Jace din ce în ce mai furios.

— Am să… îşi. Ridică privirea. După ce ne căsătorim, am să-ţi amintesc asta tot restul vieţii noastre împreună. Aşa am să te fac să regreţi, că nu m-ai luat cu tine şi m-ai lăsat să fac faţă singură reporterilor, încât vei blestema ziua în care ai făcut-o. Am să…

— Ai câştigat, rosti el retezându-i-o. Unde îţi sunt hainele?

— N-am idee, dar bănuiesc că în dulap.

În timp ce-i aducea hainele, ea inspiră adânc o dată, apoi îşi smulse perfuzia din braţ. Era gata să-i spună lui Jace să se întoarcă cu spatele în timp ce se îmbrăca, dar apoi îi adresă un zâmbet mic şi se dezbrăcă complet în faţa lui. O privea fascinat, cuprinzând cu privirea fiecare centimetru din trupul ei.

— Eşti de acord cu ce vezi? întrebă ea.

— Nigh, rosti el blajin, apoi traversă camera dintr-un singur pas, îi luă corpul gol în braţe şi o sărută. Era bine să ştie că o dorea, era bine să ştie că n-a fost doar imaginaţia ei când i-a spus că o iubeşte.

— Londra, şopti ea în timp ce mâinile lui alunecau pe spatele ei gol. Tony Vine. Încetă să-i mai mângâie trupul şi ea fu conştientă că, dacă nu voiau să ajungă să o facă pe patul de spital, trebuia să-l determine să se oprească. Jurământ de castitate, rosti ea tare. Ţi-l aminteşti pe Lancelot?

Zâmbind, Jace se depărtă, apoi se întoarse cu spatele, în timp ce ea se îmbrăca.

— Vreau să reuşim să ne rezolvăm treburile repede.

Nigh râse.

— Şi eu. Îi luă doar câteva minute să-şi pună îmbrăcămintea pe ea. Îşi făgădui să-i dea foc imediat ce va putea, deoarece mirosea a tunel. Era mucegăită şi murdară şi ultima oară când fusese îmbrăcată aşa, stătuse faţă în faţă cu moartea. Deci, cum reuşim să Ieşim de aici fără să fim văzuţi? întrebă ea.

— Urmează-mă, rosti el, apoi o luă de mână, o conduse spre uşă şi se uită dacă holul era liber, la două buchete de flori, mai zise el arătând spre vazele din camera ei.

Ea nici măcar nu observase florile.

— Ohooo, cine le-a trimis?

— Nu ştiu, răspunse el. Dar vor fi acoperirea noastră. Suntem în căutarea unor bolnavi, să le facem o vizită.

— Să sperăm că nu sunt prea bolnavi, rosti ea. De acord.

Zece minute mai târziu, ieşiseră din spital şi se îndreptau spre parcare. Jace îşi scoase cheile din buzunar şi se duse la maşina lui.

— Cum a ajuns asta aici?

— Mick.

Şi în timp ce urca, se interesă:

— Tot nu mi-ai spus de unde a ştiut Hatch unde suntem.

— L-a spus Danny.

— Vai de mine, se minună Nigh cu ochii larg deschişi. Ann era cu el?

— Ai cumva o soră?

— Nu. Înseamnă că Ann era cu el.

— Mick spune că era cu o tânără care semăna cu tine.

Nigh îşi ţinu privirea aţintită pe drum.

— A ştiut cineva că sunt fantome?

— Mick nu, dar eu cred că Hatch a ştiut, deşi n-am vorbit cu el. Mick zice că un om i-a spus lui Hatch unde suntem, el l-a trezit pe Mick şi împreună i-au trezit pe toţi ceilalţi.

— Dar Mick i-a văzut pe bărbatul şi pe femeia aceea? întrebă Nigh.

— Da. De fapt a fost cam aşa. Hatch i-a arătat un tip care stătea retras spunându-i că el e cel care i-a dezvăluit locul unde eram noi în tunel. L-am întrebat pe Mick cine era, pentru a putea să-i mulţumesc, dar el a spus că era prea ruşinos pentru a ieşi din tufişuri. Nu a lăsat nici măcar echipa de salvare să-i mulţumească.

— Bănuiesc că Mick ţi l-a descris.

— O, da. Până la cizmele de călărie purtate de Danny.

— Şi despre Ann ce spunea?

— Mick zicea că omul vorbea cu o femeie într-o

rochie lungă. Bănuieşte că era cămaşa ei de noapte, cu excepţia faptului că era încinsă cu o centură.

— A, rosti Nigh dând din cap, apoi se uită la el. A vorbit cu ea? Asta înseamnă că Ann şi cu Danny sunt iar împreună. Ce minunat! El bântuia prin Tolben Hali şi Ann era aici. Deci acum pot să rămână împreună pentru totdeauna şi să trăiască fericiţi. Sau să se ducă spre „lumina cea albă”, sau oriunde.

— Ăsta a fost şi primul meu gând, afirmă Jace.

— Dar…?

— L-am pus lui Mick nişte întrebări despre ei. L-am spus că sunt nişte prieteni de-ai mei din alt sat şi că le-am făcut cunoscută intenţia mea de a explora tunelul şi teama de prăbuşire, l-am spus că s-au certat foarte tare şi că mă întreb dacă arătau ca şi cum s-ar fi împăcat.

— Şi ce a răspuns Mick?

— Mi-a zis că păreau trişti, dar el şi-a închipuit că sunt îngrijoraţi că tu şi cu mine o să murim, până o să reuşească să ne găsească. A durat o vreme până au adus un JEB şi a mai durat o vreme până şi-au dat seama de unde să înceapă să sape.

— Bănuiesc că le-a spus Danny. La urma urmei, el a putut să între şi să iasă prin pereţi şi a văzut unde suntem.

— Mick zice că Hatch s-a băgat printre tufe şi

l-a întrebat pe om de câteva ori, înainte de a permite excavatoristului să înceapă săpăturile.

Nigh clipi.

— Mă întreb ce părere are bătrânul Hatch despre asta? Să se ducă să-i pună întrebări unei fantome şi totul la lumina zilei!

— Mick spune că, în tot acest timp, Hatch continua să ia înghiţituri zdravene dintr-o sticlă, pe care o ducea cu el.

Nigh râse.

— Ştiu cum se simţea. Am vorbit şi eu cu Danny înainte şi dacă ar trebui să o mai fac din nou, aş vrea şi eu ceva din băutura lui Hatch.

— Eu mai curând aş face faţă unei armate de fantome, decât să mai iau o înghiţitură din băutura lui, rosti Jace făcând-o pe Nigh să râdă din nou.

El îşi întoarse privirea de la drum şi se uită la ea.

— E bine să fii viu, nu-i aşa?

— Splendid, afirmă ea. Realmente minunat. Apropo, am nevoie de nişte mâncare şi de nişte haine curate. Nu vreau să mă întâlnesc cu gangsterul ăla în jeanşi şi pulover.

— Nevestele sunt foarte costisitoare, nu-i aşa? întrebă solemn Jace.

Nigh inspiră adânc.

— Da, şi totul începe cu un inel. Sunt scumpe diamantele roz?

— Foarte, oftă Jace.

— Perfect, rosti ea râzând.

Era după-amiază târziu când fură gata să meargă să se întâlnească cu Tony Vine. Fuseseră într-una din galeriile londoneze din elegantul district Mayfair şi cumpăraseră îmbrăcăminte nouă. Apoi au luat o cameră la Claridge’s, au făcut baie şi s-au îmbrăcat. Au fost foarte politicoşi, respectându-şi unul altuia intimitatea şi nefăcând niciun comentariu în legătură cu singurul pat din cameră. Un pat mare, ce părea confortabil şi ocupa cea mai mare parte a încăperii.

La 15,30 erau gata de plecare.

Coborâră cu liftul în tăcere şi când au trecut prin faţa recepţiei, un om i-a înmânat lui Jace un plic mare. L-a deschis în taxi, l-a citit şi apoi s-a uitat la Nigh.

— Tony Vine se afla în spital, când a murit Stacy. Ezită. Se pare că a încercat şi el să se sinucidă, în noaptea în care a murit ea.

Ea îi luă hârtia şi o citi. Era de la unchiul lui, Frank Montgomery, şi conţinea o fotocopie a raportului spitalului de lângă Margate. Nigh se uită la Jace neîncrezătoare.

— O dublă sinucidere? Un pact?

— Nu aşa se întâmplă când oamenii se sinucid împreună? întrebă el sec. Dar în acest caz, Tony a supravieţuit, în timp ce Stacy a murit.

Când taxiul opri, Nigh era încruntată. Nimic din toate astea nu avea sens. Ajunseră în faţa unei clădiri foarte moderne, cu geamurile încadrate în oţel, rece pe cât de rece putea să fie oţelul.

— Încântător, rosti Nigh dar Jace nu-i răspunse. Faţa lui era o mască rigidă, pe care nu o putea descifra.

Un bărbat îmbrăcat cu un costum larg – pentru a-şi ascunde pistolul? se întrebă Nigh – îi întâmpină în hol şi îi conduse sus cu un ascensor, ce avea doar două butoane, pentru hol şi pentru apartamentul luxos de pe acoperiş.

În timp ce urcau, n-au scos nicio vorbă. Apartamentul era exact aşa cum Nigh şi-l imaginase: totul era din marmoră albă, doar cu câteva tuşe de culoare, în mod evident puse acolo de un designer foarte scump, căruia nu-i păsa cine locuieşte acolo, doar să arate bine locul.

Trecură pe lângă alţi doi bărbaţi încruntaţi, înainte de a intra cu toţii într-o cameră mică, rotundă, ce părea că planează deasupra Londrei. Masa era pusă pentru ceai. Oamenii părăsiră încăperea imediat şi pentru o clipă Nigh şi Jace rămaseră singuri.

— Frumoasă veselă, şopti Nigh, dar Jace nu vorbi. Ochii lui erau fixaţi pe uşa din partea opusă a camerei. După un minut, aceasta se

deschise şi intră un om de vreo patruzeci de ani, dar care arăta de cincizeci. Era tras la faţă, ca şi cum tot ce făcuse în viaţă era gravat acolo. Sub ochi avea pungi uriaşe, îmbrăcămintea lui era aşa cum o descrisese Carol: lucioasă. Era scumpă şi făcută pentru trupul lui masiv, dar ceva în legătură cu ea părea ieftin. Omul se potriveşte cu îmbrăcămintea, se gândi Nigh.

Amabil, le făcu semn spre scaune şi le spuse să se aşeze. Vocea lui era aspră, dar politicoasă.

— Pot să torn? întrebă Nigh. Jace se aşezase, dar rămăsese ţeapăn.

— Deci tu eşti individul cu care intenţiona Stacy să se mărite, rosti Tony Vine studiindu-l pe Jace de sus până jos. Şi acum, vrei să discutăm despre ea.

— Vreau să aud ce ai de spus, rosti Jace şi era aşa multă furie în vocea lui, încât Nigh ar fi dorit să-i dea un şut pe sub masă.

— Ceai, domnule Vine? întrebă ea tare.

— Tony, te rog, rosti el zâmbind, în timp ce lua cana şi timp de o secundă ea putu să vadă farmecul pe care acest bărbat îl emanase cândva. Nu era frumos, dar era ceva interesant la el. Şi la urma urmei, puterea era un afrodisiac, nu-i aşa? E în regulă, continuă el. Am să vă vorbesc despre noaptea aceea, I-o datorez lui Stacy. Dar vă spun de la bun început că, nu a fost vina mea că s-a sinucis. Nu am nimic de a

face cu asta. Se uită la faţa lipsită de expresie a lui Jace, apoi din nou la Nigh. Când am văzut-o ultima dată, viaţa mea era la pământ. Nigh îi zâmbi şi îi întinse o farfurie plină de mici sandviciuri. Tony îl privi pe Jace. Ştiu că ai fost logodit cu ea şi pari genul de om cu care trebuia ea să se mărite, dar pot să-ţi spun totodată că nu am timp să-mi îndulcesc povestirea, din cauza ta. Vei putea să suporţi?

— Pot suporta orice poţi să-mi împărtăşeşti, rosti Jace cu ochii strălucind.

— Ce spui de o prăjitură, Tony? întrebă Nigh pentru a atenua ostilitatea făţişă a lui Jace.

— Eşti o doamnă adevărată, nu-i aşa?

— Cerule, nu, afirmă Nigh. Sunt reporter.

Asta îl făcu pe Tony să râdă, aşa de tare încât aproape se înăbuşi.

— Îmi placi, afirmă el. Ţi-ar plăcea să ieşi cândva cu mine?

— Regret, rosti ea. Sunt rezervată. Nu spuse de către cine, dar el îl privi pe Jace, apoi se uită în altă parte.

— Am pălăvrăgit destul. Hai să ne ocupăm de treabă. Am întâlnit-o pe Stacy Evans când eram egali. Mda, ştiu că eu eram bărbat şi ea elevă, dar era mult mai matură decât anii ei şi, ei bine, eu n-am crescut până când n-a trebuit s-o fac. Oricum, ne potriveam foarte bine. Şi, în afară de asta, ea se revolta împotriva bogatului ei tată,

care o abandonase pentru muierea lui, iar eu eram nebun de furie împotriva grangurilor din casa mare.

— Priory House, sublinie Jace.

— Da, aia. Stace şi cu mine ne-am întâlnit la Margate. Se strecura în birt şi se purta ca şi cum era destul de mare pentru a bea. Îl prostise pe barman, dar pe mine nu. Hai să zicem că atracţia dintre noi a fost spontană. Era nesătulă! îi zâmbi Tony amintirii. Nigh întinse mâna peste masă şi 6 puse peste a lui Jace. Casa era goală pe vremea aceea, ca de obicei, şi am făcut dragoste în fiecare cameră, continuă Tony.

— Şi nimeni n-a ştiut de asta? întrebă Jace, tonul lui insinuând că Tony minte.

Acesta nu o luă ca pe o ofensă.

— N-am spus asta. Nana a ştiut şi voia să mă însor cu Stacy.

— Nana? întrebă Nigh.

— Toată lumea o ştie sub numele doamna Browne, dar pentru mine va rămâne întotdeauna Nana.

Nigh putea să simtă cum ceva din tensiune îl părăsea pe Jace. Era interesat de această nouă întorsătură a istoriei.

— Deci, bunica ta voia să te însori cu Stacy? întrebă Nigh.

— N-a spus-o niciodată în aşa de multe vorbe, dar eu ştiam ce vrea. Stacy era o fată voluntară,

iar familia ei era bogată. Fusesem deja implicat într-o mulţime de lucruri care nu-i plăceau lui Nana, chiar şi pe atunci. Cred că ea îşi închipuia că o femeie ca Stacy ar putea să mă ducă pe drumul cel bun. Trăsăturile lui Tony deveniră visătoare. Vreau să vă spun că Stacy a fost dragostea vieţii mele. N-am simţit niciodată pentru nimeni, ceea ce am simţit pentru ea. Am adorat-o, felul în care arăta şi cum mirosea. Felul cum vorbea. Era tot ce văzusem eu la oamenii bogaţi, care obişnuiau să locuiască la Priory House, şi cum eu nu voi putea să fiu niciodată. N-am trecut niciodată peste faptul că mă iubea, pe mine, un Tony Vine obişnuit, un gunoi.

— Era îndrăgostită de tine? întrebă Nigh.

— O, da. În mod sigur era. Se uită la cana cu ceai. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă tatăl ei nu şi-ar fi schimbat hotărârea şi n-ar fi luat-o acasă. Tony oftă. Ea voia să rămână cu mine. Voia să abandoneze şcoala şi să trăiască cu mine, dar eu i-am spus să plece acasă, l-am promis să-i scriu, dar n-am făcut-o niciodată.

— Dar de ce ai trimis-o de lângă tine? nu se putu abţine Nigh să întrebe.

— Mândria. Ea nu şi-a dat seama, dar eu ştiam că bogatul ei tată îmi va arunca doar o privire şi… Tony ridică din umeri.

— Ai mai văzut-o vreodată, după ce a plecat? întrebă blând Nigh.

— Nu, ani de zile. Aşa cum am spus, în mai 2002 viaţa mea era la pământ. În cel mai jos punct. Aveam necazuri serioase cu nişte imbecili din Liverpool. Ridică din umeri. Pariasem la curse şi pierdusem tot.

Mă urmăreau. Şi eu m-am refugiat în singurul loc, unde ştiam că voi fi în siguranţă, Priory House. Nana m-a hrănit şi m-a îngrijit, iar eu m-am ascuns prin camere, dormind dintr-un pat în altul. Dar mă plictiseam. Plictiseală de moarte. Aveam internet şi dintr-un impuls am scanat numele lui Stacy. Am aflat că e pe cale să se mărite cu un tip bogat şi m-am întrebat cum ar fi să o mai văd o dată. Casa era de vânzare şi Nana obişnuia să mă ascundă în vechiul tunel, când agentul imobiliar aducea cumpărători pentru a vedea locul. Obişnuiam să urc în camera din turn, făceam zgomote ca o fantomă şi îi speriam. Oricum, am decupat fotografia dintr-o broşură de publicitate şi i-am trimis o notă.

— Din nou a noastră. Împreună pentru totdeauna. Ne vedem acolo pe 11 mai 2002, rosti liniştit Jace.

— Văd că ai găsit notiţa, rosti Tony zâmbind. Nu mă aşteptam să vină, dar a făcut-o. Răsucindu-se în scaun, privi Londra prin fereastră. Dar nu mai era aceeaşi. Nu mai eram egali. Ea era o doamnă, eu eram…

— Un gangster, rosti Jace.

Ochii lui Tony scânteiară de furie, apoi zâmbi.

— În comparaţie cu ea, tu eşti gangsterul. Jace dădu din cap, ca şi cum ar fi spus touche. Era

Tony făcu o pauză, ca şi cum încerca să găsească cuvintele potrivite. A simţit o repulsie faţă de mine. Rânji. A încercat să o ascundă, dar am văzut-o acolo, într-o scurtă strălucire a ochilor ei. Am văzut-o, ea ştia că am văzut-o şi că ăsta era sfârşitul. Şi în toţi anii aceia mă gândisem cum ar putea să fie şi bănuiesc că şi ea, deoarece şi-a abandonat planurile de căsătorie pentru a veni la mine.

— Ce aţi făcut? întrebă Nigh.

— Am rămas treji toată noaptea şi am vorbit, rosti Tony şi zâmbi aducându-şi aminte. Am golit o sticlă cu vin şi am vorbit, ca nişte prieteni, nu ca nişte iubiţi. Ştii, cred că se simţea uşurată că nu mă mai iubea.

— Dar tu nu te simţeai aşa, ce spui? întrebă Nigh.

— Aş putea să spun că plângeam în sinea mea. Mă simţeam mizerabil. Ea era aşa frumoasă şi elegantă, în timp ce femeile cu care avusesem eu de a face

Tony se opri o clipă pentru a se calma. Continuam să-mi amintesc că eu am fost cel care a respins-o. Ea spusese că ar trăi şi deasupra unui garaj, alături de mine, pentru că mă iubea mult, dar eu am spus nu. Tony inspiră adânc Aşa

cum am spus, eram prea mândru ca să fiu de acord să rămână. M-am certat cu ea şi i-am spus că nu vreau nimic de la mila ei. Am spus toate lucrurile pe care ştiam că le urăşte.

— Exact asta mi-a făcut ea mie, rosti Jace.

— Da, mi-a povestit. Se simţea cu adevărat prost, pentru ceea ce-ţi făcuse şi spera că va putea să te determine să o ierţi. Dar mai spunea şi că n-ar putea să-i ceară nimic logodnicului ei, dacă el îşi va da seama că şi-a petrecut noaptea cu fostul ei prieten.

— Şi-a petrecut noaptea, îngână Jace.

— Da, şi-a petrecut noaptea cu mine, dar nu aşa cum îţi închipui tu. Nimeni nu şi-a scos hainele. Am băut şi am discutat. Şi m-am gândit, cum ar fi fost viaţa mea, dacă n-aş fi avut păcătoasa aia de mândrie. Mai rău, în noaptea aceea, cu cât beam mai mult, cu atât o doream mai mult. Îmi spuneam că încă mai suntem tineri. Mai e încă timp. Tony se uită la Jace. Dar ea a început să vorbească despre tine.

— Ce a spus? întrebă Jace şi părea că se aşteaptă la ce e mai rău.

— Că e nebună după tine, că voia să trăiască cu tine pentru totdeauna şi să aibă o sută de copii şi…

— Ce?!? îl întrerupse Jace. Voia să aibă copii cu mine?

— Da, sigur că da. Tony se uită afară, la

Londra. Adu-ţi aminte că ţi-am spus că, atunci când am făcut-o să plece din Margate, m-am certat cu ea. L-am spus că nu vreau să am copii. Asta a făcut-o să plângă şi… Şi mi-a plăcut. Eram încântat că am putut să o fac să plângă, pentru că şi eu plângeam în sinea mea.

— L-ai spus că nu vrei copii şi ea a plâns, sublinie Jace. Deci voia copii. Eşti sigur de asta?

— Erai gata să te însori cu ea şi nu ştii asta despre ea? întrebă Tony privindu-l şi un surâs batjocoritor îi curbă buza superioară

— Am crezut că ştiu totul despre ea, până în noaptea aceea când s-a certat cu mine. Mi-a spus că nu vrea copii.

— Şi asta te-a dărâmat?

— Complet, total şi absolut, afirmă Jace.

Tony îi aruncă un mic zâmbet.

— Ea ţi-a făcut ţie, ceea ce i-am făcut eu ei, nu-i aşa? Asta înseamnă că am învăţat-o ceva. Purta ceva din mine în fiinţa ei.

— Ce altceva ţi-a mai spus despre noi? întrebă Jace. Nu din interes senzual, e doar ce am nevoie să ştiu.

Tony se juca cu inelul greu de aur, de pe degetul mic al mâinii lui stângi.

— Senzual. N-am primit o atare educaţie, încât să folosesc astfel de cuvinte. Ştii ce am visat să fac? Ştii cartea aia, în care un băiat de la grajduri pleacă şi se întoarce câţiva ani mai

târziu, ca un domn bogat?

— La răscruce de vânturi, preciză Nigh. Heatheliff.

— Ăsta era. În şcoală a trebuit să o citesc. Fetele erau toate moarte după ea, dar noi băieţii am urât-o – sau aşa s-ar spune. Oricum, când i-am spus lui Stacy că totul s-a terminat, aveam în minte că într-o zi mă voi întoarce şi o voi lua din nou la mine. Am să fac avere şi am să mă îmbrac în smoching. Zâmbi. Am făcut avere. De fapt, am adunat o adevărată bogăţie, dar am pierdut cea mai mare parte din bani. Şi niciodată nu m-am îmbrăcat în smoching.

— Deci aţi stat de vorbă toată noaptea, rosti Nigh.

— Şi am băut. Nu uita băutura. Mă îmbătasem bine în noaptea aceea, iar Stacy era aşa frumoasă. Cred că am agresat-o puţin.

— L-ai rupt rochia şi i-ai zgâriat umărul, rosti Jace.

— Aşa am făcut? Nu-mi amintesc. Ştiu că a ieşit din casă în fugă şi s-a urcat în maşină. A fost ultima oară când am văzut-o. Mai târziu, după ce am aflat ce a făcut, am ştiut că aveam multe să-mi reproşez. Şi ea băuse destul în noaptea aceea şi eu am lăsat-o să plece cu maşina. Eram încântat că s-a oprit în sat şi a luat o cameră la bodegă. Dacă ar fi murit într-un accident de maşină, nu mi-aş fi iertat-o niciodată.

Figura lui Jace demonstra furia lui crescândă.

— Când ai auzit de ea, de ce nu te-ai dus la poliţie?

— Nu contează de ce a făcut cineva ceva, contează că a făcut-o, rosti Tony devenind şi el furios.

Jace nu bătu în retragere.

— Toată lumea a crezut că eu am fost cauza pentru care s-a sinucis.

Tony îl privi.

— Trebuie să fi fost o ceartă infernală între voi. Eu niciodată n-am spus ceva aşa de rău unei femei, încât să se sinucidă. Nigh îşi puse din nou mâna pe braţul lui Jace, încercând să-l calmeze. Poate că n-ar fi trebuit să vină la mine în noaptea aceea, continuă Tony ridicându-se. Poate că ea şi cu mine ar fi trebuit

— Încetaţi! interveni Nigh ridicându-se la rândul ei şi privindu-i pe cei doi bărbaţi. Stacy nu merită aşa ceva! Staţi jos şi purtaţi-vă ca nişte fiinţe umane. În silă, cei doi bărbaţi se aşezară, dar nu se uitau unul la altul sau la Nigh. Tony, mai zise ea, ştim deja că, atunci când Stacy a murit, tu erai în spital. Se pare că şi tu ai încercat să te sinucizi. Eşti aşa bun, te rog, să ne spui adevărul în legătură cu cele întâmplate? Tony părea că ar face orice, numai să nu le spună ce s-a întâmplat în acea noapte oribilă. Pentru Stacy! îl rugă ea.

Tony trase adânc aer în piept.

— Bine. Am încercat să mă sinucid. Asta e ceea ce vreţi să auziţi? Am spus că viaţa mea era la pământ. Nişte ticăloşi mă urmăreau să le dau banii şi eu nu-i aveam. Dar şi mai rău, când am văzut-o pe Stacy în noaptea aceea, am văzut şi ce ar fi putut să fie al meu. Dar o alungasem. O privi pe Nigh peste masă. Eram beat, distrus şi deprimat, aşa că am luat un pumn de pastile. Le-am înghiţit cu whiskey.

— Cine te-a găsit şi te-a salvat? întrebă încet Nigh.

— Nana, draga mea bunică, răspunse Tony cu un zâmbet mic. M-a găsit şi m-a dus la spital.

— L-ai spus că Stacy te-a respins? întrebă Jace.

— Dacă îmi aduc bine aminte, i-am spus că lui Stacy i s-a făcut rău văzându-mă.

— Şi altceva?

— Ce vrei de la mine? întrebă Tony. Tu ai câştigat-o, eu am pierdut-o.

— Nu, rosti Nigh. Toată lumea a pierdut.

— Ei bine, am minţit. Am minţit-o teribil pe propria mea bunică, l-am spus că

Stacy a rupt-o cu mine, când eram copii şi din nou acum când am crescut, l-am spus o mulţime de lucruri, care făceau din mine un om bun şi din Stacy o fiinţă rea, dar dacă nu poţi să-ţi minţi propria bunică, atunci pe cine poţi să minţi?

Nigh se uită la Jace, cum orice urmă de culoare

îi pierise din obraz.

— Pe nimeni, domnule Vine. Nu poţi minţi pe nimeni, rosti el apoi se ridică. Trebuie să plecăm. Cu asta se întoarse şi părăsi încăperea.

Nigh îi prezentă lui Tony nişte mulţumiri rapide şi se grăbi să-l urmeze. Îl prinse la lift.

— Ţi-ai dat seama, nu-i aşa? întrebă ea.

— Da, răspunse Jace. Tu?

— Perfect. Şi acum ce facem?

— Ne ducem la Scotland Yard.

Nigh scoase un suspin de uşurare. Îi fusese frică că Jace intenţiona să încerce să se ocupe de aceasta personal.

22

Nigh se uita cum poliţia o ridica pe doamna Browne, cu cătuşe la mâini. Când fu confruntată cu poliţia, îşi recunoscu cu uşurinţă vinovăţia. Spuse că Stacy Evens a meritat să moară, deoarece i-a sfărâmat inima nepotului ei, Tony, nu o dată, ci de două ori.

Înainte de a fi luată de acolo, Jace a întrebat dacă poate vorbi cu ea şi poliţia a fost de acord – atâta timp cât puteau să înregistreze convorbirea. Jace o duse în salonul principal şi o tratătă ca pe un oaspete de onoare, servindu-i ceaiul şi chiar împingând spre ea otomana, pentru a-şi odihni picioarele.

Doamna Browne nu regreta ce a făcut. Era gata să admită că, dacă ar fi trebuit să o mai facă o dată, ar fi făcut-o. Şi i-a spus lui Jace că, dacă ar fi avut idee că a venit aici după dragul ei Tony, ar fi încercat să-l ucidă şi pe el, mai devreme.

— Fără supărare! rosti ea.

— Nu mă supăr, răspunse Jace. Tu ai aruncat în aer tunelul, nu-i aşa?

— O, da. Am descoperit la tine adresa lui Tony de la Londra, aşa că mi-am dat seama de tot şi că trebuie să mori. Am învăţat despre bombe de pe Internet şi le-am confecţionat în bucătărie. Dar nu s-a prăbuşit tot tunelul. Grinzile alea bătrâne au fost grozave. Ştiau cum să construiască pe vremuri.

— Poţi să-mi vorbeşti despre Stacy?

— O târfuliţă obişnuită, asta era. Foarte asemănătoare cu Nightingale aia, care se agaţă aşa de tine. Pe vremea mea, femeile aveau morală. Aveau mândrie. Aveau

— Ce spui despre noaptea în care a murit Stacy?

Figura doamnei Browne se crispă plină de ură.

— Ştii ce i-a făcut lui Tony al meu? Când l-am găsit, era pe jumătate mort. S-a jucat cu el, ca pisica cu şoarecele. Aproape l-a ucis, cu purtarea ei plină de cruzime. S-a întors în viaţa lui, doar pentru a-i spune că nu va vrea niciodată pe

cineva ca el. Poţi să-ţi imaginezi prin ce am trecut, când l-am dus pe Tony al meu la spital? A trebuit să văd cum îi pompează totul afară din stomac.

— Daci ai ucis-o pe Stacy, pentru ce i-a făcut nepotului tău, rosti Jace calm.

— Asta am făcut. Şi a meritat cu vârf şi îndesat.

— Dar cum ai făcut? Camera ei de la birt era încuiată pe dinăuntru.

— Toţi sunteţi aşa deştepţi, dar nu vă daţi seama de cele mai simple lucruri. Am urcat pe scara din spate şi am bătut la uşă. Nici nu ştiai că există şi o scară de serviciu, nu-i aşa? înfipta aia de Emma Carew nu vrea să ştie lumea că mai are o scară în spate. Voia doar scara cea nouă, pe care toată lumea să o vadă şi să o admire. Eu însă obişnuiam să fac curat în bodega aia şi o cunoşteam bine. Am urcat pe scara din spate şi am bătut la uşa lui Stacy.

— Şi ea ţi-a deschis.

— Era beată. Tony al meu nu băuse nimic de peste un an, dar a apărut ea şi s-a apucat din nou de băutură, l-am spus că vreau să vorbesc cu ea, deci să mă lase să intru. Adusesem cu mine o sticlă de vin şi ştiam că ea are pilule de dormit, aşa că m-am întors cu spatele la ea, le-am desfăcut şi le-am turnat în vin, apoi am rugat-o să bea cu mine.

— Şi Stacy, întotdeauna politicoasă, a băut cu

tine.

Doamna Browne ridică din umeri.

— Dacă să distrugi viaţa unui tânăr decent poate fi numită politeţe, atunci aşa a fost.

— Stacy era în viaţă când ai plecat, pentru că a încuiat uşa în urma ta.

— Şi a agăţat de clanţă atenţionarea Nu Deranjaţi, zâmbi doamna Browne. Azi l-ai văzut pe Tony al meu?

— Da, l-am văzut, rosti încet Jace.

— Şi cum se simte?

— Foarte bine şi îţi transmite toată dragostea lui, rosti Jace, apoi se ridică şi părăsi încăperea. Auzise tot ce a putut să audă şi stătuse cu doamna Browne cât a putut să suporte.

— Ea voastră, îi spuse el inspectorului, apoi ieşi afară. Să o găsească pe Nigh. Chinul ultimilor trei ani se sfârşise.

23

Nigh n-ar fi mărturisit-o niciodată, dar îi lipsea bucătăria doamnei Browne. În loc de uriaşa friptură de vită cu legume, doar semipreparate cu curry şi orez, o combinaţie de bucătărie chinezească şi indiană.

După ce au stat de vorbă cu Tony şi după ce Jace a luat legătura cu un inspector de la Scotland Yard, au venit înapoi la Margate.

Nimeni nu şi-a închipuit că doamna Browne ar putea scăpa, aşa că poliţia a aşteptat până dimineaţa, ca să vină la Margate şi să o aresteze.

Jace nu suportase să stea sub acelaşi acoperiş cu femeia, aşa că s-au dus la căsuţa lui Nigh. Dar Jace n-a dormit prea mult. Aceasta, de trei ori, când s-a trezit, l-a văzut stând la fereastră şi privind afară în noapte. Ar fi vrut să meargă la el şi să-l mângâie, dar n-a făcut-o. Bănuia că are nevoie să fie singur.

Aşa că, acum erau singuri în casa cea mare, care nu fusese niciodată aşa mare şi pustie. Ştia că Jace o va scoate în curând la vânzare.

Când el a intrat înăuntru, încă mai arăta ca şi cum întreaga greutate a omenirii îi apăsa pe umeri.

— Hatch va umple tunelul şi va planta o mulţime de flori, rosti Jace. Sau poate viitorul proprietar va dori să-l refacă.

Ea îi puse în faţă o farfurie şi îi dădu o lingură să. Distrat, începu să şi-o umple.

— Ce mai ştii de Danny şi de Ann? întrebă Nigh aşezându-se vizavi de el. Se pare că Jace nu ştia ce vrea să spună. Fantomele? îţi aminteşti? Eu am vorbit cu Danny Longstreet şi tu ai determinat-o pe Ann Stuart să treacă prin tine? îţi aminteşti de ei? Cele două fantome, care ne-au salvat viaţa.

— Da, îmi amintesc, afirmă el. Ce e cu ele?

— Ce li se va întâmplă?

Jace o privi consternat.

— Nu ştiu. Nu sunt cleric. Poate ar trebui să-l întrebi pe vicar. Poate el ar putea…

— Ascultă, rosti ea exasperată. Nimeni nu face nimic fără motiv. Cele două spirite au avut la dispoziţie peste un secol, pentru a le apărea oamenilor, dar n-au făcut-o.

— Nu e adevărat. Danny a fost văzut la Tolben Hali de mulţi oameni, iar Ann a fost văzută pe aici de o mulţime de lume.

— Cei mai mulţi copii, rosti Nigh. Şi nimeni nu i-a văzut împreună. Şi n-am auzit niciodată să fi salvat viaţa cuiva, până acum. Sunt sigură că au existat accidente în casa asta, dar Ann n-a intervenit niciodată. Cu noi însă a făcut-o.

— Poate că le-a plăcut de noi. Eşti rudă cu Ann, nu-i aşa?

— Poate, acceptă Nigh punându-şi mâncare în farfurie. Poate. Dar continui să mă gândesc că mai e şi altceva. Mick spune că cele două persoane din tufiş păreau triste. Acum că sunt în sfârşit împreună, de ce nu-şi sar în braţe unul altuia?

— Poate că nu pot, rosti Jace. Nu cred să fi auzit vreodată de nişte fantome în concubinaj.

Nigh îl privi cu gura căscată.

— Cum!?! întrebă ea.

— Asta e. Nu pot. Şi nu vor părăsi pământul,

până nu vor putea.

— Ce să poată?

Nigh luă o gură plină de mâncare. Pentru o femeie e în regulă dacă moare virgină, dacă pentru asta e ridicată în slăvi. Gândeşte-te la statul vostru, Virginia. Numit aşa după o regină virgină, e adevărat?

— Adevărat, rosti Jace ezitant.

— Şi toate martirele alea virgine. Erau cunoscute ca virgine. Dar s-a crezut că, deoarece Ann Stuart a fost logodită cu un bărbat aşa grosolan ca Danny Longstreet, înseamnă că nu mai era virgină. Am făcut o remarcă faţă de Danny că Ann ar fi făcut sex înainte de căsătorie şi aproape că m-a decapitat. A fost ferm când mi-a spus că Ann era virgină.

Jace continua să o privească confuz.

— Unde baţi?

— Nu sunt sigură, dar cred că Danny şi Ann aşteaptă ceva.

— Ce anume? întrebă Jace. Şi te rog să nu-mi spui că e vorba de exorcism. Nu vreau să trec prin aşa ceva.

— Cred că vor să facă dragoste, afirmă Nigh. Prin noi. Jace se opri cu furculiţa în aer. Are logică, continuă ea. Ai fost cast timp de trei ani, iar în ce mă priveşte a trecut aşa de mult de când n-am mai făcut sex, încât aş fi putut să devin din nou virgină.

Jace se întinse peste masă şi îi luă mâna.

— Să mergem.

Ea se îndepărtă.

— Când eram de şaisprezece ani, proprietarul de atunci al lui Priory House m-a lăsat să cotrobăi prin pod, pentru a putea să scriu ceva despre istoria ei. Era acolo un cufăr ce conţinea rochia de mireasă care cred că i-a aparţinut Annei.

— Am crezut că tatăl ei a ars tot.

— Aşa a crezut şi el, că i-a distrus amintirea. Vreau să găsesc rochia aceea şi… Îşi privi mâinile.

Jace înconjură masa şi îngenunchie în faţa ei.

— Domnişoară Nightingale Augusta Smythe, vrei să te măriţi cu mine? întrebă el.

Nigh nu se aştepta la o cerere în căsătorie, dar îşi reveni repede din şoc.

— Da, rosti ea apoi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, însă el se trase înapoi. După care îi întinse o cutiuţă albastră. Ea o deschise şi văzu cel mai frumos diamant roz, şlefuit sub formă de smarald, pe care-l văzuse vreodată. De unde? Cum? Când? întrebă ea dintr-o suflare.

El doar zâmbea.

— Să nu ne ducem în pod, să vedem dacă putem găsi vechea rochie de mireasă? Avem datoria să ne facem treaba, faţă de nişte prieteni foarte dragi.

EPILOG

Nigh a plâns când Ann şi Danny au apărut pentru ultima oară. Nu se mai vedea tristeţe pe feţele lor. Ţinându-se de mână, au plecat mai departe prin zid, spre...Nigh nu avea idee unde se duc spiritele fericite. Probabil în Rai.

Ea şi Jace îşi petrecuseră prima noapte împreună, cu trupurile locuite de ei, dar nu le-a păsat. Dacă n-ar fi fost Ann şi Danny, încă s-ar mai fi aflat în tunel. Noaptea n-a fost deloc stranie, cu excepţia faptului că Nigh s-a simţit într-adevăr virgină. Dacă ar fi fost doar ea însăşi, ar fi sărit în pat de bucurie, dar descoperi că îi era ruşine şi aştepta cu curiozitate ca dorinţa fierbinte, ce o ameninţa, să o devoreze total.

Era minunat să facă sex, parcă nu citise niciodată un roman de dragoste şi nu atinsese niciodată un bărbat. Totul era nou şi minunat

pentru ea.

După care descoperi că e şocată, apoi încântată, de ceea ce făcea Jace. A manifestat delicateţe şi entuziasm, tandreţe şi o lipsă de rafinament plină de haz. Noaptea a fost plină de toate acestea.

Dar a existat şi tristeţe. Putea să simtă iubirea lui Ann pentru Danny şi a lui pentru ea, dar putea să simtă şi că ei realizau că e prima şi ultima oară când experimentau dragostea trupească. Aşteptaseră aşa de mult, aşa de mult timp!

Faptul că Jace a fost de o mare dăruire în legătură cu tot, a făcut-o pe Nigh să-l iubească şi mai mult.

— Următorul act ne aparţine numai nouă, rosti el a doua zi dimineaţă, după ce i-au văzut pe Ann şi pe Danny depărtându-se în zbor, mână în mână şi zâmbind.

— Te deranjează dacă vând casa asta imediat? întreb Jace. Pur şi simplu nu mai pot să o suport.

— Sunt bucuroasă, rosti ea. Şi unde vrei să mergem?

— Lângă Cambridge sau Oxford, din cauza bibliotecilor, rosti el coborând din pat. Rochia de mireasă era întinsă la picioarele patului.

— Atunci, Cambridge să fie, rosti ea privindu-şi inelul. Cât e de când ţi-am spus că te iubesc?

Jace rămase o clipă mut.

— De fapt nu mi-ai spus niciodată.

Nigh se gândi profund.

— Poate că nu. De ce nu vii aici, să mă laşi să-ţi spun?

— De ce nu? rosti el şi se urcă înapoi în pat, lângă ea.

SFÂRŞIT

Au trecut mai bine de trei ani de la sinuciderea misterioasă a logodnicei sale și Jace Montgomery tot mai caută răspunsuri. Stacy era amabilă, nostimă și îndrăgostită - atunci de ce, în timpul unei călătorii în Anglia și-a pus capăt zilelor, într-o cameră de deasupra unui birt sătesc? Apoi Jace găsește într-o carte a lui Stacy o fotografie a unei case, cu o notiță criptică, datată în ziua precedentă a morții ei: „Din nou a noastră. Împreună pentru totdeauna. Ne vedem acolo..."

Sprijinit de vasta bogăție a familiei sale, Jace se duce în Anglia și cumpără casa respectivă. Descifrînd legătura dintre trecut și prezent, cu ajutorul unei frumoase ziariste, Jace trebuie, în sfîrșit, să împace pierderea care i-a sfărîmat inima, cu viitorul plin de speranța iubirii.

„O poveste fabuloasă. Jude Deveraux creează un încîntător suspans romantic paranormal... Povestirea ce se desfășoară rapid îl acaparează pe cititor și nu încetinește ritmul, pînă la apogeul exploziv..."

Publishers Weekly

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN: 978-973-1789-51-4
9 789731 789514